

DUHUL SFÂNT ESTE O PERSOANA DIVINĂ

de H.L.H.

INTRODUCERE

Un adevăr dominant al Vechiului Testament este că există un singur Dumnezeu, cunoscut ca Cel ce este Creatorul, ca Cel Atotputernic, ca Domnul (Deut. 6.4). Și Diavolul a căutat fără încetare să strîm be și să strice adevărul acesta, îndreptînd pe oameni spre mulți idoli și mulți domni (1 Cor. 8.5).

Un mare adevăr al Noului Testament este că Dumnezeu este o Treime divină, care. S-a descoperit pe Sine însuși ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt, așa cum este afît de clar prezentat în cele trei cercuri care se lărgesc, bine cunoscute, din Efeseni 4.4-6 (vezi de asemenea 1 Cor. 8.6 și 1 Timotei 2.5)» Satan atacă de asemenea adevărul acesta fundamental al creștinismului; el știe: credința creștină rămîne în picioare sau cade, dacă este primit sau respins adevărul acesta. După cum pe mulți necredincioși Cel Rău îi face să tăgăduiască existența lui Dumnezeu, tot așa pe mulți care spun că sînt creștini tot el îi face să tăgăduiască dumnezeirea lui Hristos sau umanitatea Lui reală, curată. Și el a reușit să îndepărteze cunoștința biblică despre Duhul Sfînt de la mii de credincioși adevărați, în așa fel încît practic ei sînt în starea evreilor credincioși din Fapte 19.1-4, care totuși nu erau creștini încă.

Si cîți credincioși își dau seama practic că Duhul Sfînt este nu numai o putere sau o influență, ci o Persoană divină ? Cîți dintre ei știu că Duhul Sfînt locuiește în ei ? Și totuși Romani 8.9 spune că, dacă cineva nu are Duhul Sfînt, nu este al lui Hristos !

Cît de mare influență ar avea asupra vieților noastre faptul de a fi conștienți într-un mod practic că Dumnezeu Duhul Sfînt locuiește în fiecare credincios (Efes. 1.13; 2 Cor. 1.22) și vrea să conducă viețile noastre ! Că El de asemenea locuiește în adunare (Efes. 2.22; 1 Cor. 3.16) și în ea vrea să călăuzească toate potrivit gîndurilor Lui și să folosească pe cine vrea El ! Că noi îl întristăm cînd nu-I dăm Lui conducerea vieții noastre (Efes. 4.10) și că îl putem stînge cînd nu ne supunem Lui în viața de adunare (1 Tes. 5.19) !

Să cercetăm deci Cuvîntul lui Dumnezeu și să primim în inimile noastre, să facem să fie o realitate în viața noastră ceea ce vom afla despre DUMNEZEU DUHUL SFINT.

Capitolul 1 - Duhul Sfânt este o Persoană divină

Cineva ar putea să spună că puțin contează în viața practică dacă Duhul Sfânt este o Persoană sau o putere sau o influență. Conștient sau inconștient, de asemenea mulți gîndesc despre El ca fiind numai o putere. Și totuși este deosebit de însemnat să înțelegem acea tă deosebire. Mai întâi, desigur, pentru că lucrul acesta atinge un adevăr fundamental. Dacă Duhul Sfânt n-ar fi o Personalitate, o Persoană divină, atunci nici n-ar exista o Treime dumnezeiască.

Dar o astfel de gîndire schimbă totul în viața practică, personală. Dacă El este doar o putere care lucrează în mine, atunci eu pot să-mi împlinesc anu mite planuri ale mele și, făcînd așa, să mă folosesc de puterea aceasta. Dacă însă o Persoană divină locuiește în mine, atunci eu nu voi mai face planuri ale mele și nu voi mai urmări nimic de la mine însumi. Atunci El este Cel ce face planurile și le împlinește, iar eu nu am altceva de făcut decît să mă las să fiu folosit de El. Și atunci nu mai sînt eu cel ce lucrează ci mai degrabă sînt un instrument care poate fi folosit de El, pentru ceea ce El vrea. Și nu este o diferență enormă între o creatură ca mine care ar vrea să-L folosească pe Dumnezeu pentru planul meu și Dumnezeu Cel Atotputernic care Se pleacă spre o astfel de creatură și în harul Lui vrea s-o folosească pentru a-Și aduce la îndeplinire voia Sa? Cel dintrîi fel de a gîndi este în întregime păgîn și conduce la o supra-estimare a eului și la arătarea propriei voințe. Așa făc păgînii cu idolii lor. Cel de al doilea fel de a gîndi te duce la smerenie și dependență, dar în același timp la siguranța slăvită de a fi în că ile lui Dumnezeu și de a avea aprobarea Lui. Și oare există ceva care ar face inima mai fericită, decît cunoașterea a ceasta, și care ar da mai multă putere pentru a rămîne neclintit, oricît de pu temică ar fi împotrivirea?

De aceea este de cea mai nare însemnătate să cercetăm cu atenție Scrip tura în privința subiectului acestuia.

Care sînt caracteristicile unei persoane? Nu este faptul că ar poseda un trup, așa cum gîndesc mulți. Personalitatea noastră este în adevăr legată de trupul nostru. De aceea, credinciosul care moare, nu ajunge desăvîrșit înainte de a primi un trup nou prin înviere, deși chiar și la acel moment el este cu Dumnezeu și astfel este fericit. Dar, dacă a avea un trup ar fi caracteristica unei persoane, atunci îngerii, de exemplu, n-ar fi persoane și nici Dumnezeu Tatăl n-ar fi, nici Domnul Isus înainte de întrupa rea Sa n-ar fi fost. O persoană este o ființă vie, care este" conștientă de exis tența ei și care gîndește, voiește, ac ționează în mod conștient.

Și ce spune Scriptura despre Duhul Sfânt? Ea învață că:

- are putere și dragoste (Rom. 15.13,30);
- are rațiune și mijlocește pentru noi (Rom. 8.26,27);
- El cercetează, cunoaște, învață și convinge (1 Cor. 2.Io,11; Neemia 9.20; Ioan 16.8,13);
- El are o voință suverană (1 Cor. 12.11; Fapte 13.2);
- El locuiește în fiecare credincios în parte (1 Cor. 6.19) și în adunare (1 Cor. 3.16; Efes. 2.22);
- El poate fi întristat (Efes. 4.30; Isaia 63.Io), batjocorit (Evrei 10.29), mințit (Fapte 5.1) și stins (1 Tes. 5.19).

Domnul Isus vorbește despre El ca o persoană. Folosește un pronume masculin pentru El, pronume care poate fi folosit numai pentru o persoană, deși gramatical ar fi trebuit să fie un pronume neutru, deoarece cuvântul "duh" (pneuma) în grecește este un neutru. "Ca El să rămână cu voi în veac"; "pentru că nu-L vede"; "El vă va învăța toate" (Ioan 14.16,17,26)

Pe deasupra, Scriptura spune în Fapte 5.3,4 că Duhul Sfânt este Dumnezeu, și nu numai într-un loc El este menționat în același timp cu Tatăl și cu Fiul (de exemplu, Matei 28.19; 1 Cor. 12.4-6; 2 Cor. 13.14 și Efes. 4.4-6).

Duhul Sfânt este astfel o Persoană și o Persoană divină. El este Dumnezeu Duhul Sfânt !

Capitolul 2 - Duhul Sfânt în Vechiul Testament

În Vechiul Testament nu era cunoscut că Duhul Sfânt este o Persoană divină. Într-adevăr, s-a vorbit despre El și lucrările Lui au fost prezentate în o mulțime de locuri. Chiar în cel de al doilea verset al Bibliei găsim scris: "Și Duhul lui Dumnezeu se mișcă pe deasupra apelor", iar în Geneza 6.3: "Duhul Meu nu va rămâne (nu se va lupta, nu va stăpâni) pururea în om". Vedem acolo pe Duhul Sfânt ocupându-Se El însuși cu un pământ care era pustiu și gol și cu oa menii care lepădaseră pe Dumnezeu, El având scopul de a împlini ceva despre care Dumnezeu să poată spune: "este bun".

Lucrarea Lui era atât de bine cunoscută, încât se putea spune despre Iosua că era "plin de duhul înțelepciunii" (Deut. 34.9) și în Psalmul 51.11 David se ruga: "Nu lua de la mine duhul sfințeniei Tale". El l-a umplut pe Bețaleel cu "înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări" (Exod 35.31). Prin David, El a prorocit despre Mesia și despre împărăția viitoare a păcii (2 Sam. 23.1-7). Și El a inspirat pe scriitorii sfinți ai Vechiului Testament, în așa fel încât ei să poată spune: "Așa vorbește Domnul" (2 Petru 1.21). Da, prorocul putea să mângâie rămășița slabă a lui Israel, spunând: "Duhul Meu rămâne în mijlocul vostru, nu vă temeți !" (Hagai 2.5). Lucrarea Duhului Sfânt a fost uneori dată spre înfăptuire chiar și unor necredincioși (Numeri 24.2; 1 Sam. 10.10).

Dar în mod explicit nu s-a descoperit atunci că Duhul Sfânt era o Persoană. El nu era cunoscut altfel decât ca Duhul lui Dumnezeu, ca puterea care vine de la singurul Dumnezeu. Este la fel cum a fost și cu Domnul Isus, care a fost foarte puțin desăvârșit, deși în Vechiul Testament găsim nenumărate tipuri ale Lui și multe prorocii vorbesc în așa fel despre El încât noi, în lumina Noului Testament, găsim în el confirmarea dumnezeirii Lui (de exemplu, Zaharia 12.10, unde este evident că Domnul Isus este Domnul). Tot așa, Duhul Sfânt a fost necunoscut ca Persoană divină, deși în lumina Noului Testament găsim indicații clare ale faptului acestuia și în Vechiul Testament. El nu fusese încă descoperit și, încă nu locuia pe pământ. De aceea, El însuși spune în Ioan 7.39: "căci Duhul nu era, pentru că Isus nu fusese încă slăvit". Și credincioșii din Fapte 19, care nu cunoșteau crucea și învierea, spuneau: "Nici n-am auzit măcar că este Duh Sfânt".

Activitatea Lui era temporară, încât în Samuel 16.14 avea să se spună: "duhul Domnului S-a depărtat de la Saul", iar în Psalmul 51 David se ruga să nu ia Duhul Său Cel sfânt de la el. Revărsarea Duhului era în adevăr prorocită, dar lucrul acesta era totdeauna privit ca un lucru de viitor (de exemplu, Ezechiel 39.29 și Ioel 2.28,29).

Capitolul 3 - Duhul Sfânt în Noul Testament

În Noul Testament găsim o situație cu totul deosebită. Minunea veacurilor avea să aibă loc: "Dumnezeu a fost arăptat în trup" (1 Tim. 3.16). Dumnezeu Cel veșnic Creatorul cerului și al pământului S-a plecat spre noi, a devenit "Cel sfânt" născut din fecioară. "Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi (și noi am contemplat slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl), plin de har și de adevăr" (Ioan 1.14). Și dacă stelele dimineții cântau împreună și dacă toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie cînd au văzut lucrările Lui creatoare (Iov 38.7), cît de mult s-au bucurat cînd au văzut pe Creatorul lor devenind om, cînd L-au văzut copil în staulul din Betleem ! Și deoarece El a voit să mîntuiască lumea, să dea viața veșnică păcătoșilor pierduți, să moară pentru ei pe lemnul blestemat cum s-au bucurat ființele cerești cînd au văzut slava harului Său ! "Și deo dată împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudînd pe Dumnezeu și zicînd: "Slavă lui Dumnezeu în cele prea înalte și pe pămînt pace, în oameni bună plăcere" (Luca 2.13.14). "Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neîmînîndu-le în seamă greșelile" (2 Cor. 5.19).

Treimea dumnezeiască Însăși Se ocu pă cu evenimentul acesta minunat. După ce Piui, în "sfatul de pace" spusese: "Iată-Mă, vin să fac voia Ta !" (Evrei 10.9), Dumnezeu I-a pregătit un trup (Evrei 10.5), iar Duhul Sfânt a dat naș tere în Maria pe Omul Isus (Matei 1.20). Apoi la începutul manifestării în public a Domnului Isus, vedem cea dintîi revelație a Treimii dumnezeiești: Piui, în smerenie, pe pămînt; Dumnezeu Tatăl care vorbește din cer și îl face cunoscut pe Isus ca pe Piui Său; Dumnezeu Duhul Sfânt, care coboară peste Piui într-o formă trupească (Luca 3.22). Cum ar fi fost cu putință ca în perioada aceea de timp, în care Dumnezeu Piui era pe pămînt, fiind arătat ca Dumnezeu (Ioan 1.18), să nu fi fost tot asemenea și Duhul Sfânt ? Apoi în evanghelii găsim de asemenea o revelație slăvită a Lui.

Să vedem atunci, mai înainte de toate, ce se spune despre Duhul în legătură cu viața pămîntească a Domnului Isus. La naș terea Lui: "Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Prea înalt te va umbri; de aceea Sfîntul care Se va naște din tine va fi chemat Piui lui Dumnezeu" (Luca 1.35). Am văzut cum la arătarea Lui în public, Duhul Sfânt a coborît peste El în formă trupească și a mărturisit că Isus este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1.32-34). În Luca 4.1 se spune: "Dar Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie", iar în versetul 14 că "S-a întors în puterea Duhului în Galileea". Prin Duhul El a învățat, a mîngîiat și a vindecat (versetele 18,19), a scos afară demonii (Matei 12.28) și prin Duhul S-a adus pe Sine jertfă fără pată lui Dumnezeu (Evrei 9.14). Da, Dumnezeu nu I-a dat Duhul cu măsură (Ioan 3.34).

Găsim simbol minunat al lucrului acestuia în jertfa de mîncare (Lev. 2). Floarea de făină, care este o reprezen tare a firii omenești curate a lui Hristos este amestecată cu untdelemn (untdelemnul este reprezentarea Duhului Sfânt), unsă cu untdelemn sau stropită cu untdelemn. Astfel, în orice formă în care Domnul poate fi văzut ca om, este arătată lipsa păcatului, ca și modelarea firii Sale omenești în puterea Duhului Sfânt și a ungerii Sale cu Duhul Sfânt.

Avem o imagine și mai clară în învă țătura Domnului Isus. În Ioan 3 se spune că naș terea din nou este prin Duhul Sfânt, că prin El primim o fire nouă. În capitolul 4.14 este adăugat că darul lui Dumnezeu în cel credincios devine un izvor de apă, fiș nînd în viața veșnică; aceasta este puterea corespunzătoare firii celei noi. Și în capitolul 37-39 vedem că Duhul Sfânt este ca niște rîuri de apă vie, care ies din inima celor ce vor crede în Isus, după înălțarea Sa la cer.

Apoi, în capitolele 14, 15 și 16 ajungem la o parte cu totul nouă a adevărului despre Duhul Sfânt. Aici Domnul Isus vorbește despre "un alt Mîngîietor", care va veni cînd El va fi plecat de la ei. Vedem deci o Persoană divină care va rămîne de aici înainte cu cei ce sînt ai Domnului, în locul Domnului Isus. Domnul Isus era gata de a părăsi pămîntul acestuia. Moartea Lui îi era înainte: El avea să împlinească lucrarea pe care Dumnezeu I-o dăduse să-o facă și în care Dumnezeu avea să fie slăvit pe deplin. Și drept răsplată, El avea să fie slăvit la dreapta Tatălui. Aceasta totuși însemna pentru ucenici că ei vor fi lăsați singuri. Pentru a-i mîngîia, Domnul le-a promis că El le va trimite un alt Mîngîietor, Duhul adevărului. El avea să rămînă cu ei și să fie în ei. Și atît de măreț este darul acesta, încît era de folos pentru ucenici ca Domnul Isus să plece de la ei, deoarece numai atunci Mîngîietorul avea să vină la ei.

Dar, oricît de importantă era pro misiunea aceasta și oricît de măreață era revelația aceasta, totuși e clar că revelația deplină încă nu era dată atunci. Duhul Sfânt nu locuise încă pe pămînt în alt fel, decît în Domnul Isus. Botezul cu Duh nu avusese încă loc. Lucrurile acestea erau încă numai făgăduite (Ioan 14.16). Și întocmai cum vedem în Matei 3.11, că botezul cu Duh Sfânt nu avusese încă loc înainte de întruparea Domnului Isus, tot așa, în Ioan 7.39, că El nu va avea loc înainte ca Domnul Isus să Se fi înălțat la cer. Și abia atunci s-a dat promisiunea că evenimentul acesta va avea loc "nu după multe zile" (Fapte 1.5). Iar în Fapte 2, lucrul acesta este împlinit. Duhul Sfânt a botezat pe toți creștinii într-un singur trup (1 Cor. 12. 13). El locuiește în acest un singur trup, care este o locuință a lui Dumnezeu în Duhul, un templu al lui Dumnezeu (1 Cor. 3.16), și în fiecare mădular în parte (1 Cor. 6.19).

Versetele ca cele de la Luca 1.15, 41, 67 nu contrazic cele de mai sus. Aici citim despre faptul de a fi umplut cu Duh Sfânt; în cazul lui Ioan Botezătorul, de la nașterea lui. El a fost umplut cu putere și cu darurile Duhului Sfânt într-un mod excepțional, potrivit cu poziția sa legată de înainte-mergător al Domnului Isus. Totuși aceasta nu era același lucru cu locuirea Duhului Sfânt în cei credințioși, așa cum este clar arătat din locuri ca cele din Papte 4.8, 31, unde Pe trui și ceilalți apostoli erau plini de Duh Sfânt, deși revărsarea Duhului avu sese loc în ziua Cincizecimii. A locui Duhul Sfânt într-un om și a fi plin de Duh Sfânt sînt două lucruri deosebite, care pot fi împreună sau pot fi separate.

Capitolul 4 - Botezul cu Duh Sfânt și cu foc

Înainte de a începe să gîndim la lucrarea Duhului Sfânt, să ne ocupăm puțin cu cuvintele de la Matei 3.11 și Luca. Mulți gîndesc la versetele acestea, ca și cînd ele ar spune: "El vă va boteza cu focul Duhului Sfânt" și îi auzim vorbind mereu despre "botezul cu foc" și rugîndu-se pentru el. Ei se gîndesc în felul acesta la revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii și la "limbile ca de foc" care s-au așezat pe ucenici, ca un semn clar că Duhul Sfânt fusese tur nat peste ei.

Cînd citim versetele acestea cu atenție, este evident că ideea aceasta nu este dreaptă. Ele vorbesc desigur despre un botez cu foc, dar acesta este ceva cu totul diferit de botezul cu Duh Sfânt. Citim: "El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc". Deci despre două botezuri se vorbește aici: unul cu Duh Sfânt și altul cu foc.

Focul în Scriptură este totdeauna o imagine a judecării, a pedepsei. Lucrul acesta poate fi văzut foarte bine în Matei 3.12. Revărsarea Duhului Sfânt însă nu este o judecată, ci este o faptă a harului măreț, în așa fel încît în Ioan 14.16 Domnul

Isus mereu și mereu promite ucenicilor Săi revărsarea aceasta, ca o mîngîiere. Botezul cu Duh nu poate fi deci același lucru cu botezul cu foc. Domnul Isus ne face să vedem clar lucrul acesta și în Fapte 1.5, unde El spune: "Ioan, în adevăr, a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duh Sfînt". Sînt aceleași cuvînturi ca cele folosite de Ioan Botezătorul, cu adăugarea faptului că botezul cu Duh Sfînt avea să aibă loc "nu după multe zile". Și nu se spune nimic despre botezul cu foc. N-ar fi de neînțeles lucrul acesta, dacă botezul cu foc ar fi trebuit să aibă loc la Cincizecime? Citind cu atenție Matei 3.11 în contextul în care se găsește, vom putea să vedem care îi este înțelesul.

În prorociile Vechiului Testament privitoare la venirea Domnului Isus, două consecințe ale venirii Lui sînt prezentate neîncetat: binecuvîntările și slava pentru cei temători de Dumnezeu, și judecata pentru cei mîndri și pentru lucrătorii fărădelegii (vezi, de exemplu, Isaia 61.1-2, Maleahi 4.1-3). Fără îndoială, consecințele acestea pot să nu fie văzute ca fiind în același timp. Evreul evlavios aștepta ca Mesia să-l izbăvească, judecînd pe vrăjmașii lui. Și lucrul acesta îl găsim în mulți psalmi de blestem, în care psalmistul se bucură de judecata care va veni peste cel rău. Vezi, de exemplu, Psalmul 58.6-11, Psalmul 83, Psalmul 109 etc. Judecata aceasta tre buie să aibă loc atunci cînd Dumnezeu cerurilor își va fi așezat împărăția pe pămînt (Daniel 2.44) și o va da Mesiei, Fiului Omului (Daniel 7.13,14). Ioan Botezătorul era cel ce mergea înaintea împăratului, așa cum a fost anunțat în Isaia 40 sau în Maleahi 3 și 4, ca cel ce trebuia să predice evanghelia împărăției: "Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape". Și găsim lucrul acesta prezentat în Matei 3 și Luca 3.

Trist de spus, poporul privit ca un tot, nu era temător de Dumnezeu. În afară, ei arătau că se țineau de Cuvîntul lui Dumnezeu și împlineau cele pre scrise de lege. În realitate, starea lor era întocmai ca pe vremea lui Maleahi, cînd numai foarte puțini se temeau de Dumnezeu. Rămășița aceasta creștină a crezut cuvintele lui Ioan, că împărăția era aproape. Ei au fost botezați cu botezul pocăinței (Fapte 19.4) și astfel s-au despărțit de poporul care nu se temea de Dumnezeu. Prin botezul lor, ei mărturiseau că starea în care se găsiseră pînă atunci era cu totul nepotrivită pentru venirea împărăției și a împăratului ei.

Au venit și căpeteniile religioase ale poporului din nefericire fără să se fi pocăit. Ioan și-a îndreptat cuvîntul și spre ei. El venise pe calea ne prihănirii (Mat. 21.32) și de aceea le-a vorbit despre pocăință, vestindu-le în același timp judecata pentru orice ne dreptate înfăptuită. El boteza cu apă un semn în afară al despărțirii de rău care totuși niciodată nu putea produce curățirea lăuntrică. Chiar și botezul creștin vorbește de moarte, de îngropare niciodată de viață. Și Ioan nu era Mesia, era numai un "glas al celui ce strigă". Dar, după el, avea să vină Unul mai mare decît el, care era afit de mult mai presus de el, încît el nu era vrednic să-l dezlege încălțămîntele. El era Dumnezeu însuși, Domnul, Dumnezeu legămîntului lui Israel (Zah. 12 și 14). Prin El avea să se arate harul și adevărul (Ioan 1.17, Mat. 11.16-19, Luca 7.32-35). El avea să boteze cu Duh Sfînt și cu foc cu Duh Sfînt ca umare a celei dintîi venirii a Lui, ca putere a binecuvîntării lui Dumnezeu în împărăția cerurilor în forma ei de acum, în timp ce adunarea era despărțită de iudei (Fapte 2.40,47). Cu foc: El va aduce judecata lui Dumnezeu peste această lume, cînd "într-o flacără de foc, El va răzbuna pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu" (2 Tes. 1.8).

Duhul Sfînt curăță nu numai în afară. El ne înnoiește mintea (Rom. 12.2) și este puterea dumnezeiască în noi, care ne desparte de toate influențele firii pămîntești. El ne leagă de slava, în care Dumnezeu ne-a introdus în tot ce ne-am biruit

tot ce ne-ar împiedica să ne bucurăm de privilegiile acestea. Focul este judecata care nimicește răul. Astfel, amîndouă înlătură ce este greșit, dar pe căi diferite.

Ioan Botezătorul nu știa toate acestea. Din ce este scris în 1 Petru 1.10-12 putem înțelege că prorocii deseori vesteau lucruri care treceau dincolo de propria lor înțelegere. Și este clar că felul în care Hristos a împlinit prorocia lui Ioan a fost arătat mai târziu; treburile să aibă loc "taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscută în celelalte veacuri fiilor oamenilor" (Efes. 3.2-12). Prorociile Vechiului Testament în general nu arată că ar fi o distanță în timp între venirea Domnului pe pămînt în har și venirea Sa pe pămînt în slavă și pentru judecată. Dacă iudeii s-ar fi pocăit la predicarea lui Ioan și ar fi primit pe Domnul Isus, atunci nu s-ar fi împlinit lucrul acesta. Atunci împărăția ar fi fost stabilită în slavă. De aceea Domnul Isus în predica de pe munte arată însușirile pe care ar fi trebuit să le aibă cei ce aveau să intre în împărăția cerurilor. În Matei 8-12, totuși, vedem că El este lepădat de evrei și în capitolul 13.1 Domnul iese din casă (Israel) și stă lângă mare (celelalte națiuni). Acolo El arată, în cele șapte pilde bine cunoscute, ce a devenit împărăția aceasta în urma lepădării împăratului, dar și cum va fi curățită la sfîrșitul veacului, toată neghina fiind arsă (botezul cu foc). De asemenea, cum împărăția aceasta, curățită, va fi descoperită în slavă, partea ei pămîntească fiind numită împărăția Fiului Omului (v.41) și partea cerească, împărăția Tatălui (v.43). Atunci prorocia lui Ioan va fi împlinită pe deplin. Atunci împărăția cerurilor se va arăta în putere și slavă și Domnul Isus va boteza pe Israel cu foc.

Între timp, totuși, ceva nou are loc. Împăratul lepădat găsește o comoară în țarină, o perla de mare preț (vers. 44-46); adunarea este descoperită. El vinde tot ce are, ca să intre în stăpînirea ei (Efes. 5.25-27); și, prin Duhul Sfînt, o botează în trupul Său (1 Cor. 12.13). Acesta este botezul cu Duh Sfînt despre care a prorocit Ioan și care a avut loc la Cincizecime (Fapte 2).

Uneori "limbile ca de foc" (Fapte 2.3) sînt luate ca dovadă că "botezul cu foc" ar fi în adevăr identic cu botezul cu Duh Sfînt. Totuși aici nu ne spune că era foc, ci "ca de foc". Erau limbi; ele arătau că cei asupra cărora veneau vor vorbi. Aceasta înseamnă că puterea Duhului Sfînt avea să se arate în predicarea Cuvîntului, pentru ca acest Cuvînt care, întocmai ca focul, judecă toate lucrurile (Evrei 4.12), să poată fi vestit cu putere (Fapte 1.8). Faptul că limbile au fost "împărțite" este, gîndesc, un indiciu că mărturia aceasta avea să fie îndreptată nu numai spre iudei, ci și spre celelalte națiuni.

Cît de măreț este harul lui Dumnezeu, care ne dă nu tot ce cerem noi, ci numai ce este bun pentru noi! Dacă El ar fi răspuns rugăciunilor copiilor Săi, în care ei au cerut "botezul cu foc", unde am mai fi! "Căci Dumnezeul nostru este și un foc mistuitor" (Evrei 12.29)!

Capitolul 5 - El ne convinge

Geneza 1.2 ne spune: "Și pămîntul era pustiu și gol, întunericul era pe fața adîncului și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor". Versetul acesta, ca de altfel tot capitolul 1 din Geneza are nu numai un înțeles literal; el ne prezintă de asemenea lucrarea Duhului Sfînt, care Se ocupă El însuși cu un om care este pustiu și gol înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu l-a creat pe om în nevi novăție, dar omul s-a depărtat de Dumnezeu și a slujit lui Satan. În toate împrejurările fără vreo stăpânire, sub lege, sub împărăție etc el a dovedit că nu vrea să slujească lui Dumnezeu. Și când Dumnezeu, în dragostea Sa "era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă greșelile" (2 Cor. 5.19), ei L-au lepădat pe Domnul Isus și L-au răstignit. Omul a dovedit astfel că era pustiu și gol. Nu era nimic în el care să fie plăcut lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt însuși Se ocupă totuși cu astfel de oameni. Domnul Isus spune, în Ioan 16, că este de folos pentru ucenici ca El să plece, căci atunci Duhul Sfânt va veni pe pământ. "Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata; în ce privește păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce privește neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea; în ce privește judecata: fiindcă stăpînitorul lumii acesteia este judecat" (Ioan 16.7-11).

Toți oamenii au păcătuit și, înaintea scaunului de domnie mare și alb, fiecare care va apare va fi judecat după faptele pe care le-a făcut. Și în lepădarea Domnului Isus, lumea întreagă a devenit una. Acolo saducheii s-au unit cu fariseii, cărturarii cu mulțimea pe care o blestema pentru că nu cunoștea legea, preoții cu Pilat, soldații romani cu țîlharii de pe cruce. Acolo vina colectivă a omenirii, în toate relațiile ei unii cu alții, s-a arătat. Conducătorii religioși și civili s-au unit cu dorința celor pe care-i conduceau și întreaga mașinărie a societății omenești a fost pusă în mișcare, ca să înlăture și să distrugă pe Cel ce n-a cunoscut păcat. Nu numai că fiecare om în parte era un păcătos, dar lumea întreagă, societatea organizată a oamenilor s-a arătat în întregime rea. "Lumina apare în întuneric și întunericul n-o înțelege" (Ioan 1.9) Domnul Isus "a fost răstignit și omorât" Astfel, prin mâna celor fărădelege" Domnul Isus "a fost răstignit și omorât" (Fapte 2.23) (Fapte 2.23). Dar cealaltă parte este că El a venit de bunăvoie să facă voia lui Dumnezeu și să slăvească numele lui Dumnezeu și că "prin, Duhul Cel veșnic, El S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu" (Evrei 10.9; 9.14). "El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2.24). Da, alături de aceasta sau, mai corect, în primul rînd El a slăvit pe Dumnezeu pe cruce. Omul a tăgăduit dragostea lui Dumnezeu, adevărul lui Dumnezeu, neprihănirea lui Dumnezeu și sfințenia lui Dumnezeu, atunci când i-a dat crezare lui Satan, care a îndrăznit să spună că Dumnezeu nu vroia să dea omului ceva ce ar fi fost bun pentru el și că rezultatul mîncării din pomul cunoștinței binelui și răului n-ar fi cel spus de Dumnezeu, ci mai de grabă că omul ar ajunge "ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul". Și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care a amînat consecințele depline ale judecății, este interpretată ca o evidență a adevărului spuselor lui Satan (2 Petru 3.4).

Și acum este înfățișat un Om, al cărui principiu de viață constă în ascultarea și supunerea față de Dumnezeu, și despre care Dumnezeu putea spune că în El își găsește toată plăcerea. Acest Unul S-a lăsat de bunăvoie să fie dus la moarte de sclav pe cruce, la moartea sub judecata lui Dumnezeu, ca să slăvească Numele lui Dumnezeu. El a fost jertfă de săvârșită, deoarece El era desăvîrșit în Sine însuși și totodată El era Persoana desăvîrșită care Se oferea pe Sine în suși. El S-a dăruit pe Sine însuși într-un mod desăvîșit. El era arderea de tot.

Cît de deplin a fost slăvit Dumnezeu în jertfa Lui! Poate fi o dovadă mai măreață a dragostei lui Dumnezeu, decît faptul că Dumnezeu a dat pe singurul Său Piu pentru niște păcătoși pierduți? (1 Ioan 4.8-10; Rom. 5.8; Ioan 3.16).

Putea adevărul lui Dumnezeu, dreptatea fără pată a lui Dumnezeu să strălucească în chip mai glorios, decât atunci când El a făcut ca toată judecata Sa asupra păcatului să fie asupra lui, Cel în care își găsea toată plăcerea și care atunci de bunăvoie S-a adus pe Sine în locul păcătoșilor pierduți? Putea sfințenia lui Dumnezeu, această lumină în care "nu este întuneric" (1 Ioan 1.5) să se manifeste mai clar ca atunci când, Cel ce putea spune: "Eu fac totdeauna ce-I este plăcut" (Ioan 8.29) și "știu că Tu totdeauna Mă ascuți" (Ioan 11.42), a trebuit să strige: "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" și "M-ai adus în țărâna morții" (Mat. 27 și Ps. 22), pentru că El luase păcatele noastre asupra Lui însuși? Da, la cruce Dumnezeu a fost slăvit ca niciodată înainte și mai mult decât dacă Adam n-ar fi căzut. Ar fi putut Dumnezeu să lase această Persoană slăvită în mormânt? El L-a înviat dintre cei morți și, ca răș plată dreaptă, I-a dat locul la dreapta Sa. în felul acesta dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat cu totul nouă, dar într-un fel care este văzut și de lume; ea n-o poate tăgădui.

Care a fost poziția lui Satan? El a fost cel mai mare vrăjmaș al lui Dumnezeu, care a încercat să nimicească lucrarea lui Dumnezeu. Pentru aceasta, el a ispitit pe Domnul Isus în pustie și I-a oferit chiar stăpînirea lumii, dacă i S-ar fi închinat. Dar când a fost evident că toată iscusința lui n-a avut vreo influență asupra sfințeniei și dependenței Celui de al doilea Adam, el a încercat cu forța. A adunat întreaga lume, cu toate părțile ei componente. Și totuși, mai mult decât de bunăvoie, s-au lăsat conduși de căpetenia lor, așa cum se va mai întâmpla odată (Apoc. 20.8). Domnul Isus S-a lăsat prins de ei, Satan pînă la urmă că ar fi cîștigat biruința, deoarece puterea lui se părea că ar birui pe Domnul vieții (Evrei 2.14,15). Planul lui devenise evident. Și-a manifestat toată ticăloșia și și-a desfășurat toată puterea lui la Golgota. Dar a fost înfrînt, deoarece Domnul a înviat, moartea nu L-a putut ține. Stăpînitorul lumii acesteia a și fost judecat.

Aceasta este mărturia Duhului Sfânt împotriva lumii, tot așa cum Domnul Isus dăduse mărturie pe pămînt (Ioan 7.7). Este o întreită mărturie și ea vorbește de o manifestare completă. Totuși Domnul Isus nu spune că Duhul Sfânt va predica lumii. Prezența Lui pe pămînt este dovada acestor trei lucruri și ar trebui să convingă lumea despre dreptatea judecății lui Dumnezeu, care în curînd va fi partea ei.

Vedem totuși că Duhul Sfânt Se ocupă individual cu oamenii. Cea dintîi lucrare a Duhului este că El prezintă cele trei lucruri de mai sus. El le prezintă păcatul în toată urîciunea lui, îndeosebi așa cum este văzut în lepădarea Domnului Isus, în așa fel încît cugetul să poată fi atins și persoana respectivă să poată deveni conștientă de starea ei pierdută. Fără aceasta, răscumpărarea nu este posibilă. Un om trebuie să fie convins de păcatul său și să știe că el este pierdut și nu este în stare să stea înaintea Dumnezeului Celui sfînt și drept. Și atunci, Duhul Sfânt dă mărturie pentru un al doilea lucru. El arată că lucrarea de împăcare s-a îndeplinit și că Hristos "S-a dat pentru greșelile noastre", pentru ca, pe baza lucrării acesteia, Dumnezeu să poată ierta păcatele tuturor celor ce cred în această jertfă și care în felul acesta sînt făcuți una cu El. Și atunci urmează faptul că El "a fost înviat pentru neprihănirea noastră" (Rom. 4.25; că valoarea lucrării Domnului Isus este recunoscută celui ce acceptă lucrarea aceasta prin credință și că, dacă neprihănirea lui Dumnezeu a înviat pe Domnul Isus din moartea în care îl coborîseră păcatele noastre (prin care a fost dată dovada că lucrarea de împăcare a fost îndeplinită și că păcatele au fost ispășite), aceeași neprihănire ne va așeza și pe noi înaintea lui Dumnezeu, fără păcat, îndreptățiți.

Și apoi Duhul Sfânt prezintă un al treilea lucru: judecata finală, care va înlătura fără părtinire tot ce este împotriva lui Dumnezeu. Vedem lucrurile acestea prezentate în cea dintâi predică a lui Petru, în ziua Cincizecimii, în Papte 2.23,24,192o. Și rezultatul slăvit al acestei lucrări a Duhului Sfânt a fost că trei mii de suflete au fost adăugate adunării.

Capitolul 6 - Nașterea din nou

Un adevăr nou ne este prezentat în Ioan 3. Erau doi pomi în grădina Edenului, pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Omul a mâncat din cel din urmă și în felul acesta și-a pierdut dreptul pentru cel dintâi. Din punct de vedere moral, de aici înainte el este "mort în greșeli și păcate" (Efes. 2.1); viața lui firească este caracterizată de păcat și de o lipsă totală a tot ce ar putea avea părtășie cu Dumnezeu.

Lucrul acesta era evident când Domnul Isus a venit pe pământ. "În El era viața și viața era lumina oamenilor; lumina a apărut în întuneric și întunericul n-a înțeles-o" (Ioan 1.4-5). Dar omul nici nu putea înțelege viața aceasta. "Căci omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci ele sînt o nebunie pentru el; și nici nu le poate cunoaște, căci ele trebuie judecate duhovnicește" (ICor. 2.14).

În Ioan 1.12 ni se spune că unii au primit pe Domnul Isus, dar se spune de asemenea că ei au fost născuți din nou. "Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, celor ce cred în Numele Său; căci au fost născuți nu din sînge, nici din voia firii pămîntești, nici din voia omului, ci din Dumnezeu". Și credința omului firesc nu-l poate aduce să fie împreună cu Dumnezeu.

În capitolul 2.23 vedem că mulți au crezut în Numele Lui. Comparînd superficial versetul acesta cu cel de mai sus (Ioan 1.13), am putea spune că aceștia ar fi fost copii ai lui Dumnezeu. Ei au făcut ceea ce spune aici: "au crezut în Numele Lui". Nu este așa? Totuși, din versetele 24 și 25 ale capitolului 2 se vede clar că lucrurile nu stau așa.

Acești oameni erau convinși de semnele pe care Domnul le făcuse. Ei au crezut în El cu sinceritate. Dar o credință întemeiată pe rațiune sau pe simțiri nu va aduce pe nimeni în legătură cu Dumnezeu. Și așa stau lucrurile cu așa numita credință istorică, pe care oamenii o pot avea pe baza mediului în care au fost crescuți sau a unei educații care i-a învățat să nu se îndoiască de adevărurile creștine, ca și cu credința întemeiată pe o convingere intelectuală sau sentimentală privitoare la corectitudinea și valoarea creștinismului. "Dar Isus nu Se încredea în ei, căci El cunoștea pe toți oamenii și nu avea nevoie ca cineva să mărturisească despre om, căci El reuși știa ce era în om".

Unui astfel de om, iată că nu numai intelectul sau simțirile i-au fost atinse, ci și cugetul. Și, deși el era ignorant și nu înțelegea lumina, totuși el a simțit că în Isus era ceva care îi era necesar lui. Gîndea că primise învățătură destulă. Totuși omul firesc nu poate primi viața, prin cunoaștere. Și de aceea Domnul i-a răspuns: "Adevărat, adevărat îți spun, dacă nu se naște ceva din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3.3).

Era un răspuns cu totul neașteptat pentru Nicodim. El era un învățător în Israel și cunoștea Vechiul Testament. Acesta vorbește despre împărăție, și tocmai despre lucrul acesta dorea el să fie învățat. Dar cuvintele lui arătau că el nu putea vedea împărăția, deși ea stătea chiar înaintea lui, în persoana Domnului Hristos. I-a dat Domnului Isus cea mai mare onoare

care poate fi dată unui om: "Știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu". Dar tocmai cuvintele acestea arătau că el n-a înțeles lumina. Prorocii Vechiului Testament vorbește despre împărăție. Dar acum, Dumnezeu însuși, izvorul împărăției era prezent acolo. Și acum el ajunge chiar la esența lucrurilor și se vede, chiar din propriile lui cuvinte, că omul firesc nu poate vedea lucrurile lui Dumnezeu. "Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu".

În adevăr, omul trebuie să aibă un alt fel de viață, ca să fie în stare să vadă ceva ce vine de la Dumnezeu. Domnul îi spune lui Nicodim de lucrurile pămîntesti, de împărăție (vers. 12). Dar, așa cum este aproape totdeauna cazul lui Ioan, El arată unele principii generale. O viață nouă era necesară, nu una asemănătoare cu cea pe care o are omul firesc, ci una cu totul deosebită, o viață "de sus". "Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?" Dacă un om s-ar naște iar de zece ori, aceasta nu i-ar folosi la nimic, deoarece felul acesta de viață nu l-ar face mai mult în stare să vadă pe Dumnezeu. De aceea, răspunsul lui Nicodim a fost o întrebare nepricepută. Dar Domnul se folosește de ea, ca să descopere mai departe adevărul acesta: "Adevărat, adevărat vă spun, dacă cineva nu se naște din apă și din duh, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu".

Apa curată. Aici este folosită ca un simbol, avînd în vedere cuvintele prorociei: "Vă voi stropi cu apă și veți fi curați. De toate necurățiile voastre și de toți idoli voștri vă voi curăți. și vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi; vă voi scoate inima de piatră a firii noastre și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în orînduirile Mele, și așa veți face" (Ezechiel 36.25-27). În versetul 10, Domnul face aluzie la locul acesta din Vechiul Testament. Tot așa, Domnul folosește în Ioan 2.19 templul ca un simbol, și în Ioan 4.615 finfa.

Dacă citim Efeseni 5.26 și Ioan 3. 10 în legătură cu Ioan 15.3 este evident că apa aici este un simbol al Cuvîntului lui Dumnezeu. Lucrul acesta este întărit de locuri ca 1 Petru 1.23, Iacov 1.18 și 1 Corinteni 4.15, "fiind născuți din nou nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu cel viu, care rămîne în voi". "După buna Lui plăcere, ne-a născut din nou prin Cuvîntul adevărului". "Căci în Hristos Isus v-am născut, prin evanghelie". (Este de neconceput cum în Ioan 3.5 ar putea cineva să vadă botezul, ca și cum, dacă cineva ar fi botezat, ar fi născut din nou).

Botezul niciodată nu vorbește de viață, ci numai de moarte. "Nu știți că toți cîți ați fost botezați pentru Isus Hristos, ați fost botezați pentru moartea Lui? (Rom. 6.3; vezi și Col. 2.11). De asemenea, se spune celor unsprezece apostoli să boteze pe alții, dar niciodată că ei înșiși ar fi fost botezați cu botezul creștin (și tocmai despre botezul acesta gîndesc unii că ar fi vorba aici). Și atunci, nu erau ei născuți din nou? Nu erau credincioșii Vechiului Testament născuți din nou? Putea Domnul Isus să reproșeze lui Nicodim că n-ar fi cunoscut botezul creștin (vers. 10), cînd botezul creștin încă nu fusese făcut cunoscut? Iată de ce nici vorbă de ideea că un lucru material (apa) ar putea da viața spirituală unui sărman păgîn.

Cuvîntul lui Dumnezeu în puterea lui curățitoare, folosit de Duhul Sfînt, sădește în om o viață nouă. Cînd cugetul este atins de Cuvînt, inima și conștiința, înclinațiile, gîndurile și acțiunile sînt curățite și Duhul Sfînt dă naștere unei vieți noi. Aceasta nu este o viață firească, căci ia naștere prin Duhul Sfînt și este în felul acesta o viață divină; copilul lui Dumnezeu este născut din Dumnezeu (Ioan 1.13; 1 Ioan 3.9,10; 5.18). Și viața aceasta nouă, divină, nu se poate strica, așa cum se întîmplă cu viața firească. "Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh" (Ioan 3.6). "Sămînța Lui rămîne în el și el nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3.9).

În versetul următor, Domnul precizează alt amănunt. Viața cea nouă poate fi dată numai pe baza înălțării Domnului pe cruce, deoarece omul este un păcătos. Dar dragostea lui Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Aici, viața aceasta este numită "viața veșnică".

Și în Vechiul Testament se vorbește de viața veșnică (Dan. 12.2; Ps. 133.3). Acolo ea este menționată în legătură cu slava împărăției de o mie de ani, cu vremurile de îndreptare a tuturor lucrurilor. Dar aici ea este descoperită fără slavă. Singurul Fiu născut din Tatăl era aici, El care era în ceruri în același timp când vorbea cu Nicodim, pe pământ (Ioan 3.18; 1.18), El, care este Dumnezeu adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5. 2o). El nu dădea învățături despre viața veșnică, ci El însuși era manifestarea ei. El este viața veșnică. Și ce manifestare! Ce lucrare a Duhului Sfânt! Omul firesc, care este mort în păcate și greșeli, prin lucrarea Lui devine un om născut din nou, care are viața veșnică, o viață divină, da, viața veșnică însăși, Domnul Isus ca viață a lui (1 Ioan 5.11-13.20).

Putem vedea acum ce înseamnă să ai viața veșnică. Ea nu înseamnă numai că cei ce sînt copii ai lui Dumnezeu nu vor muri niciodată. Viața aceasta cuprinde în ea posibilitatea de înțelegere a lucrurilor duhovnicești, a tuturor lucrurilor care vin de la Dumnezeu. înseamnă că putem avea părtășie cu Dumnezeu Înuși, căci am fost făcuți părtași firii Dumnezeiești (2 Pet. 1.4; 1 Ioan 1.3). Înseamnă că Hristos este în noi, că avem o viață divină care nu poate păcătui (1 Ioan 3.9). înseamnă că "Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel adevărat și sîntem în Cel adevărat, adică în Fiul Său, Isus Hristos. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică" (1 Ioan 5.2o). Și Dumnezeu ne-a dat o întreagă evanghelie "pentru ca, crezînd, să aveți viața, în Numele Lui" (Ioan 2o.31) și o epistolă întreagă "ca să cunoașteți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică" (1 Ioan 5.13).

Înseamnă lucrul acesta, în viața noastră practică, "nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine"? (Gal. 2.20.)

Capitolul 7 - Duhul Sfânt ca putere în noi

A avea o viață nouă prin nașterea din nou nu este totuși de ajuns. Am ajuns în adevăr în stare să avem părtășie cu Dumnezeu, însă trebuie să fie o putere care să producă părtășia aceasta. Și tocmai lucrul acesta îl găsim în prima parte a capitolului 4 din Ioan.

Cel dinfii lucru care ne este prezentat în versetul 10 este că în evanghelia aceasta Dumnezeu nu este Cel ce cere, ci Cel ce dă. În lege se cere "să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău" etc; totuși și lui Nicodim, care părea fără vină, Domnul i-a spus: "Trebuie să te naști din nou". În capitolul 4 Dumnezeu își arată dragostea față de niște păcătoși, da, față de o mare păcătoasă, o femeie samariteancă, care trăia în păcat. Harul suveran al lui Dumnezeu nu se limitează la iudei, ci se îndreaptă și spre celelalte națiuni.

Cred că nu este în totul adevărat să spui, așa cum fac unii, că "darul lui Dumnezeu" aici, l-ar arăta pe Domnul Hristos. Fără îndoială, El este cel mai mare dar al lui Dumnezeu. Dar în Romani 6.23 se spune de asemenea: "Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică, în Hristos Isus, Domnul nostru". Cred că în Ioan 4 avem același gând ca în 2 Cor. 9.15: "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare". Și prin "dar" sînt înțelese toate binecuvîntările lui Dumnezeu, în așa fel încît atenția este îndreptată nu spre dar, ci spre Dumnezeu Dăruitorul.

Domnul Isus spune în Ioan 4.26 că El este Hristosul. în versetul 18 El Se descoperă pe Sine însuși ca Cel atotștiutor și în versetele 10 și 14 ca Cel ce dă apa vie care ținește în viața veșnică. Vedem Persoana Lui slăvită sosind la fântină, ostenit de călătorie, flămînd și însetat, și cerînd unei femei samaritence, păcătoase, ceva apă ca să bea. "Fără îndoială, taina evlaviei e mare! Dumnezeu S-a arătat în trup" (1 Tim. 3. 16). Și chiar dacă femeia samariteancă îl socotește ca un iudeu, El este Fiul lui Dumnezeu, Judecătorul celor vii și al celor morți (Ioan 5.17-29), care poate da apa vie, pentru ca oricine bea din ea să nu mai înseteze în veac.

În al treilea rînd găsim aici apa vie. în capitolul 3 citim despre faptul de a fi "născut din apă și din duh" și am văzut că apa este un simbol al cuvîntului lui Dumnezeu. Prin cuvînt, Duhul Sfînt produce viața într-un om care nu are viața de la Dumnezeu, ci numai o fire păcătoasă.

Aici însă este vorba de apa vie, adică o apă caracterizată prin viață, printr-o țîșnire veșnică a vieții. Aici Cuvîntul și Duhul sînt una, însă caracterizați de Duhul. În capitolul 7.37-39 vedem de asemenea că apa vie este o imagine a Duhului Sfînt, dar ca Cel ce locuiește în cel credincios.

Nu tot așa este cu viața cea nouă, divină, pe care o avem prin nașterea din nou, nici chiar în forma ei cea mai bogată, pe care o avem prezentată în expresia "viața veșnică". În sine, ea este dependentă și niciodată nu poate fi un izvor. Dacă am prezenta-o ca pe un izvor, ar trebui să contrazicem tot adevărul despre firea cea nouă și dumnezeiască, însă Duhul Sfînt care locuiește în cel credincios este un izvor de putere, o fîntînă a bucuriei, țîșnind în viața veșnică.

Vedem puterea aducătoare de viață a Duhului Sfînt, contrastul dintre creația cea veche și cea nouă, așa cum o găsim în Ioan 3 o vedem pe pămînt chiar de la căderea în păcat. Începînd cu Geneza 3» Duhul lui Dumnezeu a lucrat în suflete ca să le aducă la nașterea din nou, căci fără naștere din nou nici un păcătos nu poate fi mîntuit. Dar niciodată Duhul lui Dumnezeu n-a fost dat, înainte ca Fiul să Se fi arătat ca om pe pămînt, în dragostea Sa față de păcătoși, și înainte ca Dumnezeu să Se fi manifestat pe Sine însuși ca Dăruitor. Tot așa și Hristos dă, și El S-a dat nu numai pe Sine Însuși, a dat nu numai viața cum am văzut în capitolul 3» și Scriptura niciodată nu se repetă; El dă Duhul Sfînt, care este izvor de putere în cel credincios.

Ioan 7.39 ne spune că lucrul acesta n-a avut loc decît după ce Domnul a fost slăvit. Avem împlinirea lui în ziua Cincizecimii. Ioan 4 se referă numai la perioada bisericii pe pămînt, fapt care este clar arătat în versetele 23 și 24.

Deși inima i-a fost atrasă de har, samariteanca încă nu înțelegea cele ce-i spunea Domnul și ea n-a înțeles slava Lui. Ea gîndea că fîntîna era prea adîncă pentru Domnul și în adevăr, fîntîna din care El scoate este adîncă: este inima Tatălui, care vrea să Se descopere pe Sine însuși păcătoșilor ca Cel ce este marele Dăruitor.

Înainte de cădere, Adam nu înseta. Poate că așa era și în sens fizic, dar în orice caz așa era în sens spiritual, căci altminteri creația lui Dumnezeu n-ar fi fost "foarte bună". Dar după cădere, omul a însetat. Cel mai bun lucru pe care îl mai avea era nădejdea, dar niciodată el nu i-a văzut împlinirea. Nici tradiția, fîntîna lui Iacov, la care omul religios a încercat să-și potolească setea, nu putea să-i dea vreo satisfacție, "Oricine bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete", Dar acum Fiul lui

Dumnezeu venise să poată da, fiecăruia care era născut din nou, care avea viața veșnică, să-i dea Duhul Sfânt puterea care face pe om un părtăș a tot ce este în Dumnezeu.

În lucrurile obișnuite, când dau ceva, bunurile mele se reduc. În lucrurile spirituale nu este așa; cu cât dau mai mult, cu atât primesc mai mult. Izvorul este infinit și țîșnește în viața veșnică. Nu poate nimeni să spună practic că așa stau lucrurile, dacă inima îi este legată de lucrurile pămîntești. Un creștin care este într-o stare lumească, însetează. Dar, când se îndreaptă spre Domnul, găsește fîntîna în adîncul sufletului său.

Aici, Duhul Sfânt nu este prezentat ca o Persoană, lucrul acesta îl găsim mai tîrziu, când este prezentat adevărul că, după ce Domnul Isus Se va înălța la cer, o altă Persoană divină va veni să locuiască pe pămînt. Aici însă vedem o putere divină care lucrează în viața noastră cea nouă și produce în ea ce este în acord cu Dumnezeu. Apa vie pe care o dă Domnul "va deveni în el un izvor de apă, țîșnind în viața veșnică".

Un izvor ne vorbește de o apă care curge mereu și în care este puterea de a țîșni cu vioiciune în afară. Puterea aceasta este subliniată aici prin cuvintele "țîșnind în viața veșnică". Astfel, Duhul Sfânt lucrează în cel credincios și produce "dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, stăpînirea de sine" (Gal. 5.22,23). Toate acestea aparțin vieții celei noi, dar sînt produse de puterea aceasta care lucrează în viața cea nouă. Aici este odihnă și putere. Nu numai că avem viața veșnică în El, dar avem și un izvor de apă în noi. Puterea coborîndu-se de la Dumnezeu cerul a venit în inima mea. Și puterea vieții divine este cea care mă aduce în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său.

Totul aici este personal; în sufletul meu este un izvor de apă și țîșnește în viața veșnică. Dacă cineva însetează, să bea din apa cea vie; ea va deveni în el un izvor, care îl va face părtăș la ceea ce este în Dumnezeu. El spune tuturor: "Cel ce însetează, să vină; cine vrea, să ia apa vieții, fără plată" (Apoc. 22.17).

În Romani 8 găsim rezultatul învățături din Ioan 3 și 4 Duhul ca viață și putere în cel credincios. În primele 7 capitole, Duhul este menționat numai de două ori: în capitolul 1.4 în legătură cu învierea Domnului Isus și în capitolul 5.5, unde este menționat în treacăt, ca o explicare a motivului pentru care cel credincios se poate lăuda în necazuri. În schimb, în capitolul 8, tînde învățătura propriu zisă a epistolei se termină și poziția celui credincios este prezentată în toată libertatea ei slăvită liber de păcate, eliberat de firea cea veche, liber față de lege găsim cuvîntul "Duhul" sau "al Duhului" de vreo optsprezece ori.

În versetul 2 aflăm că Duhul Sfânt este Cel ce dă naștere vieții celei noi în om, întocmai cum Adam, în Geneza 2.7 a devenit un suflet viu prin suflarea vieții. Totuși nu este de ajuns ca un om să aibă viața cea nouă. El a păcătuit însă Hristos i-a purtat păcatele pe cruce. El are o fire păcătoasă, care nu poate face altceva decît să păcătuiască. Dumnezeu a judecat păcatul în Domnul Hristos, pe cruce. "Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi". Și "Dumnezeu, trimițînd pe însuși Fiul Său într-o asemănare cu firea pămîntească a păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în firea pămîntească". Iar în versetul 4 întîlnim nu numai dorința omului celui nou de a face bine "după omul din lăuntru găsesc plăcere în legea lui Dumnezeu" (Rom. 7.22) ci și puterea de a lucra potrivit cu dorința aceasta, "pentru ca cerința legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit firii pămîntești, ci potrivit Duhului". Nu este numai firea pămîntească pe de o parte și firea cea nouă pe de

altă parte, ci firea cea veche (păcatul în firea pămîntescă) judecată de Dumnezeu în moartea și învierea lui Hristos, și Duhul, ca putere care aduce firea cea nouă într-o legătură de viață cu Hristos. Și sufletul în care locuiește Duhul Sfânt primește descoperirea Tatălui și a Fiului.

Nu același lucru se spunea despre Balaam. Duhul lui Dumnezeu a venit peste el numai temporar (Numeri 24.2). Dar aici vedem cum un credincios primește Duhul Sfânt după ce a fost adus la viață. Și faptul acesta arată poziția lui: el nu mai este în firea pămîntescă, ci în Duhul. El are Duhul lui Hristos și este al lui Hristos Tatăl îl iubește întocmai cum îl iubește pe Hristos el are Duhul lui Dumnezeu și astfel părtășie cu Dumnezeu. Are duhul de înfiere, prin care strigă "Ava, Tată". "Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu".

Duhul nu poate niciodată să dea vreo îndoială cu privire la mîntuirea ta sau să te facă să gîndești: "Nădăjduiesc că voi fi mîntuit". Duhul Sfânt aduce siguranța înferii și simțirea binecuvîntată a părtășiei. Da, prin locuirea Duhului Sfânt în noi, trupurile noastre nu mai aparțin de acest pămînt, ci de cer; și ele vor fi înviate de Dumnezeu, întocmai cum El a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți. "Și dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos".

Aceasta este poziția adevărată a unui creștin, o poziție pe care credincioșii Vechiului Testament n-o aveau. Sîntem noi conștienți de ceea ce am devenit și realizăm lucrul acesta în practică?

Capitolul 8 - Rîuri de apă vie

În Ioan 4 L-am văzut pe Domnul ca Fiu al lui Dumnezeu care dă apa cea vie care devine un izvor de apă în cel ce o primește, făcînd în viața veșnică. Acesta este Duhul Sfânt un izvor de putere lucrînd în cel credincios și făcîndu-l în stare să aibă părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, și să se închine Tatălui (vers. 23,24).

În capitolul 7 îl vedem iarăși pe Domnul Isus dînd apă vie și se spune în mod expres că era vorba de Duhul Sfânt. Dar felul în care Domnul Isus este prezentat și ce spune El sînt cu totul diferite de cele văzute în capitolul 4.

În Vechiul Testament ni se spune de trei sărbători (Exod 23, Lev. 23, Numeri 28,29; Deut. 16): Paștile, sărbătoarea Săptămînilor (Cincizecimea) și sărbătoarea Corturilor. În Ioan 6 găsim Paștile (vers. 4) și Domnul aduce împlinirea a ceea ce era o umbră pe care o reprezenta această sărbătoare. El a coborît din cer ca să moară pentru cei ce meritau judecata. "Cine mănîncă trupul Meu și bea sîngele Meu are viața veșnică" (vers. 54). Nu găsim sărbătoarea Cincizecimii în locul acesta. După cum știm, împlinirea ei o găsim în revărsarea Duhului Sfânt în Fapte 2. Iar Ioan 7 ne vorbește direct de sărbătoarea Corturilor. Era o amintire a trăirii lor în corturi, în pustie. Ea avea să fie ținută după culesul recoltei, inclusiv culesul viei "după ce îți vei strînge roadele din arie și din teasc" (Deut. 16.13). Din Isaia 63 și Apocalipsa 14 înțelegem că vremea culesului viei este o imagine a judecății care va veni peste pămînt. De aceea sărbătoarea Corturilor ne prezintă imaginea slavei viitoare, cînd, după anumite judecăți, Israel va locui în pace și liniște în Palestina. Atunci Mesia, Domnul Isus, va domni în slavă, în Ierusalim.

Venise oare vremea ca Domnul să intre în slava Sa în Ierusalim (Mat. 23. 39)? Iudeii căutau să-L omoare; frații Lui după trup, cei apropiați ai Săi, nu credeau în El. Unii din ucenicii Săi Il părăsiseră (Ioan 6.71). Lumea se arăta vrăjmașă împotriva Lui, iar poporul Său nu-L primea. Cum ar fi putut El atunci să Se arate în slavă și să reverse binecuvântările pămîntești peste poporul Său?

Frații Lui îi recunoșteau puterea de a-Și înfăptui făgăduințele. Ei nu se îndoiau de puterea Lui și doreau ca El să Se arate pe față, pentru ca lumea să-L poată cinsti și ei să-I împărtășească cinstea. Dar aceasta nu este credință. Și, în răspunsul Domnului vedem situația prezentată clar. Ei erau din lume și de aceea lumea nu-i ura. Vremea era totdeauna prielnică pentru ei, deoarece ei erau o parte din chiar această lume, din sistemul social de pe pămînt care nu-L primea, ci îl ura și dorea să-L omoare. Din pricina aceasta El nu Se putea sui pe față la Ierusalim. Cîrînd după aceea, El avea în adevăr să fie în situația de a Se duce, înainte de Paști, căci El era gata, ca miel de Paști, să împlinească sensul pe care îl avea Paștile (Mat. 21).

Dar cum putea Fiul Omului, care fusese lepădat de lume, să-Și ia în stăpînire slava pămîntească? Într-o zi, cînd răul va fi înlăturat prin judecăți și cînd rămășița se va fi întors spre Dumnezeu, El își va face intrarea glorioasă în Ierusalim, pe baza Paștelui, și își va lua în stăpînire împărăția (Zah. 14 și Mat. 23.39). Dar acum, El nu avea altceva de făcut decît să meargă pe calea Lui, ca Unul care fusese lepădat, și să mărturisească despre Dumnezeu celor ce îl lepădaseră. Iar cînd fariseii și marii preoți au trimis slujitori ca să-L prindă, El a spus că nu are nevoie să se grăbească, căci vremea plecării Lui de pe pămînt se apropia. El nu avea părtășie cu lumea și nici n-o căuta. Și desigur, El nu căuta cinste de la lume; El nu făcea nimic altceva, decît să caute cinstea care vine de la Cel ce L-a trimis. Iar celor din lume, care erau însetați, El le-a spus cu glas tare să iasă din lume și să vină la El și să bea, pentru ca setea lor să fie potolită și rîuri de apă vie să curgă din inima lor. "Dar spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El; căci Duhul încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă preamărit" (vers. 39).

Cînd citim bine versetele 37-39, vedem unele lucruri însemnate. Domnul Isus a strigat cuvintele acestea în cea din urmă zi, cea mai însemnată zi a sărbătorii. Vechiul Testament ne învață că sărbătoarea Corturilor dura 8 zile și cea de a opta zi ocupa un loc special. În Deuteronom 16 nici nu este menționată, iar în Levitic 23 și Numeri 29 ea este separată de cele 7 dinainte. Numărul opt reprezintă totdeauna ceva nou, ceva care este legat de ce este vechi, dar care formează totuși un început nou. Și cea de a opta zi a sărbătorii Corturilor este o imagine a slavei veșnice care, după o mie de ani de slavă pămîntească, va fi partea tuturor celor binecuvîntați.

În ziua aceasta Domnul vorbea despre Duhul Sfînt pe care El avea să-L dea, după ce El, ca Fiul al Omului, avea să fie glorificat. El nu putea să ia în stăpînire slava pămîntească. El era Cel lepădat, care în cîrînd avea să fie dat morții (vers. 7,19,13). Dar Dumnezeu avea să-L învieze dintre cei morți și să-I dea un loc chiar la dreapta Sa, în slava veșnică cerească. Și de acolo, El avea să dea Duhul Sfînt celor ce vor crede în El.

În Ioan 4 era Fiul lui Dumnezeu dînd apa vie, prin puterea Sa divină. Dar aici El este Fiul Omului, lepădat de lume, Cel ce avea să moară, dar să fie înviat de Dumnezeu și slăvit în ceruri pe baza lucrării Lui, Cel ce va trimite Duhul Sfînt din ceruri ca să unească pe cei credincioși cu Sine. În

felul acesta ei iau pe pământ același loc pe care El l-a avut. În capitolul 4, Duhul Sfânt este Cel ce unește pe credincios cu Fiul și cu Tatăl, dându-i locul unui închinător; iar aici, aflăm că râuri de apă vor curge din inima celui ce va primi Duhul Sfânt aici ni se spune de lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Locuirea în noi a Duhului Sfânt ne determină astfel poziția pe pământ. Prin El sîntem uniți cu Domnul care a fost lepădat de lume și a fost ținut pe cruce de către lume. Dar Dumnezeu a primit lucrarea Lui de pe cruce și, pe baza ei, L-a înviat dintre cei morți și L-a primit în slavă. "Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din cauza morții pe care a suferit-o" (Evrei 2,9). Și puterea Duhului Sfânt ne umple inimile cu slava în care Isus a intrat. Dar locul nostru pe pământ este același pe care Domnul Hristos l-a avut pe pământ.

În istoria lumii îl vedem pe Dumnezeu, cînd arătîndu-Și drepturile asupra pămîntului, ca Dumnezeu al pămîntului, cînd retrăgîndu-Se la o anumită înălțime în ceruri, ca Dumnezeu al cerului. Tot așa trebuie să se poarte și cel credincios .

În Geneza 1 și 2 vedem cum Dumnezeu își menține drepturile în creația care era fără pată. Dar, după cădere, vedem cum Dumnezeu S-a ocupat numai într-un mod indirect cu pămîntul, pînă ce păcatul și nelegiuirea omului au atins culmea. Atunci El a adus potopul și El însuși S-a ocupat în mod direct cu pămîntul curățit (Gen. 8,9)» dîndu-i lui Noe pămîntul cel nou, făcînd un legămînt cu el și lăsîndu-i cîrmuirea. Dar și Noe, și urmașii lui s-au împotrivit lui Dumnezeu și au folosit greșit tot ce era pe pământ. Și după zidirea turnului Babel, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, nu ca să stăpînească pămîntul, ci să călătorească pe pământ ca un străin și să trăiască în așteptarea cetății al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu (Evrei 11,9-10). Cînd nelegiuirea locuitorilor Palestinei a ajuns la culme, Dumnezeu a chemat un popor ca să stăpînească pămîntul, El însuși fiind Căpetenia oștirii lor (Iosua 5,14). Atunci Dumnezeu a fost numit "Domnul întregului pămînt" (Iosua 3,11). Și în Cronici 29 se spune că scaunul de domnie al Domnului era în Ierusalim. Dar și. Israel s-a depărtat de Dumnezeu, în așa fel încît El a trebuit să judece poporul acesta. I-a trimis în robie. Slava Domnului a părăsit Ierusalimul (Ezech. 10,11). El a dat cîrmuirea pămîntului împăraților, națiunilor și nu S-a mai numit pe Sine însuși Domnul întregului pămînt, ci Dumnezeu al cerurilor (Dan. 2,37). După robie găsim doar o îndreptare parțială. Poporul evreu n-a mai devenit independent. Și cînd Domnul Isus a venit pe pământ, răutatea și stricăciunea lor totală erau evidente. Ei au răstignit pe moștenitorul, pe Cel ce avea drept asupra pămîntului, pentru ca ei înșiși să fie în stare să ia în stăpînire moștenirea (Matei 21,33-46).

Evangelia după Ioan vede toate din unghiul acesta. De la început Domnul este prezentat ca lepădat (vezi cap. 1,511). Desigur, într-o zi El va intra în slava Sa pămîntească, după ce judecata va fi fost făcută asupra lumii și adevărata sărbătoare a Corturilor va fi celebrată. Dar acum, Dumnezeu nu are legături directe cu pămîntul. Și Domnul Isus a fost străin, lepădat de lume, Unul care nu făcea nimic altceva decît să caute slava lui Dumnezeu, vestind cuvîntul Lui (Ioan 7,14-18).

Nu vedea El că romanii asupreau poporul pămîntesc al lui Dumnezeu? Nu vedea El nelegiuirea și cruzimea unuia ca Irod sau Pilat? Nu vedea El abuzurile care erau în Israel? El, care era atotștiutor (Ioan 4,18), care știa ce este în inima omului (Ioan 2,25), nu știa că toate acestea erau împotriva gîndurilor lui Dumnezeu? Nu trebuia El, care a fost adînc mișcat și a plîns, văzînd puterea și umările păcătuiții (Ioan 11. 33-38), să fi fost mișcat și să Se fi întristat de tot ce dezonora Numele lui Dumnezeu pe pământ?

Dar îl vedem noi ocupându-Se cu astfel de lucruri, când a fost pe pământ? El nu S-a luptat ca să înlăture pe asupritorul roman, ci dimpotrivă, a zis: "Dați cezarului ce este al cezarului". El n-a încercat ca puterea preoților stricați și neevlavioși să fie înlocuită cu oameni care se temeau de Dumnezeu. El n-a încercat să înlăture abuzurile care se vedeau peste tot. Da, când cineva l-a spus: "Învățătorule, spune fratelui meu să împartă moștenirea cu mine", El a răspuns, deși omul avea fără îndoială dreptate din punctul lui de vedere: "Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărți tor peste voi?" Domnul a luat locul unuia care fusese lepădat, care nu avea nimic altceva de făcut decât să fie un martor pentru Dumnezeu și să cheme individual pe cel ce este însetat, să iasă afară din lume, la El. El nu căuta slavă pentru Sine însuși (Ioan 7.18). Când oamenii voiau să-L facă împărat, El a plecat dintre ei. Când făcea minuni, El oprea pe oameni să vorbească despre El. El nu dorea altceva decât să împlinească voia lui Dumnezeu și aceasta însemna crucea.

Acest Isus este acum în cer. Întregul sistem al societății pe pământ. L-a dus pe cruce și L-a omorât. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat chiar la dreapta Sa, "pînă ce voi pune pe toți vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale". El a trimis aici Duhul Său din cer. Oricine este însetat poate să vină este un lucru personal. Și oricine crede în El primește Duhul Sfânt, care devine rîuri de apă vie în el, ieșind în afara lui. Lucrul acesta îl unește cu Domnul care este slăvit, și totodată îl înalță deasupra pustiei prin care trece. "Cînd trec prin valea Baca (valea plîngerii), ei o prefac într-un loc plin de izvoare" (Ps. 84.6). Dumnezeu îl face să fie bun pentru a sluji aici, pe pământ. El poate oferi răcorire celui însetat, căci din el curg rîuri de apă. Aceasta este poziția oricărui credincios în zilele noastre, în vremea bisericii.

Ocupăm noi în mod practic poziția aceasta? Se vede în viețile noastre faptul că, prin locuirea în noi a Duhului Sfânt, noi sîntem una cu Fiul Omului slăvit în cer, care este lepădat de lume? Are viața noastră numai acest obiect: să facă voia lui Dumnezeu? De exemplu, care ne este preocuparea? Cei mai mulți dintre noi au o ocupație, ca să poată face rost de cele necesare pentru ei înșiși și pentru familia lor, și lucrul acesta este bun, căci cei mai mulți nu-și pot permite să fie scutiți de disciplina muncii de fiecare zi. Dar lucrul acesta înseamnă pentru noi îngrijirea de cele necesare ale vieții sau înseamnă a cîștiga un loc de cinste în societate? Relațiile pe care le avem în societate, conduita noastră, au toate ca scop ca Dumnezeu să fie cinstit, sau ca eul să fie cinstit? Vremea de a primi cinstea n-a venit încă pentru noi. Într-o zi vom sta pe scaune de domnie și vom judeca lumea și îngerii (1 Cor. 6.2-4). Dar acum, onoarea lumii este în realitate o rușine pentru creștin. Sîntem pe pământ numai ca să facem voia Lui Dumnezeu și să fim martori ai lui Hristos cel lepădat, care a fost slăvit în cer. A uita lucrul acesta este periculos pentru creștin și îi distruge mărturia.

Capitolul 9 - Viața de înviere

În Ioan 20 îl vedem pe Domnul Isus înviat din mormînt, după ce împlinise lucrarea de împăcare. Aici El nu este prezentat ca fiind înviat de Dumnezeu. Desigur, acesta este adevărul și apostolul Petru spune în Fapte 2.32: "Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înviat și noi toți sîntem martori ai Lui". În Ioan 20 însă găsim faptul că Domnul a înviat prin propria Sa putere dumnezeiască. El a înviat dintre cei morți, cu aceeași putere cu care El înviase pe fiica lui Iair, pe tînărul din Nain și pe Lazăr. Prin aceasta El a dovedit că era Fiul lui Dumnezeu (Rom. 1.4).

Acest Isus S-a arătat Măriei Magdalenei. El o scăpase de stăpînirea a șapte demoni. Ea fusese în totul sub stăpînirea Satanei. Dar Isus a zdrobit puterea satanică și a scos afară demonii. Iată de ce inima ei se alipise de El cu toată dragostea pe care o avea. Ea nu avea pe nimeni alături de El pe acest pămînt. Sîntem mișcați văzînd-o cît de mult era absorbită de Persoana Domnului, cum ni se arată în Ioan 20.1-18. Cît de mare trebuie să fi fost bucuria ei, cînd Domnul a chemat-o pe nume! Și înțelegem bine cum ea a întîmpinat pe Domnul plină de bucurie, L-a întîmpinat ca pe Cel pe care ea niciodată nu mai aștepta să-L mai vadă. Acum, totul era din nou bine întocmai cum fusese înaintea nopții aceleia înspăimîntătoare, cînd El fusese prins.

Dar în același timp, glasul Domnului îi spune: "Nu Mă atinge căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu... și Tatăl vostru, Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru" (vers. 17). Nu mai erau toate așa cum fuseseră mai înainte. Desigur, era același Isus. Dar era Isus care împlinise lucrarea de împăcare pe cruce și cu acest scop murise și care acum înviase și avea o viață de înviere. În felul acesta, toate deveneau schimbate. Înainte de cruce, ei fuseseră asociați Domnului, ei îl umaseră. Ei ascultaseră ce învăța El. Și ele I-au slujit cu bunurile lor materiale. Dar în toate privințele, El rămăsese singur. "Dacă bobul de grîu care cade pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă" (Ioan 12.24).

Acum El nu mai era din punct de vedere fizic tot așa de aproape de ei, căci trupul Lui de înviere era diferit de trupurile lor firești. Dar din punct de vedere spiritual, El era chiar mai aproape de ei. Da, Domnul slăvit în ceruri era infinit mai aproape de ei decît fusese vreodată înainte de moartea Sa. El îi puna în aceeași poziții pe care o avea El; El i-a unit cu Sine însuși, așa cum este El la dreapta Tatălui.

Domnul Isus era Fiul cel veșnic al Tatălui. Desigur, El rămîne unic în această privință, și tot așa, numai El poate fi obiectul închinării noastre.

Dar El era Fiul lui Dumnezeu și prin nașterea Sa pe pămînt. "Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut" (Ps. 2). Și "Cel sfînt care Se va naște, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35).

El era Fiul lui Dumnezeu în firea Sa dumnezeiască, tot așa ca și în firea Sa omenească. Cît de desăvîrșit a cunoscut El pe Tatăl! În evanghelii vedem cum L-a descoperit El pe Tatăl ucenicilor. Niciodată nu-L vedem pe Domnul adresîndu-Se lui Dumnezeu alt fel decît ca Tatălui, în afară de timpul cît a fost pe cruce. Totuși niciodată nu așezase pe ucenicii Săi în aceleași relații cu Tatăl, așa cum le avea El.

Dar acum îl vedem pe Fiul Omului, după ce împlinise lucrarea de împăcare, după ce murise, că a înviat prin puterea Sa dumnezeiască. Și cele dinții cuvinte ale Lui sînt să dea propria Sa poziție ucenicilor Săi și să-i situeze chiar în aceleași relații cu Tatăl. Ceea ce este Tatăl pentru Fiul, este și pentru cei ce sînt fii. Ceea ce Tatăl Domnului Isus a fost pentru Omul binecuvîntat care a înlăturat păcatul, El este și pentru cei ale căror păcate au fost înlăturate. Dumnezeu este descoperit în mod desăvîrșit, nu numai ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos; prin răscumpărare și înviere, prin care am fost uniți cu Isus Cel slăvit în ceruri, El S-a descoperit pe Sine și ca Dumnezeu și Tatăl nostru. Ce har! Ce binecuvîntată poziție! Acesta este creștinismul.

Iudeii puteau doar să fie asociați cu un Mesia trăind pe pământ. Dar ucenicii au fost uniți cu un Om slăvit în ceruri. Aceasta este deosebirea cea mare dintre iudaism și creștinism. Și creștinismul începe în Ioan 20. Este aici familia lui Dumnezeu, în care Isus cheamă pe ucenicii Săi pe care îi răscumpăraseră, pe frații Săi, și îi pune în poziția Sa. Cel de al doilea Om a devenit capul unei noi generații. "Cel dintâi om este din pământ, țărână; al doilea Om este din cer. Cum este cel ce este țărână, tot așa sînt și cei ce sînt țărână; și cum este Cel ceresc, tot așa sînt și cei cerești" (1 Cor. 15.47,48). Aceasta era vestea slăvită pe care Maria Magdalena avea s-o ducă ucenicilor.

În versetele 19-23 găsim acest adevăr dezvoltat mai departe. În ziua învierii ucenicii erau împreună, încuiaseră ușile, căci Isus nu mai era cu ei, ca să-i ocrotească în mod deschis, ca Mesia (Luca 22,35-37). Totuși El a venit în mijlocul lor, însă ca Cel înviat, cu trup slăvit, în fața Căruia nu mai contau ușile încuiate. Și I-au auzit glasul Era glasul pe care îl auziseră de atîtea ori în anii în care ei îl urmaseră, în timpul călătoriilor Lui de-a lungul țării, Dar niciodată ei nu auziseră cuvintele pe care le auzeau acum. În adevăr, El le spusese: "Nu vă temeți", cînd erau în mari greutăți. Le promisese că le lasă pacea. Dar acum El spunea: "Pace vouă Și, ca să-i facă să vadă de ce puteau ei acum să aibă pace, pace cu Dumnezeu, le-a arătat mîinile Sale străpunse de cuie și coasta Sa străpunsă. Aceasta era temelia păcii cu Dumnezeu: "făcînd pace, prin sîngele crucii Lui" (Col. 1,20).

Pace cu Dumnezeu! În Geneza 6,3 Dumnezeu spune că Duhul Sfînt nu Se va lupta mereu cu omul. Atîta timp cît este ceva în om care se împotrivesc sfințeniei și neprihănirii lui Dumnezeu, da, se împotrivesc față de tot ce este de la Dumnezeu, nu poate fi pace cu Dumnezeu. Dar acum Omul Hristos nu numai că a purtat păcatele tuturor celor ce cred sau vor crede în El, dar, pe lîngă aceasta, El a slăvit nespus de mult pe Dumnezeu prin cruce. Dragostea și harul lui Dumnezeu, neprihănirea și sfințenia lui Dumnezeu, toate atributele lui Dumnezeu au fost în mod slăvit descoperite prin lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu a fost slăvit în Omul Isus și poate privi cu plăcere în jos spre El. Dar Domnul Isus a înfăptuit lucrarea aceasta pentru noi. Toți cei ce cred în El sînt văzuți ca fiind una cu El. Noi sîntem uniți cu Omul slăvit din ceruri. Și plăcerea pe care Dumnezeu o are în Fiul Său, pe baza lucrării lui o are și pentru cei ce sînt uniți cu El. Avem pace cu Dumnezeu!

Și Domnul spune a doua oară: "Pace vouă!" Dar adaugă: "Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi". Aici este vorba de vestirea evangheliei. Ucenicii aveau să meargă și să spună despre pacea aceasta cu Dumnezeu, peste tot, întocmai cum făcuse Domnul. "El a venit și a vestit pacea, vouă, celor de departe, și pace celor de aproape. Căci, prin El, avem amîndoi intrare la Tatăl, într-un singur Duh" (Efes. 2.17,18). Și le-a dat (nu numai apostolilor, ci tuturor ucenicilor) autoritatea de a ierta sau de a ține păcatele. Dar, pentru ca ei să poată avea putere și pricepere pentru acest scop, El a suflat peste ei și a spus: "Primiți Duh Sfînt".

Nu ne face aceasta imediat să gîndim la Geneza 2.7, cum Domnul Dumnezeu a suflat în nările lui Adam și astfel a făcut din el un suflet viu? Tot așa, îl găsim aici pe Cel din urmă Adam, dar care este în același timp Domnul Dumnezeu însuși, suflînd spre ucenici, în puterea Sa dumnezeiască, pentru a le comunica o viață nouă. Ca suflet viu, Adam a devenit

capul familiei lui, al neamului lui. Hristos, Cel din urmă Adam, pe baza lucrării și învierii Sale a devenit Capul unei noi familii, al unei noi generații familia lui Dumnezeu. "Cel dintîi om, Adam, s-a făcut un suflet viu; Cel din urmă Adam, un duh dătător de viață" (1 Cor. 15.45).

Dar aceasta nu este revărsarea Duhului, despre care se vorbește în capitolele 4 și 7. Capitolul 7.39 spune în mod expres că lucrul acesta avea să se întîmple cînd Domnul Isus va fi preamărit. Iar în Fapte 1, Domnul spunea că lucrul acesta avea să se întîmple în curînd și știm că la Rusalii a avut loc revărsarea aceasta. Aici însă este vorba de viața cea nouă. Ceea ce Domnul învață în Ioan 3, că adică nimeni care nu este născut din apă și din duh nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu, este ceea ce vedem aici în acțiune. Îi vedem pe Isus Cel înviat dînd Duhul Sfînt ca viață nouă.

Este de remarcat că în grecește nu este articol înaintea cuvintelor "Duh Sfînt". Tot așa, în Ioan 3.6 nu se spune "ce este născut din Duhul este Duhul", ci "este duh". Duhul Sfînt nu devine trup, ci Duhul Sfînt crează o viață nouă, care este caracterizată de izvorul ei este "duh". Și pentru ucenici, pentru creștini, viața aceasta nouă este viața de înviere, dată de Domnul Cel înviat. Viața Lui este cea care îi pune pe ei pe același teren al învierii, pe care stă El. Ei au fost făcuți una cu Cel care Și-a împlinit lucrarea de împăcare, a înviat dintre cei morți și a primit un loc la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta este creștinism. Și tocmai aici vedem diferența enormă față de credincioșii de la Adam pînă la cruce. Și ei, de asemenea erau născuți din nou și aveau viața de la Dumnezeu; dar ei nu aveau viața de înviere. Ei erau sub lege, erau supuși tuturor îndemnurilor date omului firesc. Dar, cum ne explică atît de clar Romani 8, creștinul este liber față de păcat, liber de firea cea veche, liber față de lege. Vom gîndi mai amănunțit la lucrul acesta în alt capitol.

Capitolul 10 - Mîngâietorul

Acum ajungem la partea centrală a învățăturii privitoare la Duhul Sfînt, așa cum este ea prezentată în Ioan 14» 15 și 16.

În cele dintîi versete din Ioan 14, Domnul Isus spune că El Se va duce înapoi în cer, ca să pregătească în loc pentru ai Săi și pentru ca după aceea să vină să-i ia la Sine pe ai Săi. Și în versetele următoare El vorbește de timpul cît El va fi lipsă. Începînd cu versetul 15, El spune: "Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele; și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va trimite un alt Mîngîietor, care să fie cu voi în veac, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște. Dar voi îl cunoașteți, căci El rămîne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea; dar voi Mă veți vedea. Pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi".

În versetul 26 vedem că Mîngîietorul este Duhul Sfînt. Dar Domnul vorbește despre El într-un mod cu totul diferit de tot ce am văzut pînă acum în afîtea locuri din Noul Testament. Domnul nu vorbește de viață, ca în capitolele 3 și 2o, nici de puterea care lucrează în această viață, ca în capitolul 4, nici de un rîu de apă vie care curge din cel credincios, ca în capitolul 7. Aici El vorbește despre o Persoană care poate fi comparată cu Sine însuși, deoarece este egal cu El. Numai o persoană

poate fi trimisă, poate rămîne în noi și cu noi, ne poate învăța și ne poate aduce aminte ce ne-a spus Domnul Isus (vers. 26), poate da mărturie (cap. 15. 26), poate să dovedească sau să încredințeze (cap. 16.8) și poate călăuzi, auzi, vorbi, vesti și primi (cap. 16.13-15). Citind aceste locuri, adevărul acesta este înțeles de îndată.

Persoana aceasta este trimisă de Tatăl (cap. 14.26) și Domnul Isus arată că este egală cu El. Cuvîntul grecesc *parakletos*, care aici este tradus "mîngîietor" se găsește numai de cinci ori în Noul Testament. De patru ori se găsește în locul acesta, unde așa îl numește Domnul Isus pe Duhul Sfînt și o dată în 1 Ioan 2.1, unde Domnul Isus este numit așa ("Mijlocitor" sau Avocat, Mîngîietor). înțelesul cuvîntului "parakletos" nu este redat în întregime nici prin "Mîngîietor", nici prin "Avocat". El are sensul unuia care acționează pentru un altul și caută, îngrijește de interesele lui.

Domnul Isus făcuse lucrul acesta pentru ucenicii Săi, cînd era cu ei (Luca 22.35-37; Ioan 10.11). Acum El îi părăsea și le spune să-și dovedească dragostea, prin ținerea poruncilor Lui, a Cuvîntului Lui. Iar El își va arăta dragostea, cerînd Tatălui să trimită un alt Mîngîietor în locul Lui, unul care să fie cu ei nu numai pentru un timp, așa cum El fusese cu ei doar trei ani. Mîngîietorul va rămîne cu ei pentru totdeauna și în El, Domnul însuși va veni la ei (vers. 18). Și în capitolul 16.7 chiar Domnul spunea că era de folos pentru ucenici ca El să plece, căci numai atunci va veni Mîngîietorul. Este evident din toate acestea că o Persoană divină avea să vină pe pămînt, cînd Fiul avea să Se întoarcă în cer. Iar în Fapte 5.3,4 se spune în mod expres că Duhul Sfînt este Dumnezeu.

Putea să fie vreun fapt mai important în zilele ucenicilor, decît acela că Fiul lui Dumnezeu era pe pămînt? Ar putea atunci să fie un fapt mai important, după ce Domnul Isus S-a întors în cer, decît acela că Dumnezeu Duhul locuiește pe pămînt? Desigur, El nu S-a făcut trup, cum S-a făcut Fiul, dar faptul că El locuiește pe pămînt nu este mai puțin real. în adevăr, prezența Mîngîietorului este cel mai mare fapt actual al creștinismului. Și este vreun alt adevăr mai puțin luat în considerație decît acesta?

În Vechiul Testament, Duhul lucra pe pămînt și cei credincioși din acel timp erau născuți din nou prin Duhul. Dar niciodată Duhul n-a locuit pe pămînt. Niciodată Dumnezeu n-a locuit împreună cu oamenii, înainte ca răscumpărarea să fi avut loc. Dumnezeu n-a locuit împreună cu Adam, nici cu Enoh, nici cu Noe, nici cu Avraam. Cînd însă sîngele mielului de Paști a fost vărsat și israeliții au fost despărțiți de Egipt prin Marea Roșie, Dumnezeu a putut locui în mijlocul poporului deși ascuns dincolo de perdea, deoarece adevărata răscumpărare încă nu avusese loc (Exod 29. 42-46). Tot așa și acum. Numai după ce lucrarea de răscumpărare a fost împlinită, putea Duhul Sfînt să locuiască împreună cu noi. Și aceasta nu este ceva temporar, așa cum Domnul Isus a fost cu ucenicii Săi pentru un timp; Duhul Sfînt va rămîne cu noi pentru totdeauna.

Și unde locuiește El? "El va fi în voi" (ioan 14.17). "Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfînt care este în voi, și pe care îl aveți de la Dumnezeu; și că voi nu mai sînteți ai voștri?" (1 Cor. 6.19). Persoana Lui divină vine ca să poată face chiar din trupurile noastre locuința Sa, templul Său.

Dar nu locuiește păcatul în noi? Cum poate Duhul Sfânt să locuiască într-un astfel de trup? Acesta este în adevăr argumentul unora dintre perfecționiști: "Hristos și Belial nu pot locui chiar în același templu!" Și este adevărat; trupul nostru nu poate fi templul Duhului lui Dumnezeu și al lui Belial.

Dar în ziua cea mare a ispășirii, vedem cum putea Dumnezeu să locuiască în mijlocul unui popor păcătos. "Astfel, să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru călcările de lege prin care au păcătuțit ei; să facă la fel pentru cortul întâlnirii care este cu ei, în mijlocul necurățiilor lor" (Lev. 16.16). Dumnezeu nu mai locuiește în clădiri făcute de mîini, ci în oameni. Și locuirea înăuntru a Duhului Sfânt este mărturie dată desăvîșirii jertfei (Evrei 10.14, 15).

Dar Duhul nu numai că rămîne în fiecare credincios; "El rămîne cu voi". El locuiește și în mijlocul celor credincioși, ca adunare. "Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?" (1 Cor. 3.16). "În care și voi sînteți zidiți împreună ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul" (Efes. 2.22). "Căci într-un singur Duh, noi toți am fost botezați ca să fim un singur trup" (1 Cor. 12.13). Cît de mult este tăgăduit practic adevărul acesta, peste tot în creștinătate, pînă și în grupările cele mai evlavioase!

Lumea nu poate primi Duhul Sfânt, căci ea nu-L vede și nu-L cunoaște (ioan 14.17). Dumnezeu Fiul S-a făcut trup pentru ca să-L arate pe Tatăl, dar lumea "M-a văzut și M-a urît și pe Mine, și pe Tatăl Meu" (ioan 15.24). Acum Fiul pleca din lume și Dumnezeu Duhul venea jos pe pămînt. Dar El nu Se făcea trup, ca Fiul Lumea este văzută ca cel mai amarnic vrăjmaș al lui Dumnezeu, care a lepădat pînă și cea din urmă și cea mai însemnată mărturie (Mat. 21.33-41). Pentru ea, acum nu mai este posibilitatea de a i se oferi har. Și cei ce nu vor crede, nu pot vedea și nu pot cunoaște pe Mîngîietorul. Dar noi Îl cunoaștem (Ioan 14.17) Mai întîi, îl cunoaștem prin cuvîntul Domnului Isus, pe care-l primim prin credință; apoi, și prin consecințele care sînt legate de prezența Duhului Sfânt Să fie cazul ca o Persoană divină să locuiască în noi și să fie în noi puterea de a avea părășie cu Dumnezeu și de a ne bucura de tot ce ne dă Dumnezeu iar noi să nu cunoaștem această Persoană? Romani 8.16 ne spune: "însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu".

"Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi", spune Domnul Isus (Ioan 4.18). În duh, El vine la ai Săi pe pămînt, și aceasta e mîngîierea lor. Și, deși prin har ei au crezut în El, ca Cel ce este Fiul lui Dumnezeu, acum ei au să privească la El într-un mod mult mai real decît îl priviseră cu ochii lor firești. Cunoștința lor personală avea să fie mai adîncă. Duhul Sfânt a venit să formeze casa lui Dumnezeu pe pămînt, să locuiască în ea și să-i facă pe credincioși, individual, temple vii ale Sale. El a venit ca să ne facă să facem parte din trupul lui Hristos și să-i facă pe cei credincioși una cu Hristos, Capul în slavă (Efes. 1.22).

Dar lucrul acesta merge și mai departe. "Deoarece Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sînt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi" (Ioan 14.19-20). Cel credincios este unit ca persoană cu Hristos și Duhul Sfânt este puterea și legătura acestei unități. Nu numai că eu îl cunosc pe Hristos

în slavă ca Cel spre care este îndreptată inima mea, dar Duhul Sfânt mă face să cunosc și faptul că eu sînt una cu El.

Niciodată n-a fost așa ceva în Vechiul Testament, și nici în împărăția de o mie de ani nu va fi. Ioel 2.28 vorbește în adevăr despre o revărsare a Duhului Sfânt. Dar atunci Duhul Sfânt nu va locui pe pămînt, în cei credincioși. El nu va conduce nici chiar numai o singură persoană în Sfînta Sfintelor, ca să se închine lui Dumnezeu; perdeaua atunci nu va mai fi ruptă (Ezec. 41.23). În Ezechiel găsim în adevăr preoția îngrijind de slujba preoțească, dar niciodată în Sfînta Sfintelor. Și altarul de lemn din Sfînta Sfintelor nu este arătat în Ezechiel. Cred că va fi pentru preoți o indicație că va exista un alt popor preoțesc care va sluji lui Dumnezeu în imediata Lui prezență, întocmai cum în Levitic 16 familia preoțească a lui Aaron ocupa un loc distinct în popor.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sînt despărțiți în lucrarea aceasta binecuvîntată. Duhul Sfânt vine să producă părtășia; dar Tatăl este Cel ce îl trimite, în dragostea Sa; și El îl trimite în numele Fiului Său (Ioan 14.26), pentru ca Fiul să fie slăvit (Cap. 16.14).

În viața Sa pe pămînt, Domnul Isus L-a arătat pe Tatăl în toate căile Sale de har și de dragoste (Cap. 1.18). Cuvintele Lui erau cuvintele Tatălui, care îl trimisese (Cap. 7.16-18; 14.24). Și Duhul Sfânt va aduce aminte ucenicilor cuvintele acestea (Cap. 14.26). Dar El va da mărturie de asemenea despre Isus Cel slăvit (Cap. 15.26; 16.13). întocmai cum Domnul Isus în viața Lui pe pămînt era în același timp în sînul Tatălui și în cer, și putea să-L descopere pe Tatăl și să spună lucrurile cerești pe care le văzuse (Cap. 1.38; 3. 11-13), tot așa Duhul Sfânt vorbește pe pămînt din ceea ce El aude și vede în ceruri despre Isus Cel slăvit (Cap. 16. 13). El, care în Sine însuși este Dumnezeu binecuvîntat în veci, una cu Tatăl și cu Fiul, a luat o poziție de dependență. El Se lasă trimis de Tatăl (Cap. 14.26) și de Fiul (Cap. 15.26) și El nu vorbește de la Sine însuși, adică independent de Tatăl și de Fiul.

El aduce aminte ucenicilor cuvintele spuse de Domnul Isus (Cap. 14.26), pentru ca ei să poată da mărturie despre Domnul (Cap. 15.27). Lucrul acesta îl găsim în evanghelii. Dar El ne dă și aspectul ceresc al lucrurilor, numai El poate mărturisi despre poziția cerească și slava Domnului Isus, ca să le putem cunoaște și inimile noastre să se poată bucura de ele. Și acestea le găsim în Faptele Apostolilor și în epistole. El va vesti lucrurile viitoare, lucruri pe care le găsim în epistole și în Apocalipsa (Cap. 16.13).

Dar, deși Duhul Sfânt este izvorul binecuvîntat al simțămintelor noastre, El nu poate fi obiectul lor, așa cum este Domnul Isus. Fiind Dumnezeu, îl iubim și îl lăudăm. Dar El n-a devenit om, ca să moară pentru noi, și noi n-am fost făcuți via cu El, așa cum am fost făcuți cu Domnul Isus. Nu putem spune despre El, cum putem spune despre Domnul Isus: "Căci atît Cel ce sfințește, cît și cei ce sînt sfințiți, sînt una; și din pricina aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați" (Evrei 2.11). Duhul Sfânt n-a luat față de noi poziția pe care

Domnul Isus a luat-o Fiul lui Dumnezeu, care de asemenea a devenit și rămîne veșnic om, și care a fost în mijlocul nostru ca Cel ce slujește.

Dar, în timp ce Isus, în slavă, este Avocatul nostru înaintea Tatălui, noi avem "celălalt Avocat" pe pămînt Dumnezeu Duhul Sfînt, care este în noi și care va fi cu noi în veac.

Capitolul 11 - Cînd primește cel credincios Duhul Sfînt?

În Faptele Apostolilor găsim împlinirea făgăduințelor. În timpul vieții Domnului Isus pe pămînt, Dumnezeu S-a arătat ca Cel ce era cu noi (Emanuel Matei 1.23) și credința vede în moartea și învierea Domnului Hristos că Dumnezeu este pentru noi (Rom. 8.31,32). Dar în Fapte 2 vedem că Dumnezeu este în noi. Duhul Sfînt a putut veni acolo unde sîngele a fost stropit (Exod 29. 4146; Lev. 14.14-18). Înainte de cruce, Duhul Sfînt locuise numai într-un singur om, Domnul Isus. Numai în Cel singur fără păcat, desăvîrșit, a putut să locuiască fără ca vărsarea sîngelui să fi avut loc. Dar acum jertfa fusese adusă și sîngele ispășitor cursese. Și în Fapte 1.5, Domnul spune ucenicilor că în cîteva zile ei vor fi botezați cu Duh Sfînt. Zece zile după înălțarea Sa la cer, aflăm că lucrul acesta a avut loc.

Faptele Apostolilor 2 ne dă descrierea, amănunțită a evenimentului acestuia. întocmai cum nașterea Domnului Isus a fost descoperită prin unele semne dinafară, tot așa coborîrea Duhului Sfînt ca să locuiască pe pămînt a fost însoțită de anumite semne deosebite. Dumnezeu a dat unele semne deosebite pentru evenimentul acesta care nu mai avusese loc vreodată. Mai întîi, casa aceea a fost umplută și apoi peste fiecare în parte s-au împărțit limbi ca de foc și ei au vorbit în alte limbi. Și iarăși întîlnim acest îndoit adevăr: "El va rămîne cu voi și va fi în voi" (Ioan 14.17). El a botezat pe toți credincioșii într-un singur trup (1 Cor. 12.13) și trupul acesta, adunarea văzută ca fiind casa lui Dumnezeu, în 1 Cor. 3.16 este numită templul lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfînt. În Fapte 4, locul unde se rugau ucenicii s-a cutremurat și în Fapte 5 ni se spune că Anania și Safira au mințit pe Dumnezeu Duhul Sfînt atunci cînd au mințit adunarea. Dumnezeu coborîse în Persoana Duhului Sfînt și locuia în adunare; și pînă azi, așa stau lucrurile. Nădăjduim să intrăm mai mult în amănunte, în paginile următoare. Și vedem mărturia aceasta dată fiecăruia în parte. Erau limbi împărțite, ca de foc. Erau limbi, indicînd vorbirea, dar limbi împărțite mărturia avea să se ducă spre fiecare popor de sub cer. Și vorbirea care a avut loc dovedește aceasta.

Este important să cercetăm cînd și cum poate cineva să primească Duhul Sfînt. Părerile oamenilor sînt foarte diferite. Totuși Scriptura ne spune clar: "Ați crezut, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt al făgăduinței" (Efes. 1.13). Iar exemplele care sînt în Faptele Apostolilor sînt clare. Apostolul Petru spune în Fapte 2.38: "Pocăiți-vă și fiecare în parte să fie botezat pentru numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, și veți primi darul Duhului Sfînt".

Aici nu se vorbește despre "a crede", ca în Fapte 16.31 și Efes. 1. Și atunci, mai era credința necesară sau pocăința nu era necesară? De fapt, amîndouă sînt necesare. Un om păcătos trebuie să se pocăiască și să

creadă în Persoana și lucrarea Domnului Isus. Dar Dumnezeu privește la inimă și de aceea Pavel vorbește temnicerului despre credință, iar Petru vorbește iudeilor despre pocăință. Iudeii mândri și încrezuți aveau nevoie să se despartă de națiunea cu care erau atît de mândri și aveau să arate lucrul acesta deschis, fiind botezați pentru Numele acela, disprețuit, pe al cărui Purtător ei Îl răstigniseră. Ei trebuiau să se pocăiască și să-și recunoască păcatul și vina. În felul acesta ei aveau să primească iertarea și să capete Duhul Sfînt. Vedem mai tîrziu că acestea aveau săi vină. de la sine, în urma pocăinței și credinței în Domnul Isus. Și nu era un privilegiu pentru unii numai, ci pentru toți.

"În Fapte 8 găsim o desfășurare a lucrurilor cu totul deosebită. Samaritenii primiseră evanghelia și fuseseră botezați pentru numele Domnului Isus, dar nici unul din ei nu primise Duh Sfînt. Nu era lucrul acesta cu totul altfel decît citim în Efeseni 1? Cred că acolo era o pricină serioasă pentru această excepție. După cum este bine cunoscut, era mare neînțelegere între iudei și samariteni în toate și îndeosebi în privința locului de închinare (Ioan 4.20). Dacă cei ce au crezut în Samaria ar fi primit Duh Sfînt îndată după predica lui Filip, în același fel ca cei ce au crezut printre iudei, n-ar fi fost atunci un pericol mare de gelozie printre creștinii din amîndouă locurile? N-ar fi fost unitatea lor amenințată chiar de la început? Și Domnul dăduse lui Petru cheile împărăției cerurilor. Iată de ce ei au primit Duh Sfînt numai după ce au venit Petru și Ioan, s-au rugat pentru ei și și-au pus mîinile peste ei, ca un semn al unității cu ei.

În Fapte 10 găsim o altă întorsătură a lucrurilor. Corneliu și toți cei ce erau împreună cu el făceau parte dintre națiuni, dar ei erau fără îndoială cu inima întorși spre Dumnezeu. Ei auziseră evanghelia (vers. 36), dar nu știau dacă toate erau și pentru ei. Petru, fiind învățat în privința aceasta printr-o descoperire specială, a deschis ușa națiunilor (vers. 35). După ce au auzit și au crezut cuvîntul, că "oricine crede în El capătă prin numele Lui iertarea păcatelor", Duhul Sfînt a căzut peste ei, cu aceleași semne exterioare ca în Ierusalim. Aici, nimic n-a fost înaintea faptului acestuia nici rugăciune, nici punerea mîinilor, nici botezul.

Găsim un al patrulea caz în Fapte 19. Aici vedem doisprezece credincioși care fuseseră greșit învățați. Ei auziseră evanghelia despre un Răscumpărător care avea să vină, dar nu știau că lucrarea de ispășire se împlinise și că sîngele se vărsase. De aceea, ei nu credeau încă în lucrarea deplin terminată a lui Hristos, pentru ca pe baza ei să primească Duh Sfînt. Ei nu știau nici chiar că promisiunea Vechiului Testament, despre care învățătorul lor Ioan Botezătorul le vorbise atît de des, se împlinise. Dar, după ce Pavel i-a învățat și ei au primit botezul creștin, Duhul Sfînt a venit peste ei. Pavel, apostolul națiunilor, și-a pus mîinile peste ceilalți evrei credincioși și ei au primit Duh Sfînt, întocmai cum samaritenii primiseră Duh Sfînt după punerea mîinilor lui Petru și Ioan. Dumnezeu face să se vadă că autoritatea apostolului națiunilor nu era mai puțin mare ca a celor unsprezece.

Este evident din toate aceste texte că oricine este întors la Dumnezeu și crede în Domnul Isus și în lucrarea Lui încheiată, primește Duhul Sfînt. Lucrul acesta este adevărat atît pentru iudei,

cît și pentru cei ce nu sînt iudei. O deosebire este în adevăr făcută, căci iudeii întîi trebuiau să fie botezați cu botezul creștin, în timp ce nu găsim lucrul acesta în cazul credincioșilor dintre națiuni. Dar principiul general rămîne : Oricine crede în Domnul Isus și în lucrarea Lui împlinită, primește Duh Sfînt. în ce ne privește pe noi, care nu sîntem evrei, pentru noi nu sînt necesare nici punerea mîinilor, nici autoritatea apostolică. "Ați crezut și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt al făgăduinței" (Efes. 1.13).

Se poate ca o frămîntare lăuntrică să aibă loc în cîte un suflet, înainte ca el să ajungă să se bucure de libertatea deplină, așa cum a fost cu Pavel. Se poate chiar ca, datorită neînțelegerii evangheliei depline, datorită auzirii unei evanghelii prezentată greșit sau pentru alte pricini, sufletul să nu creadă pe deplin "vestea bună a mîntuirii voastre", ci să fie ocupat cu sine însuși, lucrînd, luptîndu-se împotriva păcatului și a eului, și astfel să nu se arate că ar fi primit Duhul Sfînt. Dar voia lui Dumnezeu este ca un suflet întors la Dumnezeu să creadă evanghelia deplină, după care el imediat, sub lucrarea Duhului Sfînt, intră în bucuria deplină a tuturor lucrurilor pregătite pentru noi prin lucrarea Domnului Hristos.

Capitolul 12 - Izbăvirea

În Romani 8 găsim prezentată cel mai clar semnificația generală a locuirii Duhului Sfînt în cel credincios. Ni se spune că umblarea celui credincios este fie potrivit firii pămîntești (cărnii), fie potrivit Duhului. Însă în versetul 9 se spune: "Nu sînteți în firea pămîntească, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi; și dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui". Deci aflăm aici două lucruri :

- 1 . Numai acela în care locuiește Duhul Sfînt, nu mai este în firea pămîntească, ci în Duhul.
- 2 . Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al lui Hristos, cu alte cuvinte nu este creștin.

Aceste puncte sînt de o deosebită însemnătate.

Primul punct ne face să vedem că nu este adevărat ce se spune deseori, că un om trebuie să fie ori un om firesc, ori un om duhovnicesc. Potrivit Noului Testament este o a treia clasă între acestea două. Cînd harul lui Dumnezeu aduce la Dumnezeu pe un om firesc, pe un copil al lui Adam, îi zidește înăuntru o viață nouă și, cînd el a fost adus la Dumnezeu pe baza răscumpărării, el nu este încă un om duhovnicesc, datorită faptului acestuia. Omul duhovnicesc este acela despre care apostolul spune: "Voi nu mai sînteți în firea pămîntească, ci în Duhul". Apostolul nu-i numește pe corinteni oameni firești (1 Cor. 2.14), dar nu-i numește nici duhovnicești (cap. 3.1). Ei erau sufletești (cap. 3.3).

O mulțime de lucruri îl fac pe cel credincios să nu fie o persoană duhovnicească. La corinteni, pricina era înțelepciunea firească. Dar cel mai însemnat lucru cel ce se întîlnește cel mai des este cel pe care îl avem în

epistola către Romani: acela care n-a ajuns să fie conștient că în firea pămîntească totul este numai rău, acela care n-a ajuns să creadă că firea pămîntească a fost în totul judecată în moartea lui Hristos.

În cea dintîi parte a epistolei către Romani, pînă la capitolul 5.11 se tratează problema păcatelor noastre, a faptelor noastre păcătoase. Rezultatul îl găsim în capitolul 5.1-2: "Astfel dar fiind socotiți neprihăniți prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos". Prin El de asemenea avem intrare, prin credință, în condiția de favoare în care stăm și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Mulți nu merg mai mult decît atît; ei sînt, cum s-ar spune, mîntuiți pe jumătate. Ei văd ceva din lucrarea Domnului Hristos, dar nu cunosc faptul că ei sînt în Hristos.

Nu înseamnă că ei n-ar cunoaște expresia aceasta. Dar, cînd de exemplu ei citesc Romani 8.1, "nu mai este condamnare pentru cei ce sînt în Hristos Isus", ei nu văd nimic mai mult în faptul acesta decît ceea ce se spune în Romani 4.25, "care a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru neprihănirea noastră" adică doar faptul că păcatele le-au fost înlăturate și că ei sînt priviți acum ca neprihăniți înaintea lui Dumnezeu.

Dar nu aceasta este semnificația întreagă a locului din Romani 8.1. Deosebirea este că, începînd cu capitolul 5.17, Duhul Sfînt ne vorbește despre un lucru nou, despre problema firii noastre celei vechi, despre firea (natura) noastră păcătoasă. Nu numai că păcatele îmi sînt iertate și sînt socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, dar firea mea cea veche a fost judecată în moartea lui Hristos. Aceasta înseamnă nu numai neprihănirea prin sîngele Lui, dar și neprihănirea vieții. Este nu numai faptul că eu cred în Hristos și știu că am iertarea prin sîngele Său scump; dar Cuvîntul lui Dumnezeu îmi dă dreptul să știu și să spun că și eu am murit în moartea lui Hristos. Sînt botezat nu pentru viața Lui sau pentru lucrarea Lui, ci pentru moartea Lui (Rom. 6.3). Am fost un păcătos; nu puteam decît să păcătuiesc. Situația aceasta nu se putea schimba prin iertare. Trebuia să fiu izbăvit din starea aceasta și singura izbăvire reală din starea de păcat este moartea. Și izbăvirea aceasta o am "în Hristos". "Căci, lucru cu neputință legii" (ea nu putea să ducă la acest rezultat, ca păcatul și moartea să nu mai fie o lege în mine și în felul acesta mereu să continue să mai stăpînească), "pentru că firea pămîntească o făcea fără putere, Dumnezeu trimițînd pe propriul Său Fiu în asemănare cu trupul păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în firea pămîntească" (cap. 8.3). Aceasta este învățătura cuprinsă în capitolul 5 de la versetul 12 și în capitolul 6.

Este cu totul neplăcut pentru om să primească adevărul acesta. A crede că Dumnezeu i-a iertat păcatele este mai ușor cu puțină, deoarece lucrul acesta este ceva ce are loc în totul în afara omului însuși. Dar a crede că firea lui veche (carnea) a murit împreună cu Hristos este mult mai greu, căci experiența lui zilnică este cu totul alta. El încă vede firea sa pămîntească în toate amănuntele zilei și, atîta timp cît nu se ține strîns de adevărul acesta, prin credință, el vede legea păcatului și a morții în el însuși. Dar nu este nimic mai important decît simplitatea în lucrurile lui Dumnezeu și nu există credință reală decît cea care acceptă Cuvîntul Lui și

autoritatea Lui, chiar dacă înțelege prea puțin din ele. Dacă Dumnezeu spune că tu, care crezi în Domnul Isus, ai murit, crezi tu lucrul acesta sau nu-l crezi?

Dacă un om născut din nou nu crede adevărul acesta, el va încerca să se îmbunătățească. Viața cea nouă din el dorește să trăiască potrivit gândurilor lui Dumnezeu, dar el va vedea că păcatul este în el însuși. Și ce luptă cruntă încearcă un astfel de om! Vedem lucrul acesta în Romani 7. Este vorba de un om născut din nou, întors la Dumnezeu, deci unul care are viața din Dumnezeu. Cum ar putea o persoană neîntoarsă la Dumnezeu să' fie în stare să spună: "Căci, după omul din lăuntru, găsesc plăcere în legea lui Dumnezeu" (Rom. 7.22)? Despre cel neîntors la Dumnezeu se spune: "Nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu" (Rom. 3.11). Dar iată că un astfel de om înțelege că, după ce s-a întors la Dumnezeu, trebuie să lase loc liber lucrării Duhului lui Dumnezeu în el. În scopul acesta el ia în seamă legea și face din ea regula lui de viață. Dar ajunge să învețe că mereu greșește, iar Duhul lui Dumnezeu nu-l ajută pe drumul acesta, ci doar îl face să se simtă tot mai nefericit. Duhul Sfânt a venit din cer pe pământ ca să-L slăvească pe Domnul, și nu legea.

Aici nu este vorba de viața pe care o pot vedea și alții, ci de lucruri mult mai adânci. Cel din Romani 7 poate să nu cadă în păcate văzute, însă păcatul lucrează în el. Și nu cunoaștem noi toți lupta care este descrisă în Romani 7? Unii poate o cunosc după ce au înțeles că păcatele le-au fost iertate, dar mulți au cunoscut-o mai dinainte. Cred că nu este nici măcar un singur credincios care să nu fi trecut sau să nu treacă încă prin această luptă. Căci, deși izbăvirea din Romani 8 este o problemă a credinței, noi trebuie totuși s-o învățăm și ca experiență. Prin experiență învățăm că spusele Cuvîntului lui Dumnezeu sînt adevărul, cînd ne arată că firea noastră veche este un rău de neîndreptat. Prin experiență învățăm cît este de adevărat cînd Cuvîntul lui Dumnezeu spune că legea nu ne poate ajuta, pentru că "firea pămîntească o face fără putere". Prin experiență sîntem străpunși de Cuvîntul lui Dumnezeu care ne învață că nu ne putem ajuta singuri. Și cu cît vom căuta cu mai multă seriozitate să slujim lui Dumnezeu, cu atît mai adînc concluziile acestea ale experienței se vor săpa în inimile noastre, încît în final vom striga deznădăjduiți: "Nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Rom. 7.24). Atunci vom sfîrși experiența că legea nu este o regulă de viață, ci o regulă de moarte pentru oricine are o fire păcătoasă. Departe de a fi o putere eliberatoare, ea ne condamnă. De aceea nu strigăm "ce" mă va izbăvi; știm că nu există ceva care să ne mai poată scăpa. De aceea strigăm "cine" mă va izbăvi. Și atunci Dumnezeu ne spune prin Cuvîntul Său și, dacă primim adevărul acesta că "Isus Hristos, Domnul nostru, ne-a izbăvit", sîntem fericiți. Abia atunci cîntecul de laudă din Romani 8 izbucnește în inimile noastre. "Astfel dar, nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sînt în Hristos Isus; căci legea Duhului de viață, în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții". Ce deosebire față de Romani 7

Ar însemna să te înșeli singur și să fii lipsit de înțelegerea Cuvîntului lui Dumnezeu, dacă ai spune că cineva s-ar putea bucura de izbăvirea din Romani 8, în timp ce ar fi încă în lupta dintre bine și rău din ultima parte a capitolului 7 din Romani. Se poate să fie cineva în robie și în același timp liber? Poate un om să spună:

"sînt în firea pămîntească, vîndut rob păcatului" și "răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac" și în același timp să cînte de bucurie, spunînd: "Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții"? S-ar putea ca situația în care un credincios trebuie să spună că este adus "în robia legii păcatului, care este în mădularele mele" să fie situația normală a unui răscumpărat al Domnului Isus? Nu spun că aceasta n-ar fi starea obișnuită a multora, dar întreb dacă ea este potrivită gîndurilor lui Dumnezeu.

În Romani 8 ne este prezentată poziția normală a celui credincios, potrivit gîndurilor lui Dumnezeu. El și-a văzut păcatele și a crezut că i-au fost iertate pe baza sîngelui scump al Mîntuitorului. El și-a văzut stricăciunea firii pămîntești și a crezut că firea pămîntească a fost judecată în Hristos, "pe cruce. Și după ce a crezut, el a fost pecetluit cu Duhul Sfînt (Efes. 1.13). El știe că a murit împreună cu Hristos, dar și că acum este "în Hristos" și de aceea nu mai este condamnare pentru el. El știe că puterea păcatului a fost zdrobită, căci firea cea veche a fost condamnată în Hristos. Și el are o viață nouă care nu poate păcătui (1 Ioan 3.9), iar o Persoană divină, Duhul Sfînt locuiește în el și este în el puterea care lucrează în această viață și o face în stare să trăiască potrivit gîndurilor lui Dumnezeu. El este în Duhul, este un om duhovnicesc, care poate umbla potrivit Duhului. El a fost trecut din familia celui dintîi Adam, care înaintea lui Dumnezeu este starea și condiția omului căzut, în familia lui Dumnezeu, al cărui Cap este Isus Hristos, cel din urmă Adam. Și nu numai atît. El, care pe pămînt fusese uns cu Duhul Sfînt și umblase prin Duhul, acum ne-a dat și nouă Duh Sfînt (1 Ioan 4.13). Hristos Cel înviat este Capul familiei lui Dumnezeu, iar locul în care este așezată familia aceasta este rezultatul morții și învierii lui Hristos. Dacă cineva are Duhul lui Hristos este al Lui (Rom. 8.9).

Dar acestea nu sînt încă totul. Cunoaștem și ne bucurăm de izbăvirea aceasta în sufletele noastre, dar practic trupurile noastre nu au încă parte de ea. Dar în viitor va fi și lucrul acesta. "Dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos dintre cei morți va aduce la viață și trupurile voastre moarte, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi" (cap. 8.11). Aceasta este izbăvirea deplină a trupului și a sufletului și răspunsul desăvîrșit la strigătul plin de tristețe: "Nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (cap. 7.24). Atîta timp cît sîntem încă pe pămînt, Duhul Sfînt dă mărturie duhului nostru (vieții celei noi care este în noi) că sîntem copii ai lui Dumnezeu. El prezintă așa cum trebuie nevoile noastre pe care le avem ca oameni noi, atîta timp cît ne urmăm calea printr-o creație care zace sub blestem, "Duhul însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite" (cap. 8,26),

Așa este izbăvirea care este în Hristos Isus. Dar Scriptura ne spune că o primim prin Duhul Sfînt și că prin El ne putem bucura de ea. Nu primim nici chiar cea mai mică parte din binecuvîntări fără El. El lucrează în inima păcătosului ca să-l aducă la Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu Și-a dat viața pentru păcătoși, prin El. El lucrează în inima celui întors la Dumnezeu și locuiește în cel ce crede, ca o Persoană deosebită de firea cea nouă, ca să-l învețe să cunoască prețul deplin al binecuvîntărilor și ca să fie puterea care face ca toate aceste lucruri să fie o realitate în el. Da, Duhul Sfînt dă chiar și Numele Său poziției pe care noi, ca cel ce sîntem

izbăviți, ca creștini, o ocupăm pe terenul morții și învierii lui Hristos: Noi, cei ce avem parte în toate acestea sîntem în Duhul și Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi.

Capitolul 13 - Ungerea și pecetluirea

Ajungem acum la ungerea și pecetluirea cu Duh Sfînt. în Luca 4.18 este scris: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc celor săraci evanghelia". În Ioan 6.27: "Acela pe care Tatăl L-a pecetluit, adică Dumnezeu". în Faptele Apostolilor 4.27: "pe care Tu L-ai uns" și în Fapte 10.36: "Cum Dumnezeu L-a uns cu Duhul Sfînt și cu putere". Iar în Ioan 3.34 citim: "Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură". Toate locurile acestea din Scriptură vorbesc despre Domnul Isus.. El, care a fost născut prin Duhul Sfînt (Mat. 1.20), a fost uns și a fost pecetluit cu Duhul Sfînt. Și pentru că Dumnezeu îi dăduse plinătatea Duhului, El putea vorbi cuvintele lui Dumnezeu. înainte de Faptele Apostolilor 2 nu citim despre alții care să fi fost unși și pecetluiți cu Duh Sfînt. Numai Hristos a fost, El, Unsul. Nimeni nu putea primi Duhul Sfînt înainte ca lucrarea de răscumpărare să fi fost împlinită. Și lucrul acesta se potrivește cu ce întîlnim în Vechiul Testament. în Exod 29 și Levitic 8, unde găsim punerea deoparte a preoților, Aaron a fost uns înainte ca jertfa să fi fost adusă, iar fiii lui Aaron după aducerea jertfei și apoi au fost stropiți cu sîngele și cu untdelemnul ungerii. Potrivit epistolei către Evrei, Aaron este o imagine a Domnului Isus, iar fiii lui Aaron sînt o imagine a noastră, ca preoți sfinți (Evrei 2.11-13; 3.1,6; 1 Pet. 2.4,5).

În epistole găsim trei locuri care vorbesc despre ungerea noastră. "Cel ce ne-a uns este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit și ne-a dat arvuna Duhului în inimile noastre" (2 Cor. 1.21,22). "Și voi ați primit ungerea de la Cel Sfînt și știți toate... Și ungerea pe care ați primit-o de la El rămîne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; că, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, tot așa și voi să rămîneți în El, după cum v-a învățat ea" (1 Ioan 2.20,27).

Din locurile acestea este clar pentru noi ce rost are ungerea noastră. Prin ea, noi cunoaștem toate lucrurile, căci ea ne învață toate. în 1 Corinteni 2, lucrul acesta este explicat de apostolul Pavel. Duhul lui Dumnezeu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu și noi am primit "Duhul lui Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu" (vers. 10,12). Astfel, ungerea cu Duhul Sfînt este cea pe care o avem în părtășie cu Dumnezeu, prin locuirea în noi a Duhului Sfînt, și prin ea îi cunoaștem gîndurile și știm ce se potrivește cu gîndurile Lui. Și ne putem bucura în adevărul lui Dumnezeu, în Hristos

Lucrul acesta ne este clar arătat în Levitic 8 și 9, în exemplul punerii deoparte a preoților. După ce a avut loc punerea deoparte în prima parte a capitolului 8, aflăm sarcina pe care o aveau preoții, în ultimele versete ale acestui capitol și în capitolul 9. în capitolul 8 este vorba de a "ține rînduielile Domnului", iar în

capitolul 9, în vederea slavei și binecuvântării viitoare, singele este adus acolo unde marele preot avea să-l folosească.

Prin ungere, preoții aveau părtășie cu Dumnezeu, cunoșteau rînduiele Domnului, aveau de lucru cînd era vorba de ispășire și știau unde ducea marele preot singele. Ei știau de asemenea că lucrarea aceasta va duce la slava și binecuvîntarea poporului.

Desigur, aceasta nu înseamnă că fiecare persoană în care locuiește Duhul lui Dumnezeu cunoaște tot adevărul în amănunțime și nu are nevoie să fie învățată. În capitolele următoare din Devitic sînt date preoților unele învățături amănunțite. Și după ce apostolul spune în 1 Ioan 2.20: "aveți ungerea de la Cel Sfînt și cunoașteți toate lucrurile", el încă dă multe îndrumări în epistola sa. Versetul 27 explică expresia aceasta, "după cum ungerea aceasta vă învață toate". Fiecare persoană în parte în care locuiește Duhul Sfînt și are astfel ungerea de la Cel Sfînt este prin aceasta admisă în prezența directă a lui Dumnezeu. Și acolo, în prezența Celui Sfînt, poate cineva să vadă de îndată dacă un lucru este sau nu plăcut înaintea Lui.

Lucrul acesta este adevărat pentru cel de curînd credincios, cu cea mai puțină cunoaștere, pentru unul care abia a găsit pacea. Apostolul scria copilașilor. Acești copilași știau că păcatele le erau iertate, pentru Numele Lui (1 Ioan 2.13). Lucrul acesta era de ajuns, căci Duhul Sfînt locuia în ei, deci ei aveau ungerea de la Cel Sfînt și cunoșteau toate lucrurile. Desigur, ei nu cunoșteau tot adevărul descoperit ce putea să cunoască un părinte în Hristos. Dacă un învățător mincinos venea la ei, ei nu puteau să discute cu el. Poate că nici nu puteau să spună în ce consta în vătătura lui greșită. Dar, în prezența Dumnezeului Celui sfînt, ei simțeau că ceva era împotriva Lui. "După cum ungerea aceasta vă învață toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună și după cum ea vă învață, să rămîneți în El".

Este un gînd mareț pentru un credincios care de puțin timp îl cunoaște pe Dumnezeu. În creștinătate sînt atît de multe învățături deosebite. Poți să auzi gîndurile cele mai contradictorii de la credincioși. Și atunci, poate cel ce este de curînd întors la Dumnezeu, care cunoaște atît de puțin, să rămînă pe calea cea dreaptă și să știe care sînt gîndurile lui Dumnezeu? Răspunsul îl avem aici: "Aveți ungerea de la Cel Sfînt și cunoașteți toate". Și în verse tul 24 de asemenea este scris: "Ce ați auzit de la început, să rămînă în voi". Cuvîntul lui Dumnezeu ne dă adevărul și Duhul Sfînt care lucrează în inimile noastre ne învață din acest Cuvînt și ne păzește de învățături greșite.

Dar atunci, cum se face că cei credincioși cad uneori în cîte o învățătură greșită și unii nu văd cînd adevărul este atacat de o învățătură greșită? Preoții Vechiului Testament nu puteau uneori să se apropie de prezența lui Dumnezeu, din cauza vreunei necurății sau slăbiciuni (Lev. 21), deși ei aparțineau de casa lui Aaron. Și după ce apostolul a spus în 1 Cor. 2.15, "cel duhovnicesc înțelege toate lucrurile", el trebuie să spună corintenilor în capitolul 3.1 că ei nu erau duhovnicești, ci carnali (sufletești). Într-un sens practic ei nu stăteau în prezența apropiată a lui Dumnezeu. Era ceva ce îi împiedica să fie acolo. A fi în prezența lui Dumnezeu este un privilegiu minunat, o

negrăită binecuvântare, o odihnă pentru inima celui credincios. Dar în cazul corintenilor. Dumnezeu nu era totul pentru ai Săi. Înaintea Lui nici un păcat nu poate sta, fără să fie înlăturat prin judecata de sine. Lumea nu poate fi în locul unde stă El, în prezența Lui, și de asemenea nimic din ce este al lumii, ci numai acela care s-a curățit pe sine însuși prin judecata de sine și a cărui inimă este predată Lui. Și noi numai așa putem fi acolo, dacă dorim să ne purtăm în toate numai potrivit gândurilor Lui și astfel să părăsim propriile noastre gânduri.

Între corinteni erau probleme pămîntești (sufletești). Printre ei era îngîmfare și ceartă. Înțelepciunea omenească găsisese primire printre ei. Răul moral era tolerat. Puterea lor de pricepere se dusesse, încît printre ei unii ajunseseră la învățături greșite (1 Cor 15.12).

Cum stau lucrurile cu noi cu fie care dintre noi și cu toți împreună în colectiv?

Pe lângă 2 Cor. 1.21, faptul că sîntem pecetluiți cu Duh Sfînt este spus și în Efes. 1.13 și 4.30. În Ioan 6.27 se spune despre Domnul Isus: "Tatăl, adică însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui". Din locurile diferite în care se vorbește despre pecetluire (vezi, de exemplu, Estera 8.8, Daniel 6.17, Ier. 32, Apoc. 5.1-7; 7.1-8) rezultă clar că ceea ce era pecetluit era însemnat ca reprezentînd proprietatea celui ce pecetluia. Lucrul acesta îl găsim confirmat și în toate lucrurile care vorbesc despre a fi pecetluit cu Duhul Sfînt. În Efeseni 1.10-12, Pavel vorbește despre evreii credincioși care pe baza făgăduinței aveau să fie părtași la slava și la împărăția păcii pe pămînt, la împlinirea vremurilor. Dar după aceea, la versetul 13 el spune: "Și voi, după ce ați auzit cuvîntul adevărului, evanghelia mîntuirii voastre, ați crezut în el și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt al făgăduinței, care este arvuna moștenirii noastre, pentru răscumpărarea stăpînirii dobîndite, spre lauda slavei Lui".

De aici înțelegem:

1. Că pecetluirea are loc după ce ai crezut și este în legătură cu credința
2. Că ea are loc în vederea moștenirii.

Dar versetul 13 spune mai mult: Pecetluirea este pusă în legătură cu "evanghelia mîntuirii voastre" și cu credința mea. În Levitic 14 untdelemnul era pus pe urechea dreaptă, pe degetul cel mare de la mîna dreaptă și de la piciorul drept "peste sîngele jertfei pentru vină" Dacă ținem seama cu atenție la cuvintele și imaginile Scripturii, socotesc că putem spune că credința în lucrarea Domnului pentru iertarea păcatelor este pecetluită.

Noi sîntem păcătoși dintre națiuni, care nu aveau parte de făgăduințe (Efes. 2.12). Dar noi am crezut în lucrarea desăvîrșită a lui Hristos, în sîngele Său vărsat. Și prin sîngele Lui avem pace cu Dumnezeu și am fost apropiați de El (Rom. 3.21-26; Col. 1.20; Efes. 2.13, 14). Dumnezeu pecetluiește faptul acesta. El îl recunoaște și, ca semn al acestei lucrări, își pune pecetea pe el și în același timp face ca pecetea aceasta să fie tare și sigură. Duhul Sfînt care locuiește în noi este pecetea aceasta El este adevărul că noi sîntem stăpînirea (posesiunea) Lui.

Efesenii 4.30 spune că am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt "pentru ziua răscumpărării" și Efesenii 1.13 și 2 Cor. 1. 20 de asemenea vorbesc despre moștenirea viitoare. Așa cum s-a arătat într-un capitol mai dinainte, noi n-am primit încă răscumpărarea trupurilor noastre, iar răscumpărarea lor este încă de viitor. "Am fost mântuiți în nădejde" (Rom. 8.23, 24). Dar lucrurile acestea viitoare totuși nu sînt nesigure pentru noi, chiar dacă nu sîntem iudei și astfel nu avem parte la făgăduințele date lor. Dumnezeu ne-a pecetluit, ca dovadă că aparținem Lui și astfel vom avea parte la moștenirea Lui. Și pecetea aceasta, Duhul Sfânt, este în același timp arvuna, dovada că răscumpărarea aceasta va fi partea noastră. Căci prin Duhul Sfânt vom primi răscumpărarea trupurilor noastre (Rom. 8.11). Deci, a fi "mântuit în nădejde" are un înțeles cu totul diferit de cum se dă uneori nici vorbă de nesiguranță aici, ci dimpotrivă, de o siguranță asupra căreia nici nu se mai poate discuta. Dumnezeu Duhul Sfânt este deja acum pecetea prin care Dumnezeu ne recunoaște ca fiind ai Săi și El este în același timp arvuna noastră că Dumnezeu își va împlini făgăduințele Sale față de noi.

Capitolul 14 - Ca să nu faceți tot ce vă place Gal. 5.17

În capitolele precedente am văzut că Duhul Sfânt este o Persoană divină este Dumnezeu Duhul Sfânt. Am văzut că El însuși Se ocupă cu păcătoșii pierduți, aducîndu-i la Dumnezeu, și că El pune în cei aduși la El o viață nouă, o viață de înviere, care este una cu Domnul care a înviat dintre cei morți și acum este în cer. Am văzut că Duhul vine să locuiască în cel ce este născut din nou, care a crezut în lucrarea desăvîrșită a răscumpărării Domnului Isus; și că Duhul este puterea care îl aduce în părtășie cu Tatăl și cu Fiul, și El îl asociază totodată cu un Domn care este lepădat de lume și a Cărui mărturie credinciosul trebuie să fie. Am văzut că El este Mîngîietorul și că prin El am primit izbăvirea de sub puterea păcatului și că sîntem unși și pecetluiți de El. Da, am văzut că toate binecuvîntările și privilegiile noastre sînt în legătură cu El și că toată poziția noastră este caracterizată de locuirea Lui în noi. Noi sîntem "în Duhul".

Ce influență au toate aceste lucruri asupra vieții noastre practice? Cu siguranță, este cu neputință ca Dumnezeu Duhul Sfânt să locuiască în noi și lucrul acesta să nu aibă influență asupra vieții noastre de toate zilele. În Galateni 5, Efesenii 4.30 și alte locuri se vorbește de lucrul acesta.

Galateni 5 ne spune de libertatea celui credincios. Am văzut în Romani 8 că cel credincios este eliberat de legea păcatului și a morții și îl vedem pe cel eliberat și aici, în Galateni 5. În versetul 1 se spune: "Hristos ne-a eliberat, ca să fim liberi; rămîneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei". Și versetul 13 spune: "Ați fost chemați la libertate, fraților; numai nu faceți din libertatea aceasta o pricină de arătare a firii pămîntești". Astfel, în capitolul acesta libertatea este văzută sub două aspecte: în cea dintîi parte, ca o problemă a neprihănirii și în cea de a doua parte, ca cea care ne aduce și ne asociază într-o sfințenie practică.

În cea dintâi parte a capitolului, libertatea este tratată în legătură cu legea. Galatenii au cunoscut răscumpărarea care este în Hristos Isus și au avut parte de ea. Și acum, unii vroiau să-i pună iar sub jugul legii. Dar apostolul le spune că atunci ei ar fi lipsiți de orice binecuvântare care este în Hristos, oricare ar fi pricina pentru care ei s-ar așeza sub lege. Chiar dacă cineva ar face lucrul acesta "ca mulțumire", așa cum se spune deseori, rezultatul este același. Legea are a face numai cu omul natural, care nu-i împlinește cerințele și care deci vine la judecată. Deși ea este sfântă și dreaptă, ea nu are totuși puterea să îndrepte sau să împace. În nici un fel ea nu poate îmbunătăți firea cea veche și ea niciodată nu este regula de viață a firii celei noi. Omul cel vechi în cel credincios (care a murit în Hristos) nu este supus ei, iar omul cel nou nu are nevoie de ea. Creația cea nouă are un cu totul alt obiect și o altă putere lucrează în ea, ca să dea roade care sînt bune și plăcute înaintea lui Dumnezeu. Hristos este obiectul ei, Hristos realizat în puterea Duhului Sfânt. Aceasta este adevărata libertate.

Dar libertatea este tratată și în alt fel. Creștinul care a fost făcut liber nu mai este în firea pămîntească, așa cum am văzut în Romani 8.9, dar firea pămîntească este încă în el. Și firea aceasta pămîntească are poftes'pofte care arată ce este în firea pămîntească: numai rău, plină de păcate și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Galateni 5.19-21 ne dă o descriere înspăimîntătoare a acestor poftes. Dacă împlinesc poftesle acestea, atunci eu nu mai sînt liber, ci din nou devin un sclav al păcatului. Ce trebuie să fac acum? Firea pămîntească este în mine și așteaptă să mă facă să-i împlinesc poftesle. Trebuie să lupt împotriva acestei firii păcătoase? Romani 7 ne-a învățat că atunci în mod sigur voi suferi înfrîngere, căci nu am putere să biruiesc firea păcătoasă, nici chiar să fac legea ca regulă a vieții mele.

Apostolul dă răspunsul: "Umblați în Duhul și nu veți împlini poftesle firii pămîntești". Noi, în care locuiește Duhul Sfânt, sîntem în Duhul, putem umbla în Duhul în viața: cea de toate zilele și atunci nu vom împlini poftesle firii noastre vechi. Dacă eu nu am putere să biruiesc firea păcătoasă, Duhul Sfânt desigur are această putere. Și dacă firea păcătoasă poftesște împotriva Duhului încercînd în felul acesta să ne țină pe loc cînd dorim să ne purtăm potrivit Duhului Duhul Sfânt stă împotriva firii păcătoase și o biruie. Și El face lucrul acesta, pentru ca noi să nu facem ce am dori, ci numai ce este potrivit voii lui Dumnezeu, în așa fel încît, în măsura noastră, să se poată găsi în noi ceea ce putea spune Domnul Isus: "Eu fac totdeauna ce îi este plăcut".

Se găsește atitudinea aceasta în noi Răspunsul nu are de ce să fie îndoielnic. Putem ști foarte bine dacă faptele firii pămîntești sau roada Duhului se găsesc în viața noastră. Ele sînt atît de deosebite între ele, încît le putem recunoaște de îndată.

Desigur, nimeni n-a pus vreodată la îndoială că desfrînarea, necurăția, patima, idolatria etc. sînt fapte ale firii pămîntești. Dar am ajuns să înțelegem de asemenea că luptele, certurile, neînțelegerile, curente de opinii și geloziile sînt fapte ale firii pămîntești? Și am înțeles că chiar dacă viața ne-ar fi ireproșabilă, mersul nostru ar putea fi totuși potrivit firii pămîntești? Citiți Pilipeni 3. Să nu ne înșelăm! Este o caracteristică sigură

care ne poate spune dacă ce facem este prin Duhul sau prin firea pămîntească. Duhul caută numai slava Domnului Isus și niciodată slava noastră. Și El nu face ceva care ar fi alături de ce este în Biblie. Tot ce facem noi ca să primim cinste este de la firea pămîntească. Să ne judecăm pe noi înșine!

Efeseni 4.17-32 vorbește despre viața noastră zilnică. Și apoi, în versetul 30 spune: "Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu". Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în noi. 1 Corinteni 6.19 spune lucrul acesta atât de clar: "Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi?" Și nu trebuie El atunci să aibă conducerea vieții noastre? Nu îl vei întreba atunci pe Dumnezeu ce trebuie să faci, pentru ca El să te folosească?

Dacă noi facem voia noastră, nu va fi El atunci întristat? Folosim noi trupul nostru, acest trup care este templul Său, în așa fel încît El să nu fie întristat? Sau uneori îl folosești cu totul altfel, poate cînd ești în locuri izolate singur? Dacă te duci undeva departe, îți amintești că Duhul Sfânt locuiește în tine? Poți tu să iei pe Duhul Sfânt oriunde obișnuiești să mergi? Este tot ce vezi și auzi potrivit cu sfințenia Lui? Poate El să vadă și să audă tot ce spui tu sau ce faci tu, fără să fie întristat? Să ne punem cu toată seriozitatea astfel de întrebări.

Capitolul 15 - Plini și umpluți de Duh Sfânt

În Scriptură găsim două expresii care sînt în legătură cu subiectul nostru, adică "plin de Duh Sfânt" și "umplut cu Duh Sfânt". Aceste expresii se aseamănă foarte mult una cu alta și deseori se confundă. Totuși ele nu sînt unul și același lucru.

În Biblie numai de patru ori se spune de cîte cineva că a fost plin de Duhul Sfânt și anume în Luca 4.1, Fapte 6.5 (vezi și vers. 3), Fapte 7.55 și Fapte 11. 24. Cel dintîi text vorbește de Domnul Isus. El, căruia Tatăl nu I-a dat Duhul cu măsură (Ioan 3.34) a fost într-adevăr plin de Duhul Sfânt. Dar lucrul acesta este spus și de Ștefan și Barnaba. Iar în Fapte 6.3 apostolii spun mulțimii ucenicilor să aleagă dintre ei oameni "plini de Duh Sfânt".

De aici se vede clar că expresia aceasta nu arată o stare trecătoare, deși desigur nu s-ar putea spune și de Barnaba, de exemplu, că ar fi rămas așa pînă ce a murit. Ea arată o stare spirituală a omului stare în care nimic nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt și în care fiecare simțămînt, gînd, cuvînt și faptă sînt controlate în mod constant de El. Ce stare slăvită!

Despre Ștefan se spune de asemenea că era plin de credință, de har și de putere, că făcea minimi și semne mari printre popor, și că iudeii nu puteau sta împotriva înțelepciunii și duhului cu care vorbea el. Potrivnicii lui i-au văzut fața ca o față de înger (Fapte 6. 15). Și cînd a fost împrôșcat cu pietre, el a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stînd în picioare la dreapta lui Dumnezeu

Despre Barnaba ni se spune că numele lui însemna "fiu al mîngîierii" și că el și-a vîndut un ogor și a dat banii apostolilor (Fapte 4.36,37). Și în Fapte 11 se spune că el era un om bun și plin de credință, și Duhul Sfînt spune în legătură cu aceasta că o mare mulțime a fost adăugată la Domnul (vers. 24).

Expresia "umplut cu Duh Sfînt" se întîlnește mai des. în Exod 28.3 și Deut. 34.9 este amintită deja ideea de a fi umplut cu un duh de înțelepciune, iar în Exod 31.3 umplut cu Duhul lui Dumnezeu. În Noul Testament găsim expresia aceasta folosită în Luca 1.15,41, 67 în legătură cu Ioan Botezătorul, cu mama și tatăl lui iar în Fapte 2.4; 4.8,31; 9.17; 13.9,52 și Efeseni 5.18 în legătură cu Petru, cu Pavel și cu toți ucenicii. De două ori se spune că aveau să fie umpluți (Ioan Botezătorul și Pavel), de cinci ori că au fost (în sensul că au devenit) umpluți și de două ori că erau umpluți (ca o stare în prezent, spunîndu-se despre Petru și Pavel). Ultimul loc unde se întîlnește expresia aceasta (Efes. 5.18) este un îndemn: "Fiți plini (umpluți) de Duh!"» Cînd citim toate aceste locuri în contextul lor, vedem că a fi umplut de Duhul este totdeauna în legătură cu o lucrare pentru Dumnezeu uneori în adevăr cu o lucrare bine definită și prelungită, cum este cazul lui Ioan Botezătorul și Pavel, dar de obicei cu o slujire temporară, cu prorocia și mărturisirea numelui Lui. Ce înseamnă a fi umplut în felul acesta? Socotesc că Faptele Apostolilor 1.8 ne dă răspunsul: "Veți primi o putere cînd va veni Duhul Sfînt peste voi și îmi veți fi martori .

Vedeți cît de plină de putere era mărturia lui Ioan Botezătorul și a lui Pavel! Vedeți cum Petru, care se temuse înainte de o tînără slujnică, mărturisește apoi pe Domnul Isus înaintea unei mari mulțimi de iudei din diferite țări. Da, vedeți cum spune maimarilor poporului că nu este altă mîntuire decît prin Numele lui Isus, pe care ei îl lepădaseră și li răstigniseră. Și în Faptele Apostolilor 4.31 toți cei ce au fost umpluți cu Duh Sfînt mărturiseau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

De ce mărturia noastră, atît în prezentarea evangheliei față de cei nemîntuiți, cît și în prezentarea adevărului lui Dumnezeu față de cei credincioși este deseori atît de fără putere? Credincioșii din Faptele Apostolilor nu foloseau multe ajutoare și cine știe ce metode. Ei nu discutau care ar fi cea mai bună metodă de evanghelizare, nici nu formau organizații care să ia asupra lor însărcinarea de a vesti evanghelia în alte țări sau de a învăța adevărurile lui Dumnezeu. Ei lucrau simplu, potrivit trimiterii pe care o primiseră de la Dumnezeu și dovedită prin puterea Duhului Sfînt.

Aici nu este vorba de locuirea Duhului Sfînt în cei credincioși. De la Rusalii, El locuiește în fiecare credincios, astăzi ca și atunci. A te ruga pentru a primi Duhni Sfînt, așa cum fac unii credincioși, este un lucru cu totul alături de adevărul care ne-a fost descoperit. Dar, după ce Duhul Sfînt a venit aici pe pămînt și a început să locuiască în fiecare credincios, vedem că fiecare în parte sau întregul grup erau de asemenea umpluți cu Duh Sfînt. Și nu vedem nimic despre vreo rugăciune în acest scop, deși în Efeseni 5.18 sîntem îndemnați să fim umpluți de Duh. În Faptele Apostolilor găsim că ei și-au ridicat glasul cu ion gînd către

Dumnezeu și L-au rugat să le dea putere să vorbească despre Numele Său cu îndrăzneală. Ca răspuns la rugăciunea aceasta, ei au fost umpluți cu Duh Sfânt și au vestit cu îndrăzneală Cuvântul lui Dumnezeu.

Vinul care poate însemna curajul firesc și veselia inimii nu-și găsește locul în lucrarea lui Dumnezeu (Luca 1.25; Efes. 5.18). Numai puterea și bucuria Duhului Sfânt își pot avea locul aici. Și atunci când cei ce au fost chemați de Dumnezeu sînt conștienți că nimic din omul firesc nu poate fi de vreun folos în împlinirea vreunei lucrări pe care le-a încredințat-o Dumnezeu și deci fără să folosească mijloace și ajutoare omenești se îndreaptă spre Dumnezeu pentru tot ce au nevoie și se lasă să fie folosiți ei înșiși de Duhul Sfânt atunci ei vor fi umpluți de Duh și slujba lor va da o dovadă evidentă despre lucrul acesta.

Ce bucurie, ce putere și ce slăvire a lui Dumnezeu vedem la Elisabeta și Zaharia (Luca 1), în ziua Rusaliilor și după aceea (Fapte 2.11; 15.52) și în Efeseni 5.18.21!

Și călăuzirea aceasta a Duhului Sfânt este necesară nu numai pentru o anumită lucrare. Romani 8.14 spune: "Toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu". Nu sîntem în stare să trăim din plin poziția înaltă pe care Dumnezeu în harul Său ne-a dat-o, poziția de "fii ai lui Dumnezeu", dacă viețile noastre nu sînt călăuzite de Duhul Sfânt. Și cum ar putea fi posibil altfel? Români 7 ne învață că noi nu avem putere și, cînd am învățat să ne cunoaștem cît de cît pe noi înșine, ne dăm seama că așa este. Dar Dumnezeu spune de asemenea: "Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită" (2 Cor. 12.9). Și fiii lui Core spun în Psalmul 84.5: "Bine cuvîntat este omul a cărui tărie este în Tine!" Da, puterea aceasta, izvorul puterii, Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în mine! Nu este de ajuns faptul acesta? Nu poate El să-mi dea biruința asupra oricărui vrăjmaș, atît în mine însumi cît și în afară de mine? Nu poate viața mea, în situația aceasta, să fie o viață de biruință, în care Dumnezeu să fie slăvit? Slujba mea, lucrarea pe care El mi-a încredințat-o, nu poate ea atunci să fie plină de binecuvîntare pentru alții și pentru mine însumi, și să fie spre slava lui Dumnezeu? Nu pot eu atunci să știu cum să mă port ca să fiu potrivit gîndurilor lui Dumnezeu în toate lucrurile, încît să nu fiu nesigur în privința lucrurilor pe care le am de făcut?

Da, de o mie de ori da! Duhul lui Dumnezeu cunoaște gîndurile și voia lui Dumnezeu în mod desăvîrșit (1 Cor. 2.10). El îmi cunoaște inima și îmi exprimă dorințele înaintea lui Dumnezeu (Rom. 8.26-27). El are cuvinte duhovnicești pentru mine, ca să pot comunica altora lucrurile duhovnicești pe care mi le-a descoperit, pentru ca și ei să le poată avea (1 Cor. 2.10-13). Și El este puterea divină care dorește să împlinească orice lucru în mine, în viața mea personală și în slujba mea pentru Dumnezeu.

Dar la ce folosește puterea care nu este lăsată să lucreze? De ce ajutor îmi poate fi să locuiesc Duhul Sfânt în mine, dacă eu nu-L las să lucreze? O locomotivă poate să aibă aburi în ea și totuși să nu se miște, deoarece aburii nu-și pot desfășura energia. Să te tot silești s-o miști, că nu poți. Poate împreună cu mai mulți și printr-o bună organizare, ai reuși s-o urnești puțin. Dar se poate compara un astfel de rezultat cu ce face de

fapt mecanicul, cu o singură mișcare? El întoarce manivela care oprea energia să se desfășoare și locomotiva merge atunci fără greutate și trage după ea un tren întreg.

Am întors și noi manivela? Poate Duhul Sfânt să-Și desfășoare fără piedici puterea Sa în noi? Sau mai sînt piedici? Mai stăm încă în calea Lui cu puterea noastră, cu mintea noastră, cu priceperea noastră de a organiza lucrurile, cu rîvna noastră, poate cu păcatele noastre? Dacă lucrurile acestea sînt prezente, dacă este chiar un singur lucru de-al nostru, Duhul Sfânt nu poate lucra în noi. Dar dacă sîntem conștienți că "am fost răstigniți împreună cu Hristos" (Gal. 2.20), atunci viața noastră întreagă va fi deschisă înaintea Lui, în așa fel încît El să aibă conducerea ei.

Deseori se spune că este atît de greu să urmezi călăuzirea Duhului Sfânt, iar uneori imposibil, deoarece noi nu știm totdeauna ce vrea El.

Dacă Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în noi și noi îi lăsăm conducerea vieții noastre, nu ne va face El cunoscut voia Lui, limpede, fără nici o neclaritate? Să privim la Modelul nostru desăvîrșit, la Domnul Isus. El a fost dus de Duhul în pustie (Luca 4.1) și S-a întors în puterea Duhului în Galileea (vers. 14). Prin Duhul, El a învățat, a mîngîiat, a vindecat (vers. 18.19; și a scos afară demonii (Mat. 12.28). Da, prin Duhul El S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu (Evr. 9.14). Și în Faptele Apostolilor aflăm că Duhul a spus lui Petru: "Iată, trei oameni te caută; scoală-te, du-te la ei și mergi cu ei, fără să te îndoiești de ceva deoarece Eu i-am trimis" (Fapte 10.19,20). În capitolul 13.2, Duhul Sfânt spune: "Puneți-Mi deoparte pe Bamaba și pe Saul, pentru lucrarea la care îi trimit". Apostolii puteau spune în capitolul 15.28: "S-a părut potrivit Duhului Sfânt și nouă". În Fapte 16.6,7 Duhul Sfânt i-a oprit pe Pavel și pe Sila să vestească în Asia și nu i-a lăsat să se ducă în Bitinia în capitolul 20.23 Pavel spune că Duhul Sfânt îl înștiința în fiecare cetate că avea să fie legat în capitolul 21.4 ucenicii spuneau prin Duhul ca el să nu se suie la Ierusalim (vezi și vers. 11). Nu este aceasta o călăuzire clară a Duhului Sfânt, așa de clară încît pentru un credincios simplu să nu mai poată exista vreo îndoială?

Si tot așa, lucrul acesta este posibil și acum. Si astăzi Duhul Sfânt dorește să ne arate în mod clar voia Sa, însă numai dacă noi sîntem simpli și dependenți, supuși Cuvîntului lui Dumnezeu și dacă felul nostru de a gîndi este format și luminat de Cuvînt. Cîți credincioși au experimentat călăuzirea aceasta în viața lor! Nu ne-a înștiințat El adesea, cînd noi voiam să lucrăm potrivit propriilor noastre gînduri prin glasul acesta lăuntric care ne provoca neliniște? Nu ne-a amintit El adesea despre cîte un lucru pe care trebuia să-l facem, dar pe care îl tot uitam? Nu ne-a dat El deseori cîte ceva de făcut?

Un credincios istorisește că în timp ce era culcat în pat, seara, i-a venit în inimă gîndul că trebuie să viziteze pe o anumită persoană care mărturisise odată că ar fi creștină, dar care trăia în păcat. Gîndul acesta a devenit atît de puternic, încît el s-a sculat și s-a dus, deși persoana aceea locuia tocmai de cealaltă parte a orașului. Cînd a sunat la sonerie, chiar persoana aceea i-a deschis ușa și l-a întrebat ce dorea. Atunci credinciosul i-a spus sincer ce i s-a întîmplat. Și acela i-a răspuns: "Ce minune! În clipa în care ai sunat, eu mă

urcasem pe un scaun, cu o frînghie în jurul gâtului, ca să mă spînzur. Cînd ai sunat, mi-a venit gîndul că ar trebui întîi să văd cine sună așa de tîrziu".

Un alt credincios s-a dus la înmormîntarea unei tinere care murise subit.

Lîngă ușa casei unde se afla cea moartă, el a întîlnit pe un credincios, prieten al familiei și l-a întrebat dacă Maria fusese mîntuită. Răspunsul a fost: "Acum trei săptămîni am avut un puternic îndemn să-i vorbesc, dar nu i-am vorbit. Acum, nu pot da vreun răspuns!" Apoi vizitatorul a pus aceeași întrebare învățătoarei de la școala de duminică. Plină de tristețe, ea a răspuns: "Acum două săptămîni parcă un glas îmi spunea că trebuie să vorbesc Măriei; n-am ascultat de acest glas și acum nu știu ce a fost cu ea!" Adînc impresionat, cel ce pusese întrebarea aceasta s-a dus la mama fetei și i-a spus: "Maria era credincioasă, nu este așa?" Lacrimi curgeau din ochii mamei și prin sughituri spunea: "Acum o săptămînă un glas din lăuntru mă înștiința: Vorbește Măriei! M-am gîndit să-i vorbesc, dar am tot neglijat și știți cît de pe neașteptate a plecat ea și acum nu știu!"

Iată că Duhul Sfînt a dorit să folosească trei persoane ca să vorbească tinerei aceleia care era tocmai lîngă poarta veșniciei. Dar persoanele acestea nu l-au urmat îndemnul, n-au fost gata să asculte imediat.

Domnul să ne facă gata să auzim și să ascultăm! "Toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu".

Capitolul 16 - Botezul cu Duh Sfînt

Pînă acum ne-am ocupat cu semnificația revărsării Duhului Sfînt pentru fiecare credincios în parte. Acum vom vedea ce înseamnă faptul acesta pentru' cei credincioși în colectiv. Putem începe cu 1 Cor. 12.12,13: "După cum trupul are multe mădulare, dar toate mădulele fiind multe, sînt un singur trup, tot așa este Hristos. Și de asemenea în puterea Duhului am fost botezați într-un singur trup, fie iudei fie greci, fie robi fie liberi și am fost adăpați dintr-un singur Duh".

Adunarea, trupul lui Hristos, ne este prezentată aici. Ne este arătat ce face Dumnezeu: El nu numai că mîntuiește sufletele, dar le și strînge laolaltă. Și nu numai că îi adună, dar El îi face pe credincioșii dintre evrei și dintre celelalte națiuni, în timp ce sînt încă pe pămînt, să fie un singur om nou în Hristos, adică trupul Său. Este ceva într-adevăr nou. Pînă în vremea aceasta, ei erau foarte categoric separați, potri vit însăși poruncii Lui, iar cei dintre națiuni nu aveau parte de privilegiile iudeilor (Exod 12.45; Ezra 9).

Dar acesta este un adevăr nu numai exclusiv al Noului Testament, dar este totodată deplin descoperit numai printr-un singur apostol, și anume în scrierile lui Pavel. În Efeseni 3 el spune lucrul acesta îndeosebi. Și începutul îl găsim chiar la întoarcerea sa la Dumnezeu. Cînd era pe drumul Damascului, ca să ia legați pe ucenicii lui Isus, pe care îi ura, cerul s-a deschis și un glas s-a auzit: "Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?" și "Eu sînt Isus, pe care-L prigonești tu" (Fapte 9.4,5% Isus Cel slăvit în ceruri Se făcea una cu ucenicii Săi

disprețuiți pe pământ. Și unitatea aceasta este atât de mare, încât în 1 Cor. 12.12, când se vorbește de totalitatea celor credincioși, se putea spune: "tot. așa este și Hristos".

Găsim adevărul acesta dezvoltat îndeosebi în epistola către Efeseni. În Efeseni 3.3-6 se spune: "Prin descoperire ni s-a făcut cunoscut taina aceasta... care în alte generații n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor așa cum a fost acum descoperită sfinților apostoli și proroci, în puterea Duhului, că adică cei dintre națiuni sînt împreună moștenitori și același trup". Aflăm aici că iudeii credincioși, ca și credincioșii care nu erau iudei, erau uniți ca moștenitori și mădulare ale aceluiasi trup. Efeseni 2 ne face să vedem cum este cu puțință lucrul acesta. "Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a dat jos zidul de la mijloc care îi despărțea, înlăturînd vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor în rînduirile ei, ca să-i facă pe cei doi să fie un singur om nou, făcînd astfel pace; și ca să-i poată împăca pe amîndoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin Hristos, înlăturînd vrăjmășia".

Prin cruce, despărțirea a fost înlăturată. Niciodată n-ar fi îndrăznit un evreu să facă lucrul acesta, nici n-ar fi putut să-l facă, căci prin aceasta ar fi adus pe vreunul dintre națiuni în locul unde se exercita favoarea; prezența celui dintre națiuni făcea ca evreul să se fi înlăturat pe sine din locul acesta. La cruce totuși ruina completă a omului a devenit evidentă. Poporul cel mai privilegiat, care fusese pus deoparte de către Dumnezeu și umplut de bunătăți, L-a lepădat pe Dumnezeu și L-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Acum, binecuvîntarea era posibilă numai pe temeiul harului suveran. Și nu mai putea fi deosebire în privința aceasta între iudeu și grec. De aceea amîndoi pot fi aduși să facă parte din același trup. Efeseni 1.20-23 ne vorbește despre Cel ce este Capul. "El L-a dat (pe Hristos) să fie Cap peste toate lucrurile adunării, care este trupul Său, plînatătea Celui ce împlinește totul în toți¹".

Efeseni îl prezintă pe Domnul Isus ca om. În versetul 17 se spune: "Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos". Dar atîta timp cît Domnul nu murise încă pe cruce, nu putea să devină Capul trupului. "Dacă bobul de grîu care cade pe pământ nu moare, rămîne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă" (Ioan 12.24). De aceea S-a dus El la cruce, ca să poată slăvi pe Dumnezeu și să ne răscumpere pe noi. i Dumnezeu, care a fost slăvit atît de esăvîrșit prin lucrarea Sa de pe cruce, L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa în ceruri. Și Dumnezeu ne-a înviat și pe noi, care sîntem ai lui Hristos, împreună cu El (Efes. 2.6).

Am văzut în Efeseni 2 că trupul putea fi format numai pe temeiul crucii. Dar nu putea fi format înainte ca și Cel ce este Capul să fie înălțat sus. Nu Capul este pentru trup, ci trupul pentru Cap. Și de aceea trupul putea să fie format pe pământ, numai atunci cînd Capul a fost slăvit la dreapta lui Dumnezeu. Numai moartea și învierea puteau fi singura temelie, și numai Hristosul Cel înviat și slăvit putea să fie Capul. Astfel, vedem că toate adevărurile se centrează în jurul lui Hristos, a crucii Lui și a locului pe care El îl are la dreapta lui Dumnezeu.

Deci ce am aflat că este cel mai mare adevăr cu privire la adunarea lui Dumnezeu? Că ea este trupul lui Hristos, după ce El a împlinit lucrarea de răscumpărare și datorită lucrării acesteia a înlăturat în mod desăvârșit păcatul, ca să slăvească pe Dumnezeu și să îndreptățească pe cel credincios. Și de aici urmează că mădulele trupului lui Hristos, nu numai că au fost născute din nou și au fost îndreptățite de păcatele lor prin sângele lui Hristos, dar ele au fost de asemenea făcute una cu Hristos, Capul lor binecuvântat, care se află la dreapta lui Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu locuiește în cei răscumpărați prin Duhul. Ei sînt nu numai credincioși și sfinți oricine a crezut cu adevărat în Dumnezeu, de la Adam, era așa ei sînt creștini, și lucrul acesta este infinit mai mult.

Și cum ajung acești creștini să fie adăugați în trupul lui Hristos? Strîngîndu-se laolaltă vinii cu alții, pe baza unei mărturii comune? Sau avînd același crez? Sau prin botez?

Sfînta Scriptură nu cunoaște astfel de motive. Ei sînt una prin Duhul Sfînt, care a venit pe pămînt după înălțarea în slavă a Omului slăvit, a Celui ce este Capul așezat la dreapta lui Dumnezeu. "Și în puterea unui singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup". Adunarea, trupul lui Hristos, a fost alcătuită în felul acesta la Rusalii (Fapte 2) și fiecare credincios, în clipa în care primește Duhul Sfînt este adăugat acestui trup și astfel este unit cu Hristos. Ce poziție minunată! Mădular al trupului lui Hristos și făcut una cu Domnul în slavă, la dreapta lui Dumnezeu!

Nicăieri în Scriptură nu se vorbește despre trupul lui Hristos la plural. Multe trupuri se găsesc în creștinătate. Dar Capul are un singur trup și orice altceva este ceva mincinos, o pricină de adîncă întristare și rușine pentru cei ce cunosc Cuvîntul lui Dumnezeu în această privință.

Dar ce trebuie să facă un creștin în mijlocul confuziei atît de mari din jurul lui? Acest "un singur trup" nu se mai arată în afară pe pămînt. Trebuie oare ca creștinul să se resemneze cu ceea ce este greșit și să ia parte la greșală? Cuvîntul lui Dumnezeu dă răspuns oricărei întrebări. "Căutați să păstrați unitatea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup și un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre" (Efes. 4.3,4).

Nici un credincios care dorește să fie ascultător de Cuvîntul lui Dumnezeu nu se poate resemna la o stare de lucruri omenească și să ia parte la ea. Trebuie el atunci să încerce să restabilească unitatea aceasta? Unitatea stabilită de Duhul nu poate fi distrusă de om. Ea există și acum, iar noi sîntem chemați s-o păstrăm și astfel s-o realizăm într-un sens practic. Și cum putem face lucrul acesta?

Este vreo altă cale decît de a rupe legăturile cu orice "unitate" făurită de oameni, ascultînd astfel de Cuvîntul lui Dumnezeu, spre cinstirea Capului nostru slăvit? Și atunci, ca simple mădule ale trupului lui Hristos și nimic mai mult, sub călăuzirea Duhului Sfînt, manifestînd unitatea aceasta numai acolo unde potrivit Scripturii este cu putință, putem lua parte la masa Domnului (1 Cor. 10.15-22).

Chiar dacă într-o localitate mare ar fi numai doi sau trei care s-ar aduna împreună în felul acesta, ar urma să păstrezi unitatea Duhului în legătura păcii, participînd la singura expresie a trupului lui Hristos din locul acela.

Capitolul 17 Templul lui Dumnezeu

"În care de asemenea sînteți zidiți împreună, ca să alcătuiți locuința lui Dumnezeu în Duhul" (Efes. 2.22).

"Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă strică cineva templul lui Dumnezeu, îl va nimici Dumnezeu. Căci templul lui Dumnezeu este sfînt și așa sînteți voi" (1 Cor. 3.16,17).

În paginile de mai înainte am văzut că Duhul Sfînt a botezat pe cei credincioși într-un singur trup în ziua Rusaliilor (Fapte 2), într-un singur trup, trupul lui Hristos, al cărui Domn slăvit în ceruri îi este Capul (Efes. 1.20-23). În versetele de mai sus vedem însă și un alt adevăr: creștinii împreună constituie templul lui Dumnezeu, o locuință a lui Dumnezeu în Duhul.

Adevărurile acestea nu sînt independente -unele de altele. Sînt două aspecte ale aceluiași lucru. Amîndouă se referă la adunare, dar o privesc din aspecte diferite. Iată, de exemplu, în Efeseni 1.22, "adunarea, care este trupul Lui" și în Timotei 3.15 "casa lui Dumnezeu, care este adunarea Dumnezeului Celui viu". Cum s-a spus deja, caracteristic creștinismului este că are un Domn slăvit în ceruri, iar Duhul Sfînt locuiește pe pămînt. Trupul lui Hristos ne prezintă într-un mod deosebit pămîntul și a noastră cu Hristos însuși ca Cel cel este Capul adunării, în cer. Dar Duhul Sfînt vede adunarea nu numai în felul acesta, ci și ca locuință a lui Dumnezeu în Duhul. Și acesta este locul Duhului Sfînt pe pămînt. Așa putem înțelege poziția pe care adunarea o are în prezent pe pămînt. Amîndouă laturile adevărului acestuia confirmă faptul că adunarea n-a existat înainte de Rusalii.

N-a fost ceva asemănător trupului lui Hristos sau locuinței lui Dumnezeu în Duhul, înainte ca păcatul să fi fost judecat pe cruce și Duhul Sfînt să fi coborît pe pămînt ca să formeze adunarea. Lucrul acesta este de foarte mare însemnătate practică pentru inima care îl cunoaște. Și totuși unii credincioși socotesc că adunarea exista deja și înaintea Rusaliilor, ba chiar de la Adam. Dar dacă vor cîntări bine cele scrise în Cuvîntul lui Dumnezeu, vor înțelege că gîndul acesta este greșit.

În toată epistola către Efeseni, numai creștinilor li se vorbește. Ea este adresată "credincioșilor în Hristos Isus". Și Duhul Sfînt vrea să arate hotărît că sistemul evreiesc fusese pus deoparte și că venise în loc ceva nou. La crucea lui Hristos s-a arătat clar că omul era mort în păcate și greșeli și de aceea nu putea fi vreo deosebire între iudei și celelalte națiuni. Atîta timp cît totul era numai har (Efes. 2.4-loj, nici un privilegiu nu mai putea exista. Nu mai putea rămîne nici o deosebire pe temeiul privilegiilor pămîntești. S-a arătat deci că

Hristos în moartea Sa a înlăturat zidul despărțitor și datorită singelui Său a adus împăcarea cu Dumnezeu prin crucea Sa, că nu mai este nici o deosebire și că ei sînt creați de El într-un om nou, adunarea fie că e văzută ca trup al lui Hristos sau ca locuință a lui Dumnezeu în Duhul. Deosebirea dintre iudei și greci nu-și mai avea locul pe temelia pe care este zidită adunarea, deși chiar Dumnezeu făcuse și confirmase această deosebire în zilele dinainte.

Găsim adunarea în unele tipuri și înfățișări ale Vechiului Testament, de exemplu ca soție în Eva (Efes. 5.31.32) și ca templu al lui Dumnezeu. Dar adevărul însuși despre adunare nu fusese încă descoperit. Era o taină care a fost descoperită prin apostoli și proroci (Efes. 3.5). Și nu găsim nici un tip al adunării ca trup al lui Hristos, unit cu capul ei ceresc.

Apostolii și prorocii au pus temelia. Din capitolul 3.5 se vede clar că este vorba de prorocii Noului Testament, și nu ai Vechiului Testament. În privința aceasta expresia însăși exclude un astfel de gînd. Apostolii sînt menționați mai întîi și ei sînt văzuți împreună cu prorocii ca fiind un singur grup. În grecește este folosit un singur articol cînd se spune despre "apostoli și proroci".

Cînd a fost pusă temelia?. Atunci cînd a păcătuit omul? Nu, ci patru mii de ani mai tîrziu, cînd a venit Hristos, cînd a murit pentru păcat, a înviat dintre cei morți și S-a înălțat la cer. Și Efeseni 2.21 spune că "toată clădirea crește împreună ca să fie un templu sfînt în Domnul". Într-o zi ea va fi completă în slavă, cînd cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii pe pămîntul cel nou (Apoc. 21.2,3). Dar nu este vorba numai de o clădire în viitor. Este vorba de asemenea de casa lui Dumnezeu "în care sînteți zidiți împreună ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu în Duhul". "Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu?"

Cel dintîi verset din Efeseni 2 ne prezintă starea îngrozitor de tristă în care se găsește omul. După aceea aflăm răscumpărarea și pe temeiul acesta vrea Dumnezeu să locuiască împreună cu noi. Nicăieri în Scriptură nu găsim că Dumnezeu ar locui cu oamenii, decît numai după ce s-a înfăptuit răscumpărarea. Așa este și în exemplele Vechiului Testament. Dumnezeu n-a locuit împreună cu Adam înainte de cădere, nici după cădere n-a locuit împreună cu Adam, cu Noe sau cu Avraam. Nu erau pe atunci oameni credincioși care să fi avut viața de la Dumnezeu? Fără îndoială că erau. Totuși găsim că se vorbește despre locuirea lui Dumnezeu cu oamenii în Exod 15 și după Exod 25 aflăm că s-a ridicat cortul. Numai după ce răscumpărarea a fost deplin arătată, pe terenul ei putea fi o locuință a lui Dumnezeu pe pămînt. Și într-adevăr, în Vechiul Testament nu găsim un tip atît de deplin al răscumpărării ca în Exod 12-15.

În cel dintîi capitol al cărții Exodului, întocmai ca în Efeseni 2, găsim starea îngrozitoare în care se afla poporul. După aceea găsim judecata dreaptă a lui Dumnezeu și sîngele pus pe ușorii ușii, ca să-i apere de judecată. Apoi în capitolul 14 trecerea Mării Roșii, în care faraon și armatele lui au fost nimicite, în timp ce Israel a trecut în siguranță pe celălalt țărm, izbăvit de vrăjmașii lui o imagine a morții și învierii. Pînă la acest punct poporul nu era răscumpărat și de aceea nu s-a vorbit de răscumpărare pînă aici. Scriptura nu spune că

cineva e răscumpărat sau are mîntuirea cînd caută pe Dumnezeu. Numai atunci cînd cunoaște izbăvirea în Hristos așa cum este prezentată în partea care începe cu Romani 5.12 pînă la capitolul 8 și poate spune că a murit și a înviat împreună cu Hristos, dovedește că este răscumpărat. Și Dumnezeu poate locui numai cu cei răscumpărați. Evreii au cîntat răscumpărarea de partea cealaltă a Mării Roșii, după ce Israel a fost scărpat de judecata lui Dumnezeu și a fost eliberat din robia Egiptului. Cîntarea este înfîlinită aici, pentru prima oară în Biblie. Despre răscumpărare se vorbește tot aici pentru prima dată. Se vorbește apoi tot pentru prima dată despre o locuință pentru Dumnezeu. Iar sfințenia lui Dumnezeu este prezentată pentru prima oară aici. Toate aceste lucruri sînt deosebit de însemnate. "Locuința lui Dumnezeu în Duhul" presupune răscumpărare, iar sfințenia lui Dumnezeu este prezentată în strînsă legătură cu templul: așa înțelegem din Exod 12-15. "Un templu sfînt în Domnul» (Efes. 2.21). "Căci templul lui Dumnezeu este sfînt" (1 Cor. 3. 14). Și prin ce devine adunarea templul lui Dumnezeu? Numai prin prezența Duhului Sfînt.

Sînt nu numai descoperiri, ci și fapte care ne îndeamnă la sfințenie. Creștinismul constă nu numai din învățături, ci și din fapte. Și faptele acestea sînt temelia doctrinei. Este o Persoană, un Om viu care S-a născut, S-a arătat în lume, a murit, a înviat și acum este înălțat la cer. Și Persoana aceasta nu numai că a făcut cunoscut adevărul, dar El însuși este adevărul pe care l-a făcut cunoscut. Și acum, cînd El este în cer, o altă Persoană reală, divină, Duhul Sfînt a venit pe pămînt și El este puterea de cunoaștere a Domnului Cel slăvit. Este aceasta o realitate vie pentru noi sau numai o cunoștință? De exemplu, spre cine sînt îndreptați ochii în adunare: spre frați sau spre Duhul Sfînt, Persoana aceasta divină care este în mijlocul nostru? Sîntem noi conștienți de însemnătatea nespusă a faptului acestuia?

Nici credința noastră, nici faptul că avem viața de la Dumnezeu nu ne face să fim adunarea lui Dumnezeu. Și credincioșii din Vechiul Testament aveau lucrurile acestea. Numai prezența Duhului Sfînt ne face să fim templul lui Dumnezeu (1 Cor. 3.16). Și lucrul acesta este atît de adevărat, încît chiar faptul că oameni care nu au viața de la Dumnezeu s-au strecurat înăuntru, nu schimbă lucrurile. Este un fapt trist că am avut atît de puțin discernămint încît a fost posibil ca oameni nenăscuți din nou să fie admiși în adunare. Dar faptul rămîne că Dumnezeu locuiește în casa Sa. Și pentru noi, care trăim într-o vreme de declin, faptul acesta este o mîngiere slăvită. Putem clădi pe el, deoarece Duhul Sfînt locuiește în mijlocul nostru chiar și acum.

De altă parte avem și o mare răspundere. În 1 Cor. 3 ne este prezentat lucrul acesta. Temelia casei este pusă, dar noi trebuie să clădim deasupra. Si cum clădim? E posibil să clădim cu aur, argint și pietre prețioase materiale care să rămîină în ziua judecării. Dar putem clădi și cu lemn, paie și toate acestea vor dispărea în ziua judecării. Și chiar templul lui Dumnezeu, care e sfînt, poate fi corupt.

Și nu s-a întîmplat lucrul acesta? Oare nu temelia, Isus Hristos (vers. 11), a fost atacată și înlăturată adesea? Învățături care atacă Persoana și lucrarea Lui s-au ridicat în adunări. Găsim schița profetică a lucrării acesteia prezentată de către apostolul Pavel în cea din urmă scrisoare a lui (2 Tim. 2). El vorbește de persoane

care s-au abătut de la adevăr. "Totuși temelia lui Dumnezeu rămîne în picioare, avînd pecetea aceasta: "Domnul cunoaște pe cei ce 3Înt ai Săi" și "Cine rostește numele Domnului să se depărteze de nelegiuire". Dar într-o casă mare se găsesc nu numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru cinste și altele pentru ocară. Dacă cineva se curăță pe sine însuși de acestea (despărțindu-se de ele), el va fi un vas de cinste, sfințit, de folos stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună".

Iată, aceasta este situația în care trăim acum! Există o casă mare, în care se găsesc vase de cinste și vase de necinste. Și ce trebuie să facă cel ce cheamă numele Domnului? Trebuie să se depărteze de nelegiuire și să se depărteze de vasele de necinste, pentru ca să fie un vas de cinste, folositor stăpînului, pregătit pentru orice lucrare bună. El nu poate părăsi mărturisirea Numelui Său. Ea este singura poziție descoperită pe pămînt și ea este bună. Dar trebuie să ne despărțim pe noi înșine de tot ce este împotriva voii Sale. A fi în părtășie cu răul cunoscut este același lucru cu a spune că Hristos are părtășie cu Belial. I așa stau lucrurile fie că este vorba de un rău în practică sau în învățătură.

Uneori indiferența ignorează prezența Duhului Sfînt în adunare sau îi împiedică lucrarea. Cînd oamenii cheamă numele Domnului și sînt în legătură cu păcatul, ei sînt vase de necinste și creștinul este dator să se depărteze de astfel de oameni. Este un principiu hotărît și fundamental că nu există nici măcar o împrejurare în care creștinului i-ar fi permis să aibă părtășie cu ceva ce este contrar voii lui Dumnezeu. Sîntem chemați să arătăm răbdare, dar niciodată față de rău. Și nu mulțimea răului, ci acceptarea de bunăvoie a unui rău cunoscut nimicește caracterul templului lui Dumnezeu.

Capitolul 18 - Duhul Sfînt folosește pe cine vrea

Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește în trei feluri diferite despre mădularele trupului lui Hristos. În Efeseni 5.30 spune: "sîntem mădulare ale trupului Său". Aici accentul este pus pe relațiile noastre cu Hristos. Romani 12.5 spune: "Tot așa și noi, fiind mulți, sîntem un singur trup în Hristos și fiecare în parte mădulare unii altora". Aici este înfățișată relația unuia cu celălalt și cu toți creștinii. Și în 1 Cor. 12.27: "Voi sînteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădulare", găsim locul nostru individual în trup. Toate aceste trei aspecte ale adevărului sînt importante, dar acum ne vom ocupa de cel din urmă, deoarece el este în legătură cu lucrarea Duhului Sfînt în adunare.

În Corint era o neorînduială colectivă foarte mare. Nu era slăbiciune. Neorînduiala nu are a face cu slăbiciunea. Era putere, Duhul Sfînt dăduse daruri mari și ele erau folosite.

Rînduiala divină nu mai era cunoscută. Cînd se lasă loc firii pămîntești în lucrurile duhovnicești, atunci ruina este cît se poate de mare.

De aceea nici nu mai puteau ei să facă deosebire între lucruri. Însă deosebirea duhurilor este absolut necesară, căci nu numai Duhul lucrează în adunare, ci și duhurile rele. Cînd Dumnezeu lucrează cu putere, Satan caută totdeauna să înșele pe oameni, imitînd lucrurile lui Dumnezeu. Vedem deja lucrul acesta în Exod

7, unde Iane și Iambre se părea că fac același lucru ca Moise. Vedem lucrul acesta și în Apocalipsa 13, unde găsim o treime satanică, din care o persoană este o imitație a Mielului.

Apostolul atrăsese atenția corintenilor în privința duhurilor rele, în capitolul 10.19-22. Dar ei au ajuns să nu mai deosebească duhurile. Ei nici nu mai vedeau că Duhul Sfânt, care venise pe pământ ca să slăvească pe Domnul Hristos, nu putea niciodată să inspire cuvinte ca acestea: "Isus să fie blestemat!" (1 Cor. 12.3). Am putea spune că lucrul acesta ar fi trebuit să fie clar chiar și pentru un necredincios cu mintea sănătoasă. Dar un astfel de discernământ nu se mai găsea printre cei credincioși. De aici înțelegem că o minte sănătoasă nu însoțește sau nu mai poate însoți pe cineva care este înșelat de duhuri rele. Și nu vedem adesea că atât necredincioșilor, cât și celor ce mărturisesc că sînt creștini, mintea sănătoasă nu le mai lucrează și ei acceptă tot felul de lucruri fără nici o rațiune? Iar în viitor lucrul acesta va deveni și mai rău, cînd Duhul Sfânt nu va mai fi pe pământ. Oamenii vor crede o minciună (i, Tes, 2,11), se vor închina împăratului roman (Apoc. 13.4) etc. Dumnezeu este Cel ce dă și păstrează o minte sănătoasă; altminteri, ea nu există.

Sînt deci două puteri care influențează pe om în legătura lui cu Dumnezeu. Este "duhul care lucrează acum în fiii neascultării" (Efes. 2.2) și este Duhul lui Dumnezeu care lucrează în copiii lui Dumnezeu, Niciodată Acesta din urmă nu lucrează în cel ce spune "Blestemat să fie Isus!" Dumnezeu a pus odată pe Domnul Isus sub blestem, cînd El a murit pentru păcatele noastre, dar niciodată Duhul Sfânt nu rostește vreun blestem asupra lui Isus. Și niciodată nu poate spune cineva "Domn" lui Isus, printr-un duh rău. Satan se poate transforma într-un înger de lumină (2 Cor. 11.14). îngerii lui pot spune Domnului: "Isus, Fiul lui Dumnezeu" (Mat. 8.29) sau "Sfîntul lui Dumnezeu" (Marcu 1.24). Ei pot să cinstească public pe slujitorii Domnului (Fapte 16.17). Dar niciodată duhul rău nu recunoaște pe Domnul Isus ca Domn.

Titlul "Domnul" nu este cea mai mare slavă a Domnului Isus. El nu arată slava Lui personală și veșnică, ci un loc care I s-a dat (Fapte 2.36). A-L cunoaște ca Domn este cea mai simplă cunoaștere pe care o poate avea cineva, căci este doar recunoașterea că Isus are autoritate asupra lui. Dar aceasta nu lasă să se vadă harul Domnului, slava Sa lăuntrică. Totuși niciodată un duh rău nu va recunoaște autoritatea Domnului.

Trebuie să citim cu atenție partea aceasta. Nu înseamnă că cineva care spune "Domnul Isus" este un credincios, nici că un necredincios n-ar putea folosi expresia aceasta. Vreau să spun că nimic în care autoritatea Domnului nu este recunoscută și nu este spre cîntea Lui, nu este lucrare făcută de Duhul Sfînt, ci este produsă de duhuri demonice. Și este bine să știm lucrul acesta. Piatra de încercare cu care trebuie să judecăm tot ce ni se prezintă, atât prin predici cât și prin scrieri, este dacă autoritatea Domnului Isus este recunoscută sau nu și astfel dacă este potrivită cu Cuvîntul Său, dacă este sau nu spre slava Lui. Dacă nu poate trece proba aceasta, lucrul acela nu este de la Duhul Sfînt, chiar dacă ar fi adus de cineva despre care sîntem convinși că este un credincios sau poate de cineva pe care totdeauna l-am stimat și l-am socotit ca un slujitor al lui Dumnezeu.

Al doilea punct care ne cere atenție în capitolul acesta este: "Sînt felurite daruri, dar este același Duh; sînt felurite slujbe, dar este același Domn; și sînt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează toate în toți" (1 Cor. 12.4-6). Aici găsim principiile simple ale oricărei slujiri creștine, minimum care trebuie să fie prezentat, dacă este ca Dumnezeu să-l poată recunoaște ca pe tui slujitor în adunarea Sa.

"Sînt felurite daruri, dar este același Duh". Sînt multe duhuri rele vezi, de exemplu Luca 8.30 dar este un singur Duh al lui Dumnezeu (Efes. 4.4). Dar Duhul Sfînt nu Se arată pe Sine însuși numai într-un fel și numai printr-o singură persoană. Trupul lui Hristos este ca un trup obișnuit. Și după cum în creație Dumnezeu a făcut fiecare mădular al trupului deosebit de celelalte, pentru ca împreună să poată constitui un trup, tot așa Duhul Sfînt formează trupul lui Hristos (vers. 11-13). Plecare mădular este pus de El acolo unde aparține trupului și fiecăruia îi dă darul de care are nevoie, în locul în care se găsește. Prin diversitatea lor, ele ajung să fie exact un trup. Dacă toate măduarele ar fi la fel, ele n-ar mai constitui trupul (vers. 19). Și în felul acesta trupul este format și desăvîrșit.

Diversitatea darurilor este glasul unui singur Duh în măduarele lui Hristos. Darurile harului lui Dumnezeu sînt diferite, ca să împlinească nevoi diferite. În general noi nu avem nici cea mai slabă idee despre cît de mari și diferite sînt dorințele și nevoile sfinților. Însă Duhul Sfînt dă toate darurile care se potrivesc întocmai nevoilor acestora. Și El nu le unește pe toate într-o persoană sau în cîteva. El poate uneori să dea mai multe daruri unei persoane, cum este cazul lui Pavel, dar aceasta este o excepție. El dă "unuia" cuvînt despre înțelepciune și "altuia" cuvînt despre cunoaștere etc. (vers. 8-11). Și El dă așa cum vrea El. El este suveran să folosească pe cine vrea El în adunare.

Este clar că o mare pagubă se aduce dacă darurile acestea nu au ocazia să se arate și dacă suveranitatea Duhului Sfînt de a folosi pe cine vrea El este ignorată printr-o slujire limitată, fie în principiu, fie în practică, la una sau două persoane. Multe nevoi nu ar mai fi împlinite, deoarece persoanele acestea au primit numai puține daruri sau chiar nici unul. Și atunci autoritatea Duhului Sfînt și a Domnului Isus este tăgăduită. Cineva n-ar mai putea vorbi adunării lui Dumnezeu, cînd se găsește principiul acesta în ea. Da, sîntem obligați să refuzăm orice astfel de pretenții. Chiar dacă numai cei credincioși s-ar întîlni împreună (și lucrul acesta este hun, în principiu), n-ar fi adunarea lui Dumnezeu, ci o strîngere laolaltă omenească.

Dumnezeu a creat pămîntul pentru cel dintîi Adam, prin cuvînt. Dar El a trimis mai întîi pe Fiul Său pe pămînt să împlinească lucrarea de răscumpărare, să-L învieze dintre cei morți și să-L așeze, ca Cel ce este Capul slăvit în ceruri, pentru ca după aceea să poată trimite Duhul Sfînt pe pămînt toate acestea pentru a crea Adunarea pentru Cel de al doilea Adam. Numai moartea și învierea puteau fi temelia ei sănătoasă și numai Isus Cel înviat și slăvit putea fi Capul ei (vezi și Efes. 5.23-27). Aceasta ne face să vedem ce valoare are Adunarea pentru Dumnezeu. Vedem de asemenea că adunarea lui Dumnezeu pe pămînt nu poate niciodată să fie un sistem rînduit cu scopul de a se manifesta religia unor oameni. Și nici nu poate fi o asociere de oameni

care s-au unit împreună pe baza unor convingeri sau pe baza unor gândiri asemănătoare cu privire la anumite subiecte.

"Sînt felurite slujbe, dar același Domn". Aici vedem cum trebuie să se arate darurile. Duhul Sfînt le dă cui vrea El (vers. 11), dar folosirea lor are loc sub autoritatea "Domnului". Duhul Sfînt, care este El însuși Dumnezeu, așa cum am văzut mai înainte, a luat de bunăvoie un loc de slujire pe pămînt. El este aici ca să mărturisească despre Domnul Isus și să-L slăvească (Ioan 15.26; 16.13,14). I principiul acesta, de a fi un slujitor, El vrea să-1 lucreze în fiecare credincios căruia îi încredințează un dar.

Lucrul acesta este deosebit de însemnat în vremea noastră. Slujirea Duhului Sfînt nu merge niciodată dincolo de Cuvînt și nu atacă niciodată autoritatea Domnului Isus. El dă daruri mădurelor trupului și astfel le face să fie slujitori ai lui Hristos. Ei sînt administratori în exercitarea acestor daruri diferite și este un singur Domn: Hristos. Nu este o putere independentă, așa cum ar vrea ei să-o arate. Oricît de mare ar fi puterea Duhului în ei, rămîn slujitori și administratori ai lui Hristos. Și ei trebuie să lucreze numai în felul acesta, recunoscînd în slujirea lor autoritatea lui Hristos.

"Sînt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți". În adunarea lui Dumnezeu nu este loc pentru om sau pentru voința lui. Cînd Dumnezeu lucrează, omul trebuie să dispară, pentru ca Dumnezeu să poată lucra pe deplin, potrivit propriei Sale voințe. Aceasta este o judecată zdrobitoare asupra a tot ce a rînduit omul. Cît de mult se deosebește principiul acesta de principiul că omul ar putea restînge slujirea la unul sau la cîțiva oameni pe care el i-ar putea stabili. Cît de mult se deosebește de îndemnul Cuvîntului, de asemenea, gîndul că oricine ar avea dreptul să ia parte în lucrarea de slujire: un asemenea gînd este o tăgăduire a versetului acestuia! În adunare nu este vorba de drepturi, cît mai ales de privilegii. Duhul Sfînt folosește pe cine vrea El și Dumnezeu lucrează totul în toți.

Au umplut aceste trei lucruri inima noastră? Este diversitate de daruri, așa cum vrea Duhul Sfînt să le dea, dar care se exercită ca răspunzătoare față de Domnul, în timp ce Dumnezeu este singurul care poate să lucreze. Și sînt aceste trei lucruri realizate personal, în mod practic, de fiecare dintre noi?

Capitolul 19 Chemarea lucrătorilor Domnului

În 1 Corinteni 12 am văzut că exercitarea darurilor este o manifestare a Duhului Sfînt și că ele răspund față de Domnul Isus. Și aflăm în adevăr că Duhul Sfînt este puterea pentru exercitarea darurilor, dar că aceste daruri nu sînt de la El: Efeseni 4 și Matei 25 ne învață că ele sînt de la Domnul Isus și că El le dă adunării.

În înțelesul cel mai larg al cuvîntului, tot ce primește un credincios este un dar al harului. Dar, în general vorbind, Scriptura limitează expresia aceasta la darurile care fac dintr-un credincios, un slujitor al lui Hristos. În 1 Corinteni 12 sînt menționate multe daruri, care în Corinteni 14.22 sînt subîmpărțite în două grupe; întîi cele care sînt un semn pentru necredincioși și în al doilea rînd cele care sînt pentru credincioși.

Dumnezeu a dat pe cele dintîi ca podoabă adunării, pentru ca cei necredincioși să poată vedea că El recunoaște adunarea ca martor al Lui. Găsim principiul acesta peste tot în Scriptură. Cînd Dumnezeu dă o

mărturie nouă, El îngăduie să se facă minuni și semne, pentru ca să arate faptul că mărturia acesta este recunoscută de El. În felul acesta vedem semne pline de putere la Moise și Ilie. Și în Marcu 16.2o se spune: "Iar ei au plecat și au predicat pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea cuvântul prin semnele care-l însoțeau", întocmai cum fusese făgăduit de Domnul Isus în versetul de mai înainte.

Odată ce mărturia este stabilită și recunoscută ca mărturie a lui Dumnezeu, semnele acestea nu mai sînt necesare, însă omul totdeauna a stricat ce i-a încredințat Dumnezeu. Și Dumnezeu n-a mai putut recunoaște public pe un Israel apostat, ca mărturie a Sa, ca să-i dea ca podoabă semne ale puterii Sale. Pentru aceste două pricini nu mai găsim minuni prin Isaia, Ieremia, Ezechiel și ceilalți proroci ai Vechiului Testament. Și ar putea Dumnezeu să recunoască public creștinătatea, în decăderea și apostazia ei, o ruină a ceea ce a fost odată, ca mărturie, împodobind-o cu semne pentru cei necredincioși?

Orice ar putea dispărea, totuși Dumnezeu niciodată nu părăsește pe poporul Său pe pămînt. Chiar și în zilele de cea mai adîncă decădere și de cea mai mare apostazie, Dumnezeu a dat lui Israel pe proroci Săi. Și în Efeseni 4, darurile pe care Domnul Isus' le dă adunării Sale pentru zidirea trupului lui Hristos, se spune că vor rămîne "pînă ce vom ajunge toți la unirea credinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la măsura staturii plinătății lui Hristos", deci pînă ce Adunarea este în slavă.

Efeseni 4 menționează apostoli, proroci, evangheliști, păstori și învățători. Lucrarea apostolilor și prorocilor este menționată în capitolele 3.1-12 și 2.2o. Ei au pus temelia Adunării. Nu numai conținutul de bază al creștinismului a fost cunoscut prin ei (cap. 3.6), dar ei, ca arhitecți înțelepți, au pus temelia Adunării și au dat schițele și planul clădirii, în care fiecare trebuie să zidească (1 Cor.3). Aceste două grupe nu erau deci destinate să rămînă pînă la sfîrșit (1 Cor. 4.9), deși lucrarea lor, în cărțile Noului Testament, continuă să fie de mare folos. Dar temelia a fost pusă numai odată, nu s-a repetat punerea ei. Astfel, din Efeseni 4 au mai rămas evangheliștii, păstorii și învățătorii. Acestea sînt darurile care, atunci cînd apar în mod evident, îi fac pe cei ce le au să fie recunoscuți ca lucrători ai lui Dumnezeu.

În vorbirea obișnuită, darurilor acestora li se spune slujbe. Și oamenii vorbesc despre slujba păstorilor, a învățătorilor etc. Totuși vorba aceasta nu este întemeiată pe Scriptură. Scriptura nu menționează alte slujbe decît cele de supraveghetor și de diacon. Apostolia putea să fie numită de asemenea slujbă, dar numai ca o exprimare a faptului că apostolii au fost rînduiți direct de Domnul Isus. Potrivit textului din Faptele Apostolilor 2, adică în adunare, este numită un dar.

Este important lucrul acesta, deoarece deosebirea dintre daruri și slujbe este mare. O slujbă își are autoritatea pe baza faptului că ea este, fără să ții seama de persoana care o poate îndeplini. Dacă un polițist îți spune să oprești, faci lucrul acesta, fie că numele lui este Ion sau Gheorghe, Dar, dacă un om oarecare îți spune să oprești, faci lucrul acesta dacă ți se pare că persoana aceea este calificată să facă așa, O slujbă poate fi dată numai de sus. De aceea vedem în Scriptură că bătrînii erau rînduiți numai de către apostoli sau de cei cărora li

s-a încredințat lucrarea aceasta de către un apostol. Diaconii erau aleși de către adunare, când era vorba să poarte răspunderea problemelor financiare ale adunării, dar chiar și în situația aceasta, ei erau "puși în slujba aceasta" de către apostoli. Dar unde sînt apostolii sau cei împuterniciți de ei, ca să poată rîndui aceste slujbe? Și să nu spunem mai mult de starea de ruină a creștinătății de nume, prin care adunarea nu mai continuă să existe ca o unitate vizibilă. Astfel, dacă păstorii, învățătorii și evangheliștii ar fi slujbe, atunci nici aceștia n-ar mai putea exista, iar adunarea ar fi lipsită de lucrarea de zidire pe care Domnul Isus vrea s-o dea prin aceste daruri.

Dar Scriptura vorbește numai de "daruri" de păstori, învățători și evangheliști. Hristos Cel înviat și înălțat la cer a luat în robie robia de care eram ținuți și ne-a făcut liberi. Și dintre aceștia, pe care El i-a făcut liberi, El își alege lucrători, dîndu-le darurile Lui.

Matei 25.14-30 ne prezintă foarte clar cum un creștin devine un slujitor, un lucrător al Domnului, Domnul însuși dă un dar fiecăruia, potrivit cu aptitudinile naturale pe care le are. Domnul nu dă darul de evanghelist sau învățător unei persoane mute. Nu înseamnă că cineva care e mut, n-ar putea duce evanghelia altuia. Dumnezeu cheamă pe toți credincioșii să ducă vestea bună. Dar chiar cînd facem lucrul acesta, nu sîntem un evanghelist. Celor cărora Dumnezeu vrea să-i folosească în lucrarea Sa, El deja le-a dăruit daruri naturale la nașterea lor, pe care mai tîrziu să le poată folosi în slujirea spirituală. Domnul dă darurile Sale, "fiecăruia după puterea lui" (Mat. 25.15). Și El le îndrumază viețile în așa fel încît ei să fie pregătiți pentru slujirea aceea specială cu care El vrea să-i dăruiască. Lui Ieremia, Dumnezeu i-a spus: -"înainte de a te fi întocmit în pîntecele mamei, te-am pus deoparte și te-am rînduit ca proroc al națiunilor" (Ier. 1.5). Și Pavel spune în Gal. 1.15-17: "Dar, cînd Dumnezeu care m-a pus deoparte din pîntecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său ca să-L vestesc între națiuni, îndată n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim, la cei ce erau apostoli înainte de mine" (vezi și Fapte 9.15).

Astfel Domnul, prin Duhul, dă unora dintre cei pe care El i-a răscumpărat, un dar de păstor, sau învățător, sau evanghelist, după ce ei au fost născuți din nou, potrivit cu talentele naturale și dezvoltarea pe care El le-a dat-o deja înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu.

Lucrul acesta aruncă o lumină clară asupra căilor lui Dumnezeu. Domnul este Cel ce dă darul, și chiar darul acela de care cel credincios, ca mădular al trupului lui Hristos, are nevoie în locul unde a fost așezat în trup (1 Cor. 12.18). Niciodată nu vedem două daruri care să se asemene în totul vinul cu altul. Și atunci putem înțelege consecințele rele ale organizării omenești în lucrurile spirituale. Într-o organizație, funcțiile și activitățile sînt fixe. Cînd unul pleacă, un altul trebuie să-i ia locul, chiar dacă nu are același dar ca cel dinții. Cu un organism, cum este trupul, lucrurile sînt cu totul altfel. Cînd un mădular nu mai este, un alt mădular, cu felul lui de a fi, îi preia lucrarea pe cît este cu putință și întregul organism vine în ajutor în privința aceasta. Este bine cunoscut că unele organe care trebuie să preia sarcina organelor care nu mai sînt într-un individ, sînt mai mult dezvoltate decît la cei sănătoși.

Așa este și cu trupul lui Hristos. Domnul dă fiecăruia darul care este de folos pentru locul în care El îl așază în trup și care se potrivește cu aptitudinile naturale și pregătirea pe care i-a dat-o mai înainte. De aceea El ia pe Petru și pe Ioan din corabia lor de pescari, iar pe Saul, care stătuse la picioarele lui Gămăliei. De aceea El a lua pe unul ca Darby și pe Kelly, care s-au bucurat de o educație splendidă de cărturari, alături cu unul ca Stanley, care a fost doar puțini ani la școala primară.

Domnul își selecționează lucrătorii și le dă daruri, iar când îi cheamă, ei sînt deja pregătiți pentru lucrarea Lui. Și dacă nu este un har special de la Dumnezeu, orice pregătire omenească pentru lucrare va micșora aptitudinea pentru acea lucrare la care îl pune Domnul.

Ca tînăr credincios, nu e rău să ai dorința de a avea un dar și a te ruga în acest scop. "Umblați după darurile duhovnicești" (1 Cor. 14.1). Dar scopul trebuie să fie de a sluji, de a zidi (vers. 3). Căci "fiecăruia i se dă arătarea Duhului, spre folosul altora" (1 Cor. 12.7). Duhul Se arată pentru folosul tuturor. Răspunderea fiecăruia care a primit un dar este astfel ca el să fie dator către toți, pentru folosul cărora i s-a dat darul. Și în această privință el nu este al lui însuși. De comun acord cu Domnul Hristos, Duhul Sfînt îl alege pe cel ce El îl folosește ca slujitor al Său, chiar dacă lucrarea trebuie să fie ca cea de a cîrmui adunarea. Cîrmuirea este exact locul unui slujitor care a fost chemat să cîrmuiască.

Dar în Efeseni 4.16 se spune că, prin daruri, trupul se zidește, în dragoste. Într-adevăr, dragostea este testul practic pentru orice zidire adevărată, potrivit lui Dumnezeu. Dragostea este spiritul slujirii. Nu este vorba de a aduce pe cineva în lucrare, ci a sluji lucrînd. El nu caută folosul său, ci cel al altuia. Este aici firea dumnezeiască în manifestarea ei în om.

Dar cum poate cineva să știe dacă a fost chemat de Domnul? Matei 25 dă răspunsul. Domnul a dat daruri și, fără să fi spus în mod expres ce aveau ei să lucreze cu darurile, i-a întrebat ce au făcut cu ele, atunci cînd El S-a întors. Posedarea unui dar este în același timp însărcinarea de a folosi darul acesta.

Dar cum poate cineva să știe dacă are un dar? Credinciosul care e călăuzit de simțuri omenești poate în adevăr să se înșele. Elocvența firească este ceva cu totul deosebit de posedarea unui dar. Cum știm că avem pace cu Dumnezeu? Am luat calea pe care Dumnezeu ne-o arată în Cuvîntul Său: întoarcerea la Dumnezeu, credința în lucrarea Domnului Isus și în Cuvîntul lui Dumnezeu, care ne asigură că, după ce am venit la cruce, nu mai este nimic între Dumnezeu și noi. Și după aceea Duhul Sfînt a confirmat lucrul acesta în inimile noastre, dîndu-ne roada păcii cu Dumnezeu. Tot așa este și cu slujirea.

Cînd, în ascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu, "vestim puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Pet. 2.9), se va vedea dacă Domnul ne-a dat vreun dar deosebit și Duhul Sfînt va confirma lucrul acesta în inimile noastre. Domnul va trezi în inimile noastre nevoia de a-i sluji pe ai Săi, sau de a duce vestea bună ca un evanghelist oamenilor care sînt pierduți. Dar, dacă nu cunoaștem practic

virtuțile lui Dumnezeu în inimile noastre, pentru că mergem pe calea noastră, ne vom ascunde talantul în pământ (Mat. 25. 24,25). Cîți talanți pot fi îngropați în felul acesta!

Astfel, fiecare a primit un dar, a primit să pășească într-o anumită lucrare a Domnului. Și fiecare care dă dovada că are un dar, este un slujitor, un lucrător al Domnului. Aceasta nu are nimic a face cu a avea sau nu o ocupație prin care să îngrijești de nevoile vieții. Fiecare lucrător are dreptul de a trăi din lucrarea sa (1 Cor. 9.14). Dar, în comuniune personală cu Domnul, El trebuie să ia hotărîrea dacă și cînd să facă uz de dreptul acesta. În acel an și jumătate cît a fost în Corint (Fapte 18), apostolul Pavel făcea corturi ca să îngrijească de nevoile lui personale, deși erau frați "bogați acolo. Dar la Filipi, el le-a primit cu mulțumire darul.

Dumnezeu dă lucrătorului dreptul de a trăi din lucrarea lui. Și dacă el înțelege înaintea Domnului că trebuie să facă uz de dreptul acesta, el poate aștepta de la Domnul ca să îngrijească de nevoile lui. El nu are nevoie (și nu trebuie) să aștepte lucrul acesta de la oameni, nici de la vreo adunare, ci numai de la Domnul, în slujba căruia este. Dar el se poate servi de dreptul acesta numai dacă are acest drept, dacă este vin lucrător al Domnului. De aceea el nu intră în lucrul Domnului atunci cînd se hotărăște să părăsească ocupația lui obișnuită, ci el poate să ia hotărîrea aceasta pentru că este deja în lucrarea Domnului. Dacă el nu este lucrător al Domnului, atunci nu are dreptul să trăiască din lucrarea Domnului.

Din cele de mai sus rezultă că cel credincios este un lucrător al Domnului, deoarece a primit un dar de la El și prin acest dar este în slujba Domnului. Pentru aceasta el nu are nevoie de nici un fel de numire deosebită, de nici o aprobare sau recunoaștere a altuia sau a altor lucrători, sau a altor credincioși, sau a adunărilor. Pavel nu s-a sfătuit cu carnea și sîngele, cînd Dumnezeu l-a chemat (G-al. 1.16). Și Apolo n-a așteptat deloc să fie recunoscut de cineva, ci a predicat cu un duh înfocat, chiar dacă nu cunoștea bine toate lucrurile. Cazul din Fapte 13 nu are a face cu subiectul acesta. Acolo e vorba de oameni care erau deja în lucrarea Domnului cu ani înainte, dar care la un moment dat au fost chemați de Duhul Sfînt pentru o misiune specială. În cel dintîi verset al capitolului acestuia, ei sînt arătați a fi printre proroci și învățători, iar în capitolul 14.14 ei sînt numiți apostoli.

Este foarte clar, atît cu Pavel cît și cu Apolo, că ei erau oameni în care frații credincioși din adunarea locală aveau încredere, deși nu se spune că ei ar fi cerut așa ceva de la frați. Dar chiar fără să ceară în mod deosebit, persoana în cauză știe foarte bine dacă se bucură de încredere din partea fraților. Și desigur, lipsa de încredere ar trebui să conducă pe cel credincios să stea înaintea Domnului și să se cerceteze pe sine în lumina Lui. Dar niciodată Pavel și Apolo n-au întrebat pe cei ce fuseseră slujitori ai lui Dumnezeu înaintea lor, ce gîndesc despre plecarea lor ca să vestească altora Cuvîntul. Era de ajuns pentru ei că fuseseră chemați de Domnul. Abia după trei ani Pavel s-a dus la Ierusalim ca să-l cunoască pe Petru. Și numai după treisprezece ani mai tîrziu a fost recunoscut de apostoli, cînd lucrarea lui dovedea că într-adevăr el fusese chemat de Domnul.

Chemarea Domnului și astfel posedarea unui dar numai aceasta este aprobarea și dreptul de a se numi cineva lucrător al Domnului. El are să dea socoteală numai Domnului pentru lucrarea la care El l-a chemat.

Lucrul acesta totuși nu-i dă dreptul să ceară recunoașterea altora. Desigur, adunarea are obligația de a recunoaște pe lucrători și de a îngriji de nevoile lor materiale. Dar ei pot face lucrul acesta numai dacă Domnul le dă convingerea personală că acel frate este într-adevăr în slujba Domnului, și lucrul acesta este o problemă numai între Dumnezeu și ei.

El nu are nici un drept să ceară ca alți lucrători să-l recunoască. Și faptul acesta este o problemă între lucrători și Dumnezeu, personal.

Și siguranța cuiva că a fost chemat de Dumnezeu și a fost folosit de El nu este oare de ajuns? Lucrul acesta îi face inima veselă și îi dă stăruință în lucrare, chiar dacă nu toți se pricep să-l aprecieze.

Capitolul 20 Călăuzirea în slujire

Am văzut că posedarea unui dar este împuternicirea de a folosi acel dar. Totuși aceasta nu înseamnă că cel ce are un dar poate ști el însuși cum și unde să-și folosească darul. Un evanghelist, de exemplu, are lumea întreagă câmp de lucru. Domnul a spus: "Mergeți în toată lumea și vestiți evanghelia oricărei făpturi" (Marcu 16.15). Dar el nu are dreptul să hotărească unde și cum să-și împlinească împuternicirea.

Oricărui credincios i se spune: "Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu" (Rom. 8.14). Și în Galateni 5.15-17: "Dacă trăim prin Duhul, de asemenea să umblăm prin Duhul. Dar vă spun: Umblați în Duhul și nu veți împlini poftele firii pămîntești. Căci firea pămîntească poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești. Aceste lucruri sînt potrivnice unul altuia, încît nu trebuie să faceți lucrurile pe care le-ați dorit".

Dacă așa stau lucrurile în viața întreagă a celui credincios, cu cît mai mult pentru slujirea specială a unui lucrător al Domnului! Nu numai propria voință a unui necredincios e rea, dar și cea a unui credincios și, de asemenea, cea a unuia care este chemat la o slujbă deosebită a Domnului. El trebuie să facă nu voia sa, ci Duhul Sfînt trebuie să lucreze prin el. Și găsim lucrul acesta în Scriptură, cînd ea ne vorbește despre slujba celor ce sînt lucrători.

În Faptele Apostolilor 13 vedem că Pavel și Barnaba încep o lucrare deosebită, Deși Pavel era chemat să predice tuturor oamenilor (Fapte 22.15,21), totuși el a primit o împuternicire deosebită, El și Barnaba erau deja lucrători. El îndeosebi predicase mult. Dar acum Duhul Sfînt îi scoate din lucrarea în care erau ocupați într-o adunare locală împreună cu alți lucrători, ca să le

încredințeze o altă parte a lucrării. Și, fiind trimiși de Duhul Sfânt, ei au plecat. Îi vedem în capitolul 13 și 14 împlinind lucrarea pentru care fuseseră însărcinați (Cap. 14.26).

Dar Duhul Sfânt dă nu numai împuternicirea; El vrea să-i călăuzească pe lucrători și în împlinirea ei. În capitolul I6.6-I0 vedem lucrul acesta prezentat într-un mod deosebit. Pavel și Sila au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei, dar au fost opriți de Duhul Sfânt să predice Cuvântul în Asife, Nu aparțineau ținuturile acestea de lucru al lui Pavel? Desigur, ele aparțineau. Și în Faptele Apostolilor deja Frigia este menționată ca un ținut din care veniseră oameni temători de Dumnezeu. Și apoi Pavel a lucrat mai târziu în Galatia și în Asia. Doi ani a locuit la Efes, așa încît nu numai oamenii din cetatea aceasta, dar toți locuitorii Asiei (provincia romană Asia), atît iudei cît și greci, au auzit Cuvântul Domnului. Și Dumnezeu a făcut semne neobișnuite prin mîna lui Pavel (Fapte 19.10-12). Dar acum Duhul Sfânt îi oprea să vorbească acolo, El vroia să-i folosească în alt loc.

În versetul 7 este spus clar: "Ei au încercat să se ducă în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie". Pavel și Sila doreau să se ducă în Bitinia, intenționau să ducă evanghelia acolo. Dar încă nu era timpul să meargă acolo. Și Duhul lui Isus nu le-a dat voie.

Duhul Sfânt Se numește aici pe Sine însuși "Duhul lui Isus". Este o expresie deosebită. Ea spune lucrătorului Domnului, Cine i-a dat darul. Și nu ne aduce ea aminte de slujba Domnului Isus însuși cînd a fost pe pămînt? Isus este numele Lui personal, ca om pe pămînt. "Duhul lui Isus" ne vorbește despre Duhul prin care El Și-a îndeplinit slujba.

Cum se vede călăuzirea Duhului Sfânt în viața Domnului Isus! Luca 4 începe: "Dar Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie". Iar în versetul 14: "Și Isus S-a întors, în puterea Duhului, în Galileea". Prin Duhul, El a învățat, a mîngîiat, a vindecat și prin Duhul El scotea afară demonii (Mat. 12.28). Da, prin Duhul S-a adus pe Sine jertfă lui Dumnezeu (Evrei 9.14). Dar niciodată nu aflăm că Domnul ar fi fost oprit de Duhul să meargă undeva sau să predice Cuvântul. La El totul era desăvîrșit. El cunoștea desăvîrșit voia Tatălui și lucra în mod desăvîrșit de acord cu ea. Ce exemplu pentru orice credincios! Ce exemplu pentru fiecare dintre lucrătorii Domnului!

În Coloseni 1.9-10 apostolul scrie: "De aceea, din ziua în care am auzit despre credința și dragostea voastră, nu încetăm să ne rugăm și să cerem pentru voi să vă umpleți cu deplina cunoștință a voii Lui, în orice înțelepciune și pricepere duhovnicească, în așa fel ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul și în toată plăcerea Sa". În Psalmul 32.8-9, Dumnezeu spune: "Te voi învăța și îți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui cu ochiul asupra ta. Nu fiți ca un cal sau ca un cafîr fără pricepere, pe care-l strunești cu un frîu și cu o zăbală, cînd nu vor să se apropie de tine". Si în Matei 6.22-23 se spune: "Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric".

Dumnezeu vrea să ne învețe. El vrea să ne călăuzească doar cu ochiul Său. Și dacă ochiul tău este sănătos (sincer), tot trupul este plin de lumină. Atunci vom ști ce să facem. Deseori credincioșii vorbesc de călăuzirea lui Dumnezeu în viața lor și apoi istorisesc întâmplări în care Dumnezeu i-a ferit să meargă într-un loc sau să facă un anumit lucru, întocmai cum vedem în Fapte 16.7. Dar, la drept vorbind, aceasta nu este călăuzire. Dumnezeu vrea să ne învețe și să ne sfătuiască. El vrea să ne îndrumeze cu ochiul Său. Dar pentru aceasta trebuie să fim aproape de El în locul preasfânt. Pentru aceasta, ochii noștri trebuie să fie îndreptați spre El și urechile noastre trebuie să fie deschise spre El, pentru ca în felul acesta să putem cunoaște voia Sa. Și când cunoaștem voia Sa, putem fi călăuziți cu ochiul Său. Aceasta este călăuzirea în viață și călăuzirea în slujire. Atunci vom merge acolo unde Dumnezeu vrea să ne aibă pentru acel moment și vom face ceea ce El dorește să facem în acel moment.

Așa a fost cu Domnul Isus. Când a primit vestea că Lazăr era bolnav, El nu S-a dus imediat în Betania, deși fără îndoială inima Lui era îndreptată spre Lazăr și surorile lui. Când însă a venit timpul lui Dumnezeu, El S-a dus. "Boala aceasta este... spre slava lui Dumnezeu" (Ioan 11.4). Și câteva versete după aceea: "Nu sînt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă cineva umblă ziua, nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii". Dacă umblăm în lumină, nu ne vom poticni. Dar când nu umblăm în lumina care se potrivește locului sfânt, atunci nu sîntem dependenți de El și ne împiedicăm.

Dacă intenționez să mă duc undeva și trenul pleacă chiar în fața ochilor mei, din cauză că ceasul meu rămăsese în urmă și deci nu voi putea să mă duc în acel loc, pot să mulțumesc lui Dumnezeu că El m-a păzit să mă duc undeva unde El nu ar fi vrut să fiu în clipa aceea. Dar faptul acesta arată că nu sînt călăuzit de ochiul Lui. Sînt ca un cal sau ca un catîr fără pricepere; Dumnezeu m-a reținut cu un frîu și o zăbală.

Dar nu aceasta este intenția Lui, nici cu copiii Săi, nici cu slujitorii Săi. El vrea să meargă pe calea lor în cunoștință de voia Sa, știind, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, ce trebuie ei să facă în acea clipă și în ce loc. Cît de mult ar fi slăvit Dumnezeu, dacă toți slujitorii Săi ar fi astfel călăuziți de Duhul Sfînt! Dar pentru aceasta e nevoie să fiu cu totul dependent de călăuzirea și îndrumarea Duhului Sfînt și să aștept ce îmi spune El. Devotamentul, rîvna și rezultatele mărețe nu sînt numai decît o dovadă că drumul pe care este un om este drumul cel drept.

Capitolul 21 - Călăuzirea Duhului Sfînt în strîngerile laolaltă

În capitolul de mai înainte am văzut că posedarea unui dar este în același timp și împuternicirea de a-l folosi. Dar tot așa cum lucrătorul însuși nu poate hotărî unde, tot așa nu poate hotărî nici cînd trebuie să-și folosească darul. El este în totul dependent de Duhul Sfînt, care vrea să-l călăuzească în toate lucrurile.

Și aceasta, îndeosebi cînd este vorba de adunările celor credincioși. Acolo Duhul Sfînt este prezent într-un mod deosebit, deoarece El locuiește în adunare (1 Cor. 3.16, Ioan 14.17). Și acolo, El dorește să

folosească pe cine vrea El și atunci când vrea El. Și El vrea să indice ce anume trebuie să fie adus înaintea, deoarece numai El cunoaște nevoile celor ce sînt prezenți. Nu vorbesc acum de adunarea de închinare, căci nici un dar nu se manifestă într-o astfel de adunare; aici, venim împreună ca o familie preotească.

Care frate poate să spună precis care este nevoia fraților și surorilor sau copiilor și străinilor care sînt prezenți în adunare? El poate presupune într-o oarecare măsură care ar fi nevoile și să încerce să dea ceva din Cuvîntul lui Dumnezeu, care să răspundă acestor nevoi. Dar Duhul Sfînt cunoaște inimile în mod perfect. "Căci Duhul cercetează toate, chiar și adîncimile lui Dumnezeu" (1 Cor. 2.10; Rom. 8.26,27). Și El știe în mod desăvîrșit ce nevoi au toți cei ce sînt prezenți. Cît de important este deci să dăm toată atenția călăuzirii Duhului Sfînt și să ne lăsăm călăuziți de El în strîngerile laolaltă!

Și lucrurile sînt așa nu numai pentru cei ce vorbesc. Duhul Sfînt dorește să pregătească inimile prin cea dintîi cîntare sau cîntări, prin rugăciunea sau rugăciunile pe care El vrea să fie aduse în această adunare. Cît de mare nevoie este deci ca cel ce propune o cîntare sau se roagă, să facă aceasta în dependență de El! Nu pentru că el socotește o anumită cîntare tare frumoasă, ci pentru că Duhul Sfînt în acea clipă îi îndreaptă inima spre cîntarea aceea și îi dă libertatea de a o propune. Dacă se propune o cîntare nepotrivită, fratele sau frații pe care Duhul Sfînt vrea să-i folosească în acea adunare vor fi derutați. Și chiar dacă aceștia, sub călăuzirea Duhului Sfînt, vor prezenta totuși subiectul cel indicat, unitatea în slujire este sfărîmată și se naște confuzia.

Urmează deci că este mare pericol pentru fratele care a propus cea dintîi cîntare, sau s-a rugat, sau a spus ceva. Nu putem spune că totdeauna lucrul acesta este rău, deoarece Duhul Sfînt este suveran să folosească pe oricine vrea El. În adunările mici, de exemplu, unde sînt mimai doi sau trei frați, Duhul Sfînt poate deseori să folosească pe aceeași frați.

Dar este un pericol mare în legătură cu aceasta, ca adică fratele să privească gîndurile lui ca fiind călăuzirea Duhului Sfînt. El poate să-și facă propria lui călăuzire, încît cîntarea, rugăciunea și vorbirea să pară o unitate, dar să nu fie unitatea produsă de Duhul Sfînt. De aceea cea dintîi cîntare nu totdeauna indică mersul gîndurilor care se vor prezenta în adunare. Eratele care a propus o cîntare poate să fi făcut o greșeală. Dar un frate care începe să vorbească despre un subiect care cuprinde un gînd cu totul deosebit, trebuie într-adevăr să fie foarte sigur că Duhul Sfînt vrea așa.

Este adevărat că Duhul Sfînt de obicei, sau poate mereu, folosește cîntarea aceea prin care însuși vorbitorul primise mai înainte binecuvîntare pentru inima sa și din care el însuși învățase ceva pentru viața lui practică. Dar deseori este o deosebire în timp între cele două lucruri. Deseori Duhul Sfînt răscolește inima unui individ, în timp ce adunarea întreagă nu are nevoie de această răscolire. Și de obicei este imposibil să vorbești de ceva pe care să nu-l fi învățat. De exemplu, poate cineva care găsește în starea din Romani 7 să vorbească despre lucrul acesta spre zidirea ascultătorilor? Cu neputință! Numai după ce a învățat lecția din Romani 7 și a început să cunoască izbăvirea din Romani 8, poate să treacă la prezentarea unei lecții pe care a învățat-o,

Cît de important este deci ca toată conducerea adunărilor să fie lăsată în întregime Duhului Sfînt! Atunci, cel mai dăruit frate nu va ști în mod hotărît dacă Duhul Sfînt îl va folosi în strîngerea laolaltă. Și nimeni nu va ști despre ce se va vorbi și nici cine probabil va vorbi. Atunci este o așteptare liniștită a călăuzirii Duhului, ca să folosească El pe cine vrea. Și El va da fratelui sau fraților convingerea în inimă despre ce anume gânduri din Cuvîntul lui Dumnezeu să vorbească. S-ar putea să fie un loc din Scriptură cu care ei nu s-au ocupat de mult timp și despre care nu pot vorbi cu ușurință, ca despre un subiect la care ar fi meditat cu puțin timp înaintea strîngerii laolaltă. Dar, dacă ei se așază pe ei înșiși sub călăuzirea Duhului Sfînt în vorbirea lor, El le va da și gândurile cele corecte în inimile lor. Și atunci, vorbitorul nu va avea simțămîntul de mulțumire datorită unui discurs curgător, încît el să fie cîștit. Dar Duhul Sfînt va satisface, poate chiar și printr-o cuvîntare slabă, nevoile inimii și ale cugetului. Și lucrul acesta singur este important. S-ar putea oare ca, dacă noi, de acord cu Cuvîntul lui Dumnezeu, ne așezăm în totul sub călăuzirea Duhului Sfînt, să fim mai puțin binecuvîntați decît dacă am lucra potrivit cu propriile noastre gânduri? Este desigur posibil ca simțirile și mintea să fie mai puțin impresionate. Dar nu este intenția lui Dumnezeu să lucreze în primul rînd asupra intelectului și simțirilor. 1 Corinteni 14.23-25 ne spune că binecuvîntarea adevărată constă în faptul că tainele inimii sînt date pe față.

Desigur, cele de mai sus nu se aplică adunărilor speciale, în care se expun anumite adevăruri. În aceste cazuri se hotărăște mai dinainte ce subiect va fi cercetat și cine va vorbi. Dar aceasta nu este o strîngere laolaltă a adunării, în adevăratul înțeles al cuvîntului. Cele de mai sus nu se aplică nici adunărilor de evanghelizare. Dar, dacă nu s-a anunțat subiectul într-o astfel de adunare, Dumnezeu va dăruia hotărît o binecuvîntare bogată, dacă vorbitorul stă și așteaptă călăuzirea Duhului Sfînt chiar și în privința subiectului.

Capitolul 22 - Călăuzirea în strîngerile laolaltă pentru închinare și adunările de rugăciune

Același lucru pe care îl găsim pentru adunările de zidire, se aplică și adunării de închinare, și adunării de rugăciune da, chiar și mai mult, din cauza deosebirii de caracter a acestor adunări. În strîngerile laolaltă pentru zidire, cei ce au primit un dar de păstor sau învățător ocupă un loc special, căci Duhul Sfînt va folosi darurile pe care Domnul le-a dat. Și darurile acestea, în slujba lor, sînt instrumente prin care Domnul vorbește celor ce sînt strînși laolaltă. De aceea se spune în 1 Petru 4.11: "Dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu". Aceasta nu înseamnă numai că ceea ce spune trebuie să fie potrivit cu Cuvîntul lui Dumnezeu; lucrul acesta merge mai departe, vrea să spună că cele ce sînt vorbite trebuie să fie exprimarea (oracolele) lui Dumnezeu, ca și cum Dumnezeu ar vorbi direct prin el.

În adunarea de închinare și în adunarea de rugăciune nu mai este așa. În ele nu Dumnezeu vorbește, ci noi (cei ce sîntem strînși laolaltă) vorbim lui Dumnezeu. Venim acolo pentru a aduce jertfele noastre de laudă și mulțumire, sau să facem cunoscut lui Dumnezeu nevoile și greutățile noastre, și nu să primim ceva de la El deși, firește, este cu neputință să te apropii de Dumnezeu fără să primești o binecuvîntare pentru inima 'ta.

Faptul acesta ne arată că este o deosebire fundamentală între aceste adunări. Și orice frate care se ridică în adunarea de închinare ca să spună ceva, trebuie să fie conștient de lucrul acesta. Prin vorbirea lui, caracterul strîngerii laolaltă este schimbat cu totul. Atunci nu mai este strîngerea laolaltă care prezintă jertfele de laudă și mulțumire în închinare către Dumnezeu, ci strîngerea laolaltă care ascultă ceea ce Dumnezeu ar dori să dea prin slujitorul Său, pentru zidire. Și lucrul acesta poate fi independent de subiectul despre care fratele vorbește, chiar și atunci cînd el ar vorbi, de exemplu, despre suferințele Domnului.

Nu spuneam că n-ar putea fi și o vorbire în adunarea de închinare. Duhul Sfînt este suveran să călăuzească așa cum vrea. Și cînd creștinii sînt adunați împreună ca trup al lui Hristos și mădulare ale Lui, fiecare funcționînd în locul lui propriu, atunci este lăsată posibilitatea și pentru manifestarea darurilor care slujesc pentru zidire. O adunarecare este împreună pentru închinare, chiar prin felul ei de a fi, dă prilej manifestării tuturor darurilor care servesc la zidirea trupului, cu toate că nu acesta este scopul strîngerii laolaltă. Închinarea este tot atît de deplină și atunci cînd nici un dar nu se manifestă. Și acolo unde felul în care darurile sînt folosite face să se umbrească ceva din caracterul închinării și să se piardă caracterul de închinare, lucrul acesta este totdeauna păgubitor. Căci, deși se poate ca Duhul lui Dumnezeu să găsească necesar chiar și în aceste adunări să învețe și să îndemne mădularele trupului, totuși rămîne totdeauna adevărat că este o mai bună situație de a fi în stare să te închini lui Dumnezeu fără nevoia unui îndemn. În cazul acesta este mai simplu și mai complet să te bucuri de prezența lui Dumnezeu, pe care El ne-o oferă în harul Său.

De fapt, în adunarea de închinare și în adunarea de rugăciune darurile nu își au locul. Aici adunarea se strînge laolaltă ca o familie preoțească și fiecare se poate apropia de Dumnezeu, atît cel de curînd întors la Dumnezeu, cît și cel ce este părinte în Hristos. Toți au fost făcuți preoți prin sîngele lui Hristos și toți sînt în stare să aducă jertfele lor de laudă și de mulțumire. Numai unele lucruri practice i-ar putea face să nu fie destoinici pentru aceasta (Lev. 21 și 22). Și acolo unde caracterul practic al preotului este de așa fel încît, printr-o rămînere constantă în prezența lui Dumnezeu, el știe cum să se apropie de El într-un fel care îi este plăcut și știe ce jertfe îi sînt plăcute, e clar că lucrul acesta nu are nimic a face cu un dar de păstor sau învățător, sau cu a fi în stare să te exprimi curgător, cu cuvinte alese. E trist că trebuie să spunem, se poate prea bine ca aceste daruri să fie prezente și totuși comuniunea adevărată cu Dumnezeu să nu fie realizată. De aceea, desigur, nu e bine dacă frații stau și așteaptă toate de la un frate cu un dar mai deosebit, sau dacă cel cu darul ar dori să ia un loc proeminent în adunarea de "închinare sau în adunarea de rugăciune, datorită darului lui. Și pericolul acesta este mare.

Din cele de mai sus înțelegem că în adunările de închinare călăuzirea Duhului Sfînt devine și mai importantă, și în aceste adunări el folosește un cerc mai mare de frați decît în adunarea de zidire. Și cine, în afara Duhului Sfînt, ar putea da îndrumarea în închinare? Este adevărat că închinarea este potrivită cu starea

spirituală a celor ce sînt prezenți. Dar puterea, singurul izvor de viață a toate acestea în adevărata închinare este Duhul Sfînt. Suveran în lucrarea Sa, dar lucrînd potrivit cu capacitatea spirituală individual, el îi folosește ca să dea expresie gîndurilor potrivite cu strîngerea laolaltă înaintea lui Dumnezeu, ridicîndu-i astfel la Sine însuși. Ceea ce are loc în adunarea de închinare, deși trebuie să fie de acord cu starea spirituală a adunării, totuși trebuie s-o ridice și s-o aducă în prezența lui Dumnezeu. Și tocmai lucrul acesta îl face Duhul Sfînt. Căci, deși El lucrează în oameni, El face lucrul acesta potrivit puterii și harului lui Dumnezeu.

Dar care frate poate ști bine care e starea spirituală a adunării, ca să poată exprima gîndurile ei și să fie astfel într-adevăr glasul adunării? Căci fiecare frate care aduce mulțumiri, propune o cîntare sau citește o parte din Biblie, trebuie să exprime prin aceasta simțirile adunării și nu pe ale lui personale, deși, firește, este adevărat că el poate să facă așa potrivit chiar stării lui spirituale. Numai prin Duhul Sfînt, care lucrează în oamenii duhovnicești ca să exprime simțirile duhovnicești ale adunării, închinarea este adusă lui Dumnezeu.

Vedem aici cît de însemnat este să dai toată atenția călăuzirii Duhului Sfînt. Adevărul că Duhul Sfînt trebuie să aibă libertatea de a lucra așa cum vrea nu va fi tăgăduit de nici un creștin. Dar este o mare deosebire între a cunoaște adevărul și a-l realiza în practica ta. Pentru a fi în stare să realizezi adevărul acesta trebuie să fii pătruns de realitatea prezenței personale a lui Dumnezeu Duhul Sfînt în strîngerile noastre laolaltă. Nu ducem noi deseori lipsă de trăirea realității acesteia, nu este aceasta pricina pentru care sînt multe slăbiciuni în adunarile noastre și pentru care firea pămîntească este deseori la lucru?

Și acum se pune problema cu cei de curînd credincioși și cu cei care în practica lor în strîngerile laolaltă nu știu nimic din ce înseamnă a te așeza sub călăuzirea Duhului Sfînt. Cum aş putea eu recunoaște călăuzirea aceasta și cum aş putea eu ști dacă nu cumva voia mea proprie mă face să propun o cîntare sau ceva asemănător? Și într-adevăr, sînt lucruri în legătură cu călăuzirea practică a Duhului Sfînt, care numai în practică pot fi învățate. Experiența produce nevoi care pot fi satisfăcute numai prin învățătura divină.

Și cine va îndrăzni să spună în ce fel lucrează Duhul în inimi și le dă siguranța cu privire la voia Sa? Ce se spune în Ioan 3 cu privire la nașterea din nou "vîntul suflă încotro vrea și îi auzi vuietul, dar nu știi de unde vine și încotro merge" se poate spune desigur și despre lucrarea Duhului Sfînt în inimile celor credincioși. Dar, de altă parte, Cuvîntul lui Dumnezeu dă învățături prețioase în privința aceasta.

Întîi de toate avem principiile fundamentale din 1 Corinteni 14. "Ori de cîte ori vă strîngeți laolaltă, fiecare din voi are un psalm, are o învățătură, are un cuvînt într-o limbă... Toate să se facă spre zidire... pentru ca toți să poată căpăta învățătură și toți să fie încurajați... Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii". Tot ce se face trebuie să fie spre zidire. Și trebuie să fie rînduială, care, potrivit versetelor 26-33, printre alte lucruri se va arăta prin faptul că nu vor fi doi care să facă vreun lucru în același timp, ci se vor aștepta unii pe alții. Și apoi, călăuzirea Duhului Sfînt nu este asemenea lucrării spiritelor diavolești, care își obligă victimele să facă ceea

ce fac. "Duhurile prorocilor sînt supuse prorocilor". Duhul Sfînt îşi face cunoscute gîndurile şi dă posibilitatea să se lucreze întocmai, dar o anumită persoană poate fie să lucreze, fie să nu lucreze întocmai.

Apoi, 2 Timotei 1.7 spune: "Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de discreţie". Avem deci să ne purtăm nu fără să gîndim bine ce facem, ci în pace, dîndu-ne seama ce facem. Nici să nu fim timizi, ci să avem încredere că, dacă aşteptăm în adevăr în dependenţă de El, El va lucra în mod hotărît în inimile noastre. Şi cînd El face aşa, noi trebuie să primim lucrurile aşa cum sînt şi să nu tot întrebăm: Este într-adevăr aşa?

S-ar putea ca Dumnezeu să ceară copiilor Săi să fie călăuziţi de Duhul Sfînt şi apoi să nu le dea călăuzirea, cînd ei stau şi aşteaptă, în dependenţă de ea? Dacă noi cunoaştem dragostea lui Dumnezeu şi dacă ea locuieşte în inimile noastre, un astfel de gînd nu ar putea să mai existe. Să ne încredem în El! Duhul Sfînt nu lucrează prin porniri oarbe, nici prin impulsuri vagi. El umple înţelegerea noastră spirituală cu gîndurile lui Dumnezeu, aşa cum sînt ele descoperite în Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, în timp ce trezeşte simţirile şi înclinările omului celui nou.

Urmare a ceea ce El deja a lucrat mai înainte prin alţii, El face să se trezească în inimile noastre simţiri de mulţumire, laudă şi închinare, pe care le putem exprima în rugăciune, ca fiind gura adunării. El ne face să ne gîndim la o cîntare sau la o parte din Cuvîntul lui Dumnezeu în legătură cu mersul gîndurilor pe care El le-a produs în strîngerea laolaltă, în aşa fel încît propunem acea cîntare sau citim acea parte din Scriptură. Dar de aici urmează că El ne poate folosi numai dacă noi cunoaştem Cuvîntul lui Dumnezeu şi cîntările. Şi, de asemenea, să avem ca piatră de încercare, dacă lucrurile sînt în bună armonie cu gîndul principal pe care El îl aduce în adunare. Şi este foarte important să ne întrebăm pe noi înşine cînd este timpul să exprimăm ceea ce lucrează Duhul Sfînt în inimile noastre nu. prea devreme şi nu prea tîrziu, ca să nu se întîmple ca doi fraţi să caute să facă acelaşi lucru în acelaşi timp, deşi poate că ei ar fi puşi la lucru de Duhul Sfînt.

Dacă în felul acesta ne-am aşeza pe noi înşine sub călăuzirea Duhului Sfînt, atît fraţii cît şi surorile, ce adunare binecuvîntată am avea! în ce linişte sfîntă am aştepta să ne vorbească acela pe care El îl vrea la lucru! Ce armonie ar avea loc, în toate! Ce închinare s-ar înălţa din toate inimile celor prezenţi! Cum ar fi slăvit numele lui Dumnezeu şi ce binecuvîntate ar fi inimile noastre!

Am ajuns la sfîrşitul gîndurilor noastre în legătură cu Duhul Sfînt. Şi n-am putea spune, drept concluzie, că Duhul Sfînt locuind pe pămînt în inima fiecărui creştin şi în adunare, ca întreg, este unul din cele mai însemnate adevăruri ale timpului nostru? Dumnezeu să facă să fie adevărul acesta înscris adînc în inima scriitorului şi a cititorilor, pentru ca să-l putem trăi tot mai mult în vieţile noastre.

Adaos

Duhul Sfânt în Apocalipsa

Este izbitor pentru cititorul atent că în fiecare carte a Bibliei, în care se vorbește despre Duhul Sfânt, El este prezentat potrivit caracterului acelei cărți. Și lucrul acesta este izbitor îndeosebi atunci când citești Apocalipsa.

În Noul Testament am văzut că Duhul Sfânt a venit pe pământ. El a venit pe baza răscumpărării, ca să locuiască în trupul fiecăruia, individual, după ce omul a primit evanghelia deplină și a crezut-o (1 Cor. 6.19; Efes. 1.13). Și în același timp El formează adunarea lui Dumnezeu pe pământ (1 Cor. 12.13) și, prin locuirea Lui în ea, o face să fie o locuință a lui Dumnezeu în Duhul (Efes. 2.22).

În Apocalipsa însă vedem ceva cu totul deosebit. Chiar și când se vorbește de adunare (capitolele 2 și 3) nu găsim pe Duhul Sfânt în adunare, ci ca fiind în afara ei, vorbindu-i. "Cel ce are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul". Și aceasta se potrivește cu caracterul pe care îl are cartea aceasta.

Apocalipsa este o carte a judecății Dumnezeu. Nu ne este prezentat aici ca Ta tă, ci ca Cel ce judecă. Domnul Isus, în adevăr, îmbracă o haină de preot în capitolul 1, dar El nu mai are slujba pe care ne-o prezintă epistola către Evrei - să împlinească adică lucrarea de împăcare și apoi să mijlocească pentru ai Săi înaintea lui Dumnezeu. Aici, ochii Lui sînt ca para focului și din gura Lui iese o sabie cu două tășuri, cu care va lovi națiunile (cap. 1.13-16; 19.11-16). Și chiar când El este prezentat ca miel înjunghiat (cap. 5.6), ca Cel ce a fost lepădat, El are șapte coarne puterea desăvîrșită și șapte ochi cunoașterea și vederea perfectă și este recunoscut ca Cel ce are drept asupra pământului El ia cartea.

Apocalipsa ne prezintă judecata lui Dumnezeu. Mai întîi, asupra adunării, în capitolele 2 și 3; apoi, asupra lumii și îndeosebi asupra imperiului roman și a lui Iuda (cap. 6-11.18); după aceea, peste curva cea mare și peste instrumentele deosebite ale Satanei (cap. 13-19); apoi, judecata celor vii (cap. 20.4-9); și, în sfîrșit, judecata lui Satan și a celor morți (cap. 20.10-15). Harul nu ne este prezentat aici, așa cum este în restul Noului Testament. Aici găsim mai mult din caracterul Vechiului Testament, al Legii și Prorocilor.

Într-adevăr, este cu neputință să înțelegi Apocalipsa, dacă nu cunoști Vechiul Testament. Totuși ea nu este o carte a Vechiului Testament. Ea are cuvintele, spiritul Vechiului Testament, dar este caracterizată de descoperirea deplină de la sfîrșit a lui Dumnezeu, pe care o putem găsi numai în Noul Testament,

Cele dintîi versete arată deja caracteristica aceasta. Versetul 4 spune: "Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine", ca și cum ne-ar da în Noul Testament, forma Vechiului Testament a numelui Iehova. Apoi prorocul vorbește de "cele șapte Duhuri care sînt înaintea scaunului de domnie". Duhul Sfânt nu este prezentat aici în legătură cu adunarea. În toată cealaltă parte a Noului Testament se vorbește de "Duhul" Sfânt sau "un

singur Duh» (Efes. 4.4). Dar întocmai cum este El prezentat în legătură cu Mesia, în Isaia 11.2, unii îl văd aici ca un Duh de înțelepciune, putere și lumină. Este Duhul în desăvârșirea Lui felurită, la lucru în toate privințele, pentru ca să fie în stare să execute voia lui Dumnezeu în lume. "Înaintea scaunului Său de domnie" este scris, pentru că tot subiectul Apocalipsei este cîrmuirea lui Dumnezeu.

În capitolul 4 găsim descris scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în ceruri. Dacă îl comparăm, vedem că el are forma templului: sfeșnicele, marea, făpturile vii. Și apoi citim: "Șapte lămpi de foc, arzînd înaintea scaunului de domnie, care sînt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu".

Focul în Scriptură este un semn bine cunoscut al căutării sfințeniei lui Dumnezeu. Este Duhul Sfînt în toată desăvârșirea Lui, ca lumină și ca foc, care mistuie răul, întocmai cum Se prezintă El însuși în Isaia 4.4, ca "Duh de judecată și duh de ardere". Aici El este în templu. Expresia arată perfecțiunile care aparțin de atributele lui Dumnezeu, care caracterizează acțiunile Sale în lume.

În capitolul 5 îl vedem pe Domnul Isus ca Miel. Numele "Miel" este în legătură cu gîndul răscumpărării (Ioan 1.29). "înjunghiat", ne vorbește de lepădarea Lui din partea lumii. Dar aici El are șapte coarne. Cea de a doua fiară din Apocalipsa 13 are numai două coarne, iar cea dintîi fiară are zece. Dar Isus, care a fost lepădat de lume, are toată puterea. "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt" (Mat. 28.18).

Apoi, El are "șapte ochi, care sînt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise pe tot pămîntul". Acesta este un simbol al cunoașterii și înțelegerii desăvîrșite, a plinătății Duhului, dar aici avînd în vedere pămîntul și cîrmuirea lui.

Dumnezeu este în scaunul de domnie, Duhul înaintea scaunului de domnie, iar Isus în legătură cu pămîntul așa ne prezintă lucrurile Apocalipsa. Potrivit cu aceste lucruri, Duhul Sfînt este văzut într-un caracter pămîntesc și judecătoresc, răspunzînd punctelor de vedere ale Vechiului Testament, dar caracterizate prin descoperirea finală și deplină a lui Dumnezeu.

În timpul acesta, poziția credincioșilor care trăiesc în vremea descrisă în cartea aceasta este mult deosebită de a noastră. Desigur, și atunci tot Duhul Sfînt va lucra întoarcerea la Dumnezeu și nașterea din nou în păcătoșii pierduți, întocmai cum El a făcut de la cădere pînă acum. Dar, așa cum vine El acum să locuiască în fiecare care a crezut în evanghelia deplină și să-1 facă una cu Domnul slăvit în ceruri, să-1 facă părtaș la toată slava Lui și să devină în el un izvor care să țîșnească în viața veșnică, El nu va mai face la fel după aceea. El nu va mai locui pe pămînt. Și credincioșii din acele zile nu vor fi așezați în locurile cerești, în Hristos (Efes. 2.6), așa cum sîntem noi. Nici nu vor avea nădejdea de a fi "răpiți... ca să întîmpine pe Domnul în văzduh", ca să fie pentru totdeauna cu Domnul (1 Tes. 4.17).

Așa cum ne învață Apocalipsa 6.19-11 credincioșii de atunci vor cere răzbunare asupra vrăjmașilor lor, dar vor trebui să mai aibă răbdare. Venirea Fiului Omului pe pămînt, binecuvîntările împărăției de o mie de ani

acestea sînt nădejtile lor. Mărturia lui Isus e duhul prorociei mărturia că El Se va răzbuna pe vrăjmașii Săi și va lua puterea asupra acestui pămînt.

Cît de deosebită de partea pe care o avem noi! Cînd prorocia e terminată, în capitolul 22, vedem pe Duhul făcîndu-Se una cu Mireasa, Adunarea. Și în ce privință e una? în chemarea "Vino, Doamne Isuse!" și în invitarea celor însetați să vină și să ia apa vieții, fără plată.

Duhul Sfînt Se face una cu Adunarea în chemarea Domnului Isus. Așa cum robul din Geneza 24 nu voia să fie reținut, ci se grăbea să ducă pe Rebeca lui Isaac, tot așa face și Duhul. El dorește de asemenea clipa cînd va părăsi pămîntul acesta, ca să prezinte roada lucrării Sale pe pămînt, mireasa Mielului. Și în același timp El își unește glasul cu fiecare care în vederea venirii în curînd a Domnului Isus, invită pe păcătoșii pierduți să primească mîntuirea.

"Și Duhul și Mireasa zic: "Vino!" Și cine aude, să spună: "Vino!" Celui ce îi este sete, să vină! Cine vrea, să ia apa vieții, fără plată".